

Карен Хоукинс

Да изгубиш
сърцето си

КАРЪН ХОУКИНС ДА ИЗГУБИШ СЪРЦЕТО СИ

Превод: Fantastique

chitanka.info

В тази гореща романтична история, едно мило шотландско момиче ще заложил всичко, за да запази дома си, който обича неимоверно... но вместо това ще загуби сърцето си.

Когато баща ѝ проиграва семейната къща в полза на лорд Дугъл МакЛийн, София МакФарлин е твърдо решена да си я върне. Лишена от всичко друго, тя е принудена да заложил единственото, което има — своята девственост. В отчаянието си, тя се надява, че нейните хазартни умения ще ограничат всичко до няколко целувки, независимо от горещия темперамент на Дугъл.

Дугъл МакЛийн знае, че София крие някой и друг номер в ръкава си, но не може да устои на предизвикателството и на умопомрачителната ѝ красота. Затова, когато тя предлага игра с такива необичайни залози, той приема с удоволствие. Но това ще се окаже игра, в която и двамата ще заложат нещо много по-ценно — своите сърца.

Тя разбъркваше картите, пръстите ѝ прелитаха по протритата им повърхност.

— Е? Какъв ще е залогът?

Дугъл улови ръката ѝ и я стисна в дланта си. София леко разтвори устни, а дишането ѝ се ускори. Ръката ѝ беше аристократична, с красива форма и дълги изящни пръсти, но кожата на дланта ѝ беше покрита с мазоли.

Тя сви пръстите си и попита рязко:

— Аз ли да определя залога?

Той плъзна палец над китката ѝ, където кожата ѝ беше нежна и гладка. Колко несправедливо беше, че е принудена да върши всичката домакинска работа сама. Тя наистина ли готвеше и чистеше? Дугъл беше разбрал, че Ангъс и Мери бяха взети назаем от къщата на ескуайъра, след като София бе решила да му измъкне спечеленото. А след това... щеше ли тя да успее да се върне към предишния си живот.

Искрица съжаление премина през него, докато пускаше ръката ѝ.

— Аз знам какво искам за залог.

Тя отдръпна ръката си, а бузите ѝ подозрително пребледняха.

— По-лош сте, отколкото предполагах, МакЛийн.

ГЛАВА 1

О, мили момичета, какво удоволствие е да срещнете мъж, когото можете сами да измъчвате.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Изгубил си всичко? — Гласът на София МакФарлин се извиси в края на въпроса.

Робърт МакФарлин, наричан Ред, както от приятелите си комарджии така и от дъщеря си кимна.

София се отпусна на стола с преbledняло лице.

— Дори... дори къщата?

Ред преглътна с усилие. Винаги бе смятал, че е най-добре лошите новини да се казват направо. Но сега, като гледаше потрепващата долна устна на дъщеря си, се замисли дали е бил прав.

В големите ѝ светлосини очи и по гъстите ѝ мигли проблясваха сълзи.

— Но как се случи това? Нали отиде в Стърлинг, за да продадеш диамантите на мама, заради новия покрив. Как стигна до игралната маса?

— Спрях в Единбург, но сега се моля да не бях го правил. По пътя чух, че ще има надбягване с най-бързите коне в Англия. Отначало смятах само да погледам, но Андрю МакГрегър беше там и...

София присви устни.

— МакГрегър носи само неприятности.

— Шшт. Цялата проклета вина е само моя и на никой друг. Исках само да ти помогна, момичето ми.

— Да ми помогнеш? Като изгубиш къщата, която обичам?

— Не исках да стане така — каза нещастно баща ѝ. — Помислих си, че ако спечеля, дори само веднъж, ще мога да платя за ремонта на покрива, без да се наложи да продам диамантите на майка ти. — Веждите му се смръщиха. — Тази идея не ми харесваше от самото начало.

Тя притисна юмруци към челото си.

— Казах ти, че диамантите не ме интересуват ни най-малко. Исках само здрав покрив.

Той стисна зъби.

— Беатрис желаше да носиш тези диаманти, когато се омъжиш, точно както тя ги носеше в деня на нашата сватба.

Очите на София проблеснаха.

— След като покривът започна да тече, мама първа щеше да предложи да ги продадем.

Ред неохотно призна пред себе си, че София е права. С изключение на случаите, в които беше предизвикана, Беатрис беше пример за здрав разум, макар да бе израснала в едно от най-богатите имения в Шотландия, заобиколена от слуги, които нямаха друга работа, освен да я глежат и да я насърчават да мисли единствено за себе си.

Беатрис не беше от жените, които щяха да оставят някой друг да се грижи за нея, след като тя можеше да се справи и сама. Беше силна и независима, черти, които баща ѝ никак не харесваше.

Всеки опит да докаже, че може да направи това, което е решила, само караше баща ѝ още по-яростно да ограничава свободата ѝ. Така тя, едва навършила крехките седемнадесет години, се отказа от семейството си и избяга с непознатия авантюрист Робърт МакФарлин.

Това беше най-големият късмет в живота на Ред и го промени завинаги. Преди да срещне Беатрис животът му беше вълнуващ, но след като я срещна, вече бе не само вълнуващ, а и изпълнен с топлина — почти съвършен. Незнайно как, тя успяваше да превърне всяка странноприемница, колкото и мизерна и студена да беше, в дом за тях. В замяна Ред изпълни живота ѝ с вълнения, романтика и любов. Никой от двамата не съжали нито веднъж за импулсивния им брак.

Ред си пожела, за хиляден път, Беатрис да беше все още с тях и до днес.

— Софи, аз просто не можех да се разделя с диамантите на майка ти без битка. Не исках да навредя, но сега... Изгубих всичко. — Той присви гневно очи. — Обещавам ти, че ще намеря начин да оправя нещата, ще видиш, че ще го направя!

Изражението на София омекна, тя стисна ръката на баща си между дланите си.

— Ние само трябва да измислим начин да се измъкнем от тази бъркотия. — Тя се умълча и присви вежди.

Ред я погледна с надежда. Ако някой можеше да измисли как да се измъкнат от бъркотията, то това беше Софи. Тя щеше да успее, бе напълно сигурен в това. Той се загледа в дъщеря си, отбелязвайки как слънчевите лъчи, промъкнали се между завесите, позлатяваха и без това златните ѝ къдрици. Светлината придаваше кремав цвят на нежната ѝ кожа и подчертаваше деликатността на сърцевидното ѝ лице. С гъстите ѝ мигли, блестящите ѝ очи и перфектния нос, му беше много трудно да си представи, че може да съществува по-красива жена от нея.

Но поразителната ѝ красота и деликатност бяха подвеждащи; от съвсем малка Софи проявяваше ненаситната жажда за приключения, наследена от родителите ѝ. Тримата я бяха последвали и пътуваха от странноприемница до странноприемница, през цяла Европа, без да се оплакват. Наслаждаваха се на всяко ново място, на всеки разнебитен хан. Докато Ред се занимаваше със своите си дела, Беатрис се опитваше да направи живота на София нормален, доколкото можеше. Тя беше всичко за дъщеря си — и гувернантка, и учителка и майка.

Беатрис — тяхната закрила и радост. Надсмиваше се на калните пътища и недоволните гостилничари, докато Софи и Ред се заливаха от смях. Поддържаше дрехите им сухи и чисти, а стаите им спретнати и уютни. Веселата, неуморна Беатрис беше центърът на целия им свят. Затова и неочакваната ѝ смърт преди години едва не ги опустоши.

Софи толкова приличаше на майка си, че сърцето на Ред се свиваше от болка докато я гледаше. Въпреки че беше на двадесет и седем и, според обществото, едва ли имаше изгледи вече да се омъжи, всеки мъж, който видеше нейната златисторозова прелест, щеше да е на друго мнение. Тя се държеше като напълно зряла жена, но изглеждаше на не повече от осемнадесет.

София подпря тънкия си пръст на брадичката, лицето ѝ стана решително, а нежните ѝ устни се присвиха.

Ред мълчаливо прокле приятеля си МакГрегър, лошия си късмет и най-вече обстоятелства, които го бяха подвели да се надява.

Надеждата бе нещо хубаво за повечето хора, тя ги крепеше в трудните моменти. Но за един комарджия беше гибелна. Никога не биваше да залага нещо, което не може да си позволи да изгуби. Ето че в разгара на тази игра, в сърцето му бе пламнала измамната надежда, че това е шансът да оправи нещата за своята Софи. Разбира се, беше изгубил. В хазарта не трябва да се ръководиш от чувствата. Точно той го знаеше много добре. През годините, двамата с неговата прекрасна Беатрис бяха преживявали от способността си да се възползват от надеждите на останалите в играта.

Как ли щеше сега да го обвинява, че е проиграл единствените неща, които бе оставила на дъщеря им. Най-голямото ѝ желание винаги е било Софи да има истински дом. Затова беше прибрала документа за собственост на къща, която в отчаянието си, един благородник бе заложил по време на игра срещу Ред и не се съгласи да се раздели с тях дори и в най-трудните моменти.

За съжаление, Фортуна беше твърде непостоянна дама и бедната Беатрис не доживя да види къщата, която така ревностно пазеше за дъщеря си.

След смъртта ѝ, бащата и дъщерята напуснаха Италия и отпътуваха към Шотландия, за да влязат във владение на къщата на хълма. Пристигнаха в един студен, мрачен ден, през който облаците бяха надвиснали над високата сграда. Посрещнаха ги студенина, негостоприемно затворени врати и прозорци и буйно израснали лози, които почти я бяха покрили.

София незабавно се зае да превърне къщата в дом за тях. Заедно, те търкаха и боядисваха, ковяха и ремонтираха, чистеха и полираха докато мястото стана годно за обитаване. Бавно, докато сърцата им се изцеряваха от болката, МакФарлин Хаус се превръщаше в истински дом. И така беше вече единадесет години.

София изпъна решително рамене и Ред я погледна с надежда.

— Не можем просто да седим и да гледаме как един непознат отнема дома ни — погледът ѝ се плъзна зад гърба му, за да обхване всекидневната. — Няма да мога да понеса тази гледка.

Баща ѝ проследи погледа ѝ. Ламперията проблясваше меко, дебели ориенталски килими покриваха излъскания дървен под. Сложна дърворезба украсяваше камината, над нея на голяма полица беше поставен гравирен позлатен часовник и двойка прелестни свещници от кристал и месинг, а пред нея имаше няколко красиви кресла. Те бяха семпли, но елегантни с тапицерия от кадифе на червени и златисти райета и заобикаляха две кокетни масички Чипъндейл. В единия ъгъл на стаята имаше малко резбовано писалище във френски стил, а до него изящен старинен бюфет, пълен с порцеланови сервизи. Слънчевите лъчи надничаха между завесите от червено кадифе и се отразяваха в ламперията. Из въздуха се носеше свеж аромат на восък и лимон. Слаб огън в камината прогонваше пролетния хлад и допълваше картината, така че човек трудно би могъл да си представи по-красива и уютна стая.

Причината за всичко това, в момента стоеше на стола срещу него — Софи — красивата му дъщеря със златни коси и сърцевидно лице, точно като на майка ѝ. Единствената прилика между нея и баща ѝ бяха необикновените им очи — светлосини като ясно небе и оградени от дълги, извити, тъмнокафяви мигли.

Още като момче той беше жилав и знаеше как да оцелее на улицата. Често се бе бил с момчета по-големи от него, допуснали грешката да му се присмиват заради дългите мигли. Юмруците му бяха заякнали, още когато беше само на осем, така че почти никой не повтаряше същата грешка отново. Пожела си да можеше да разреши и сегашните си проблеми толкова лесно. Но в случая беше нужна по-умна глава от неговата.

— Ако някой може да открие начин да се измъкнем от тази бъркотия, това си ти — каза Ред твърдо.

София се усмихна, сърцето ѝ се изпълни с гордост от непоколебимата вяра на баща ѝ в нейните способности. Тя погледна през прозореца към градината, където вятърът шумолеше между розовите храсти. Новата пътечка се извиваше между розови, червени, жълти и лилави цветя, покрай зелени дървета и достигаше до белия каменен фонтан, на чийто ръб бе кацнал един розов мраморен ангел, а пръстите му докосваха водните пръски. Скоро някой друг щеше да стои тук и да търси утеха в спокойствието на градината вместо нея.

Тази мисъл разпали гнева ѝ. Как така някой ще седи в нейната градина без нейното позволение, особено след всичкия труд, който беше положила? Трябваше да има някакъв начин... София забарабани с пръсти по подлакътника на стола. Как можеха да променят този ужасен обрат на съдбата? Нямаха пари, нито откъде да вземат заем. Не познаваше никого, който би им помогнал. Единственият им заможен познат беше ескуайърът, но той влагаше доходите си в собствения си имот.

Не, ако искаха да си върнат къщата... Тя замръзна, една мисъл премина внезапно през главата ѝ.

— Нямаме пари и няма откъде да вземем заем, за да откупим къщата, но имаме талант и късмет. След като къщата е изгубена в игра, аз също ще си я възвърна с игра.

— Ти?

— Да. Никой не предполага, че мога да играя карти, толкова добре като теб.

— Вярно е — отвърна бавно Ред. Още докато беше малка, той я беше научил как ловко да крие карта в ръкава си, как да раздава, как да ги бележи с фибата си и още хиляди малки трикове, които използвани заедно водеха до редки загуби.

Но истинският номер беше в ума ѝ. Знаеше кога да играе и с коя карта, помнеше кой и какво е обявил — точно тези качества правеха един играч силен, а Софи ги бе усвоила още на дванадесет.

Той я беше научил и на правилно отношение към играта, как победата за един човек означаваше едно, а за друг нещо съвсем различно, как да различи отчаянието по лицето на противника и момента, в който той е на път да направи грешка и как, ако твърде много искаш нещо, може да се разсееш и да изгубиш всичко.

Ред потърка брадата си.

— Това може и да проработи, момичето ми, но може и да се окаже опасно. Мъже като Дугъл МакЛийн изглеждат меки като гъши пух, но са твърди и неотстъпчиви, ако си помислят, че са измамани. А и на майка ти никак нямаше да ѝ хареса да играеш с истински залог.

Сърцето на София се сви. Не можеше да позволи да изгубят къщата. Тя беше всичко, което ѝ остана от майка ѝ.

Остави емоциите настрана и каза с твърд глас.

— Какво знаеш за този мъж?

— За Дугъл МакЛийн? Не много. Най-вече слухове. — Ред прекара пръсти през косата си. Някога тя беше яркочервена, но сега в нея се забелязваха бели кичури и бе избледняла до кестеняво. — Говори се, че е развратник, красавец и ходи издокаран от сутрин до вечер. Трябва много да внимаваш с него.

— Срещата съм красиви мъже и преди, татко — заяви уверено София.

Баща ѝ обаче не изглеждаше напълно убеден.

— Да, но в този има нещо различно. Той е горд мъж, цялото му семейство сякаш са изтъкани от гордост. — Ред присви устни. — Мога да добавя и, че е доста избухлив.

— Откъде знаеш?

— Граф Стърлинг направи доста нелюбезен коментар за един от братята му по време на играта и аз видях гнева в очите на МакЛийн.

— Той каза ли нещо друго.

— Не, тогава навън внезапно проблеснаха светкавици, силен вятър нахлу през отворените прозорци и ние се спуснахме да ги затворим и да съберем картите. — Ред се засмя. — Граф Ърл се опита да обвини МакЛийн за това. Носят се слухове, че родът МакЛийн е прокълнат — когато някой от тях изгуби самообладание се разразяват бури.

София се усмихна вяло.

— Знаеш ли нещо друго за него?

Ред присви очи.

— Изглежда парадира с положението си. Пътува с карета с впряг от осем прекрасни коня, каквито трудно могат да се намерят.

Това звучеше обещаващо. Да изиграе един самохвалко.

— Мислиш ли, че ще дойде тук?

— Каза, че иска да даде къщата на племенника си или нещо подобно и ще дойде да я види преди това.

Тя кимна с глава.

— Добре. Спомняш ли си нещо друго?

Ред направи физиономия.

— Облича се като французин, с дантелени маншети и какво ли още не.

София сви презрително устни.

— Конте.

— И да, и не. В него има нещо повече от труфилата. Той е бърз и много добре прикрива емоциите си, превъзхожда дори мен. Трябва да се подготвиш за срещата с този мъж, момичето ми. Отдавна не си играла, а той е невероятно интелигентен — предупреди я баща ѝ.

— Тогава ще се упражняваме всеки ден, докато пристигне.

— Ще дойде поне след седмица. Надбягванията няма да свършат по-рано. — Ред огледа дъщеря си. — Ще ти трябва нова рокля, дори две.

Тя погледна към утринната си рокля от розов муселин.

— Защо?

— Един мъж би заложил повече, ако не мисли, че се нуждаеш от парите му.

— Много добре. Ще си поръчам няколко нови рокли при шивачката в селото. Тя скоро завърши чеиза на дъщерята на барона. Ще ми трябват и някакви фалшиви бижута. Той никога няма да се приближи до мен дотолкова, че да открие разликата. Може би ще успее да спечеля обратно и бижутата, и документа.

— Заслужава си да опиташ. — Баща ѝ огледа стаята и устните му се извиха в крива усмивка. — Къщата може да се окаже проблем. Ти свърши твърде добра работа с нея — прекрасна е. Съмнявам се МакЛийн да иска да се раздели с нея, щом веднъж я види.

София се намръщи.

— Така е. Види ли я, никога няма да се съгласи да я заложим. Предполагам... — една идея премина през главата ѝ — толкова брилянтна идея, че изкристализира в съзнанието ѝ за миг.

— Софи? — Гласът на Ред прекъсна мислите ѝ.

— Смяташ ли, че имаме цяла седмица преди МакЛийн да дойде да види къщата. — Думите се изляха като поток от устата ѝ.

— Приблизително. Може и повече, ако остане на празненствата след състезанията.

Можеше и да се получи. Щеше да има нужда от помощ, но с желание и сръчни ръце тя щеше...

— Софи? — дълбока бръчка се появи между веждите на баща ѝ. — Не ми харесва този поглед. Какво замисляш?

Тя се изправи и потри ръце.

— Знам точно как да накараме МакЛийн да иска да се отърве от нашата къща. Ние просто ще заличим всичко, което сме направили.

— Какво?

Тя махна с ръка, твърде заета с мислите си, за да обясни по-подробно.

— Остави това на мен. Аз ще се погрижа за всичко.

— Каквото и да замисляш, ще си създадеш неприятности. Ако МакЛийн реши, че се опитваш да го измамиш, няма да спре докато не си отмъсти.

— Ще бъда внимателна — отговори тя разсеяно, прехвърляйки възможностите през ума си.

— Не, няма. Твърде много приличаш на майка си. След като тя си поставеше цел, нищо не беше в състояние да я спре. Не се връщаше назад дори ако пред нея да се изпречваха високи върхове или дълбоки води.

София се усмихна.

— Упоритостта е добро качество.

— Зависи колко скъпо може да ти излезе, момичето ми.

Усетила тревогата на баща си, София смени темата като го попита за играта, в която е изгубил къщата. Нетърпелив да изповяда грешката си, Ред започна да обяснява какво е било раздаването и как е сглупил да заложи всичко.

София го слушаше с половин ухо. След като приключеше с любимата си къща, суетният МакЛийн щеше да се моли някой да го отърве от нея. Никой изнежен, покрит с дантели, наконтен развратник никога нямаше да поиска тази къща за себе си.

Никога.

ГЛАВА 2

Внимавайте какво казвате на хората, скъпи мои, защото не знаете кога и как думите ви могат да се обърнат срещу вас.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Въпреки предположенията на Ред, мина повече от месец преди МакЛийн да пристигне. В Стърлинг бе срещнал хубава млада вдовица и изкусително нацупените ѝ устни и преливащо деколте го убедиха да се забави.

Не че имаше нужда от убеждаване. Той пътуваше за дома на сестра си, а все още му беше трудно да преглътне съпруга ѝ. Единствено това, че тя изглежда обичаше негодника, караше Дугъл да го понеса някак. Джак Кинкейд беше луд по Фиона, както и тя по него, а това означаваше, че Дугъл трябва да се „държи любезно“, както сестра му внимателно се изразяваше.

Колкото и да не му се искаше да се държи любезно, не можеше да пренебрегне желанието на единствената си сестра, докато ѝ е на гости.

Дугъл насочи големия черен кон към алеята, водеща към МакФарлин Хаус. Беше му отнело известно време да я забележи по дългия, пуст път. Тя беше затулена между две големи букови дървета.

Самата алея беше тясна и буренясала, но по-нататък се разшири и стана по-проходима. От двете ѝ страни се извисяваха стройни дървета, а над нея преплетените им клони образуваха дантелена арка на фона на ясното синьо небе.

— Хубаво парче земя, а, милорд?

Дугъл се обърна назад към коняря си Шелтън, който го следваше върху голям червеникавокафяв кон.

— Задоволително е — отвърна той, но всъщност беше изненадан. Много рядко спечеленото на игралната маса имаше някаква стойност. Напротив, често се оказваше, че земите са запуснати, а къщата — ако въобще съществуваше такава — почти рухнала, освен това можеше да са и ипотекирани. А тези земи изглеждаха поддържани, макар и малко занемарени. И това беше нещо, все пак.

Ято гълъби излетя от полето и се спусна към малко живописно езеро, а конярят отбеляза въодушевено:

— Прекрасно място за лов бих казал. Може би ще промените решението си да го дадете на племенника си и ще си построите ловна хижа тук?

— Това ще е безсмислено. И без това рядко използвам ловните земи, които имам.

Конярят въздъхна със завист.

— Ако бях на ваше място нямаше да правя нищо друго, освен да ловувам.

— Нямаше да се съмнявам в това, ако не беше най-ленивият човек, когото съм срещал, като изключа себе си, разбира се.

Лицето на Шелтън засия.

— Благодаря ви, милорд. Редки са случаите, в които мога да се сравнявам с вас за каквото и да е било.

— Пак заповядай — отвърна сериозно Дугъл.

— Вие сте превърнал леността във форма на изкуство, както някои... Вижте! — Конярят се загледа в меката почва покрай алеята, където се виждаха следи от лисица. — Изглеждат съвсем пресни.

Дугъл огледа храстите наоколо.

— Пресни или не, ще е нужен по-добър ездач от мен, за да премине през тези гъсталаци, без да счупи краката на коня.

Шелтън му хвърли един бърз поглед.

— Може да сте всякакъв, милорд, но не и лош ездач.

— Трогнат съм, Шелтън. Направо не знам как да възприема високата ти оценка.

Лицето на коняря доби страдалческо изражение.

— Ето, пак започвате да се шегувате с мен, милорд. Сигурен ли сте, че нямате ирландска кръв?

Дугъл се ухили.

— Не, но дори и така да е, майка ми не би си признала. — Той се обърна напред, за да се полюбува на пейзажа.

Наоколо се носеше аромат на влажна земя и свежа трева, а слънчевите лъчи надничаха през листата на дърветата и образуваха светли петна по алеята. Птичките пееха, а конете препускаха по равния път.

Само земята щеше да е отличен подарък за новия му племенник, макар МакФарлин да бе заявил, че къщата е перлата на имота. Но тъй като човекът се опитваше да предложи документа в залог вместо доста голяма сума, Дугъл се съмняваше да е казал истината.

Той пришпори коня напред. Едва свил зад последния завой на алеята, откри, че го очаква още една приятна изненада. Къщата пред него беше висока и симетрична, а прозорците по фасадата ѝ отразяваха следобедното слънце. МакФарлин Хаус, който скоро щеше да се нарича Имението Кинкейд, беше приятна тухлена постройка с изящна фасада, извисяваща се над просторна веранда с покрив поддържан от осем високи йонийски колони. Големи прозорци ограждаха бялата двойна врата, завършваща с арка, чийто стъклопис изобразяваше изгрев над хълмове, които много приличаха на тези, върху които се извисяваше къщата. От двете страни на основната сграда имаше по едно по-малко крило. Тъмнозелени лози пълзяха тук-там по стените и ѝ придаваха романтичен вид.

МакФарлин — изпечен мошеник и комарджия, какъвто рядко се срещаше — бе казал, че къщата е елегантна. Но това не беше напълно вярно. Тя изглеждаше... очарователно. Племенникът му нямаше как да не ѝ се зарадва, когато навърши пълнолетие. Момчето щеше да има нужда от свое място, където да избяга от мърморенето на загрижената си майка и от ръмженето на строгия си баща.

Блек Джак Кинкейд беше най-големият женкар преди Фиона да го опитоми. Нямаше да му е приятно да гледа как синът му следва неговите стъпки, но вуйчо Дугъл щеше да се намеси. Джак със сигурност щеше да побеснее, че Дугъл е подарил къща на момчето, а това само можеше да му достави още по-голямо удоволствие. О, да си вуйчо определено си имаше и предимства.

Дугъл обърна коня към каменната ограда и желязната порта, обграждащи къщата. Огледа набързо и реши, че ще е разумно, да

наеме работници, за да извършат необходимите ремонти.

В момента, преди да преминат последните метри от дългата алея, конят изпръхтя, изправи се на задните си крака и изведнъж спря.

— Дявол да го вземе! — каза Шелтън, дръпна коня си настрани от пътя и погледна надолу. — Сякаш яздим по пътя за ада.

Дугъл се намръщи. Пред него по хубавия равен път имаше огромни кални ями. За разлика от коловозите и дупките, които се получаваха при дългото ползване и липсата на поддръжка, тези изглежда бяха прясно изкопани.

— Майко мила! — каза Шелтън ужасено. — Кой, за Бога, копае дупки по идеално равен път?

— Нямам представа, но изглежда напразно си е губил времето. — Дугъл поведе Посейдон покрай дупките и най-накрая стъпи на стълбите пред верандата.

Въпреки че някои от прозорците бяха отворени, за да се проветрят стаите от свежия вечерен въздух, явно никой не очакваше пристигането на Дугъл. Той се наведе, за да подаде юздите на Шелтън, преди да се изкачи по стълбите, спря пред двойната врата и свали ръкавиците си.

Коняря завърза конете за един стълб с орнаменти от ковано желязо и забърза след господаря си.

— Да почукам ли, милорд?

— Разбира се — каза Дугъл, сложи ръкавиците в джоба си и огледа високите колони. Те бяха симетрично разположени, изглеждаха солидни, а декоративните елементи по тях бяха признак за най-високо качество.

Шелтън почука, но никой не отговори. Дугъл погледна към алеята и отново се зачуди за изкопаните дупки. Най-вероятно скоро са отстранявали големи камъни и това е предизвикало тези поразии.

Шелтън почука отново, този път малко по-силно, но и този път не получи отговор.

След миг мълчание, той изпухтя раздражено.

— Никой не отговаря, милорд. Аз ще...

Дугъл вдигна предупредително ръка и коняря послушно млъкна. Тихи гласове долитаха от отворен прозорец в края на верандата.

Той махна натам и каза:

— Прислужниците сигурно имат работа в отдалечените стаи и не могат да чуят, че чукаш.

Шелтън се намръщи.

— Мързеливи са те, ето какви са. Залагам месечната си заплата, че ще ме чуят, дори и да ги мързи да си изпълняват задълженията! — Завъртя се и закричи към прозореца, за да повика който и да беше вътре.

— Недей — тихо каза Дугъл. Тръгна към отворения прозорец и надникна вътре. Когато очите му привикнаха към тъмнината в стаята, той разбра, че това е всекидневната.

С големите си добре разположени прозорци стаята трябваше да е просторна и светла, но изглеждаше мрачна и занемарена. Канапе покрито с лекета и два стола — единият без подлакътник, а другият разкривен като пияница — разваляха чара на помещението, както и останалите мебели, които не си подхождаха. Състоянието на стените беше дори още по-лошо. Тапетите, на червени и бежови райета, бяха отчайващо избелели. Това може би нямаше да се набива толкова на очи, ако големите петна, върху които най-вероятно е имало картини, не показваха как са изглеждали някога.

От вътрешността на стаята някой изписка:

— Ох!

Дугъл се наведе наляво и забеляза двама души, коленичили пред една голяма камина в другия край на стаята. Мъжът беше висок и едър, в мускулестите си ръцете държеше кофа с хоросан и мистрия. Той наклони сивокосата си глава и погледна през отвора на комина. Жената до него беше с избеляла синя рокля и забрадка на главата, но Дугъл забеляза, че от нея са се изплъзнали кичури искрящо руса коса, няколко тона по-светла от неговата.

Тя изви лакътя си, за да го разгледа.

— Одрасках се на ръба на тухлата.

Помощникът ѝ измърмори.

— Трябва да внимавате.

— Знам, знам. Здравно място няма да ми остане, докато приключим. — Тя също се наведе и погледна нагоре през комина. — Ангъс, не мисля, че така ще дими. — Мек като масло и сладък като сметана, гласът ѝ изпълни сетивата на Дугъл с удоволствие.

Проклятие, ако тази жена беше дори наполовина толкова изкусителна, колкото гласа си, щеше да отложи срещата със сестра си още малко.

Мъжът изсумтя:

— Повярвайте ми, мис. Коминът ще пуши и то много.

Мис? Значи тя не беше прислужница.

— Не знам, Ангъс — отвърна тя. Изтънченият ѝ, нежен изговор рязко се различаваше от грубата реч на мъжа. — Искам този комин да дими по-лошо и от адските огньовете. Нека сложим още една тухла, за да сме сигурни.

Дугъл присви вежди. Беше помислил, че се опитват да поправят комина, а те искаха да го запушат. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Жената потърка врата си, от изцапаната със сажди ръкавица по кожата ѝ останаха черни следи.

— Боже, утре сигурно гърлото ми ще е възпалено.

— Но не толкова, колкото след трите дни, през които мазахме восък и пепел по ламперията в библиотеката — отвърна спокойно мъжът, гребна малко хоросан от кофата и се приготви да сложи тухлата в комина.

Дугъл стисна юмруци. Те зазиждаха камината и бяха намазали с пепел ламперията в библиотеката? За Бога, трябваше да сложи край на тази лудост и то незабавно. Точно щеше да прескочи ниския перваз на прозореца, когато жената, все още с гръб към него, въздъхна:

— Ангъс, привършим ли с тухлите ще напъхам в комина няколко мазни парцала. С тях ще пуши още повече.

Ангъс вдигна възхитен поглед към съучастничката си.

— Мис, вие имате истинска дарба за това, което правим.

Тя се засмя, смехът ѝ беше толкова приятен... като се изключи подигравателната нотка в него.

— И ставам все по-умела, колкото повече се бави новият собственик.

— Може би той си има добра причина да не бърза да дойде тук, мис.

— И каква може да е тя?

— Нямам представа. Може да е спечелил още няколко къщи на карти и сега да оглежда тях.

— По-вероятно е да се забавлява с някоя пропаднала жена. От това, което чух за него, той е натруфен с дантели развратник.

Да върви по дяволите тази жена заедно с обидните си предположения. Може и да беше останал в Стърлинг, за да се позабавлява с вдовицата, но това не го правеше натруфен с дантели развратник. Най-много го ядоса това, че предположението ѝ, какво го бе задържало далеч от новата му придобивка, бе правилно.

Едрият мъж се изправи, а по пода около него се посипаха сажди и пепел. Висок колкото врата на хамбар, той разпери широко ръце.

— О, мис, сега вече ще пуши достатъчно силно. Хайде, елате, поработихме достатъчно за днес. Ако има нещо за довършване, ще го направим утре.

— Ако имаме време. Не знаем кога МакЛийн ще си направи труда да пристигне. — Тя въздъхна и си свали ръкавиците. — Не трябва да се оплаквам, закъснението му е истински дар; така успяхме да свършим много повече работа.

— Да — съгласи се мъжът. — Къщата никога не е изглеждала толкова зле.

— Всъщност — продължи жената, а в гласа ѝ се долавяше гордост, — ние само качихме хубавите мебели на тавана и свалихме старите вехтории; прибрахме хубавите картини и ги заменихме с ужасните цапаници, които държахме под стълбището; разхлабихме парапета и надигнахме някои от дъските на пода; опаковахме всичките хубави съдове и оставихме само старите и нащърбените.

Дугъл премигна.

Мили Боже!

Огромният мъж се разсмя.

— Ще посрещнем новия собственик на гола маса, а?

— Но ти дори не знаеш целия план. Изчакай да видиш какво сме направили двамата с Ред с мястото. — Смехът на жената се изля топъл и звучен и накара Дугъл да си представи как я поваля върху легло, покрито с копринени чаршафи.

Жена с такъв глас сигурно имаше лице на ангел, тяло на гръцка статуя и умения на куртизанка. Щеше да е различно, ако беше някоя мършава стара вещица.

Работникът започна да събира инструментите си.

— Надявам се вие и баща ви да знаете какво правите. Конте или не, на никой мъж няма да му хареса да изгуби собствеността си.

— Шшшт — каза жената спокойно. — Не става въпрос да го ударим по главата и да изпразним джобовете му.

Все пак е нещо — помисли си мрачно Дугъл.

Мъжът измърмори.

— Надявам се да стане както искате, мис.

— И аз. Тогава ще мога да почистя моята прекрасна къща, докато заблести отново. — Тя постави ръка на полицата над камината и продължи с тъга в гласа: — Искане ми се да не бяхме принудени да вършим всичко това, но нямаме друг избор. Надявам се новият собственик да пристигне скоро, за да види резултата. Не се съмнявам, че някоя фуста от кръчмата е пленила изискания вкус на МакЛийн и задържа вниманието му с комплименти. — Жената се засмя доволно и продължи във фалцет: — О, мистър МакЛийн, колко е мъжествен гласа ви. О, мистър МакЛийн, по-чисти ръце не съм виждала. О, мистър МакЛийн, никога не съм се чувствала по този начин с мъж, преди да ви срещна.

Дугъл присви очи, а в стомаха му се надигна гняв. Вятърът започна да се усилва и набра пердета на прозореца и дрехите на жената.

— Мис — каза слугата, — не бива да говорите за тези жени.

Тя се закашля, когато вятърът вдигна облак пепел и сажди във въздуха.

— Прав си — съгласи се тя, — но от това, което съм чувала за него, той е от мъжете, които флиртуват с всяка срещната.

— Това лошо ли е за плановете ви?

Дугъл се наведе напред, а погледът му беше прикован в слабия гръб на жената.

Тя поклати глава, кичури златиста коса проблясваха и се спускаха на къдрици по гърба ѝ.

Дугъл пламна и стисна толкова силно перваза, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Значи искат да го измамат, за да се откаже от имота, така ли? Но как? Проклет да е ако се откаже от къщата заради дреболии като неподходящи мебели и димящи комини. Трябва да измислят нещо по-хитро.

Той се отдръпна тихо и се върна до мястото, където бяха вързани конете. Със стиснати зъби се обърна към коняря си.

— Чу ли това?

Шелтън поклати глава.

— Отчасти. Господарю, изглежда не сте особено желан тук.

— Тази къща е моя, по дяволите. Ще изхвърля тези мошеници оттук за ушите.

— А после?

— Ще си тръгна и ще изпратя Симънс — моят счетоводител — да поправи всичко, което са съсипали. — Дугъл погледна намръщено към отворения прозорец. — Трябва да са пълни идиоти, за да си мислят, че ще ме надхитрят с подобни глупости.

Шелтън кимна.

— Да заведе ли конете в конюшнията?

— Не, няма да се бавя. Ако не изляза до двадесет минути, ела вътре и кажи, че конете са напоени и готови за път.

Върху обветреното лице на Шелтън се разля усмивка.

— Милорд, мислите ли, че ще се наложи да ви спасявам?

Дугъл повдигна вежди.

— Някога да се е налагало да ме спасяваш? Просто искам да имам повод да си тръгна, след като разкрия измамата им — Дугъл се обърна и мрачно се заизкачва отново по стълбите следван от Шелтън. — Чукай, Шелтън, не спирай, докато чукчето не падне от вратата. Смятам да се справя с този бунт, веднъж завинаги.

София се завъртя към вратата. Настоятелното чукане се повтори, толкова силно, че проехтя в стаята. Ангъс погледна нагоре към нея както беше наведен и почистваше с влажен парцал пепелта и саждите от пода.

— Боже, мис, смятате ли, че е новият собственик.

Тя поклати глава.

— Не чух да пристига карета.

По лицето на Ангъс се разля успокоение.

— Да, баща ви каза, че той пътува с карета с шест коня.

— С осем — поправи го тя разсеяно, когато чукането се разнесе отново. — Сигурно е момчето с дървата от града.

— Точно навреме.

Тя кимна. През последния месец плановете ѝ се разраснаха и преминаха всякакви граници. Но това очакване дразнеше София. Очевидно да спечели нейната прекрасна къща беше нещо толкова незначително за великия и могъщ мистър МакЛийн, че той дори не си правеше труда да дойде да я види.

Гърдите ѝ се стегнаха толкова, че ѝ беше трудно да си поеме дъх. Той трябваше да дойде, иначе всичките ѝ усилия щяха да са напразни. Цялата работа, която вършеше през деня и всичките упражнения в играта на карти през нощта.

Ред казваше, че тя има истински талант в играта и повечето вечери го побеждаваше. Можеше да си върне къщата като брои картите и да изиграе МакЛийн. Всичко, от което се нуждаеше беше един шанс.

Силното чукане се повтори отново и Ангъс хвърли мръсния парцал възмутено.

— Това момче наистина си проси пердаха — Ангъс стана и избърса ръцете си в панталоните, оставяйки по тях дълги следи от пепелта и саждите, и след това се обърна към вратата.

— Чакай! Облечи си палтото.

Ангъс учудено примигна.

— Заради момчето?

— Нужно е да се упражняваш. Когато МакЛийн пристигне ще се представяш за мой иконом — каза тя и му подаде парцал. — Избърши ръцете си и си облечи палтото. За да проработи нашия план, МакЛийн трябва да си мисли, че сме богати, а това означава, че икономът ще знае как се посрещат посетителите.

— Момчето ще ми се присмее — отвърна мрачно Ангъс, но взе парцала и избърса ръцете си.

— Няма, като види хубавото ти палто — тя помогна на Ангъс да облече палтото от черно сукно, а той завърза около врата си едно муселинено шалче с негодувание.

София го огледа. Изкъпан и с черния панталон, който беше в комплект с палтото, Ангъс щеше да е впечатляващ иконом.

— Хайде, отивай. Знаеш какво да правиш.

— Да, да отворя вратата и да изглеждам отегчен. Виждал съм Поли да го прави хиляди пъти у ескуайъра, но никога не съм си представял, че аз самия ще го правя.

София кимна окуражително. Тя беше взела назаем Ангъс и съпругата му Мери от ескуайъра. Двамата с баща ѝ живееха скромно и имаха само две прислужници, които идваха веднъж седмично, за да ѝ помагат с чистенето и готвенето. Тъй като тя и Ред живееха тук сами и повечето стаи не се ползваха, мебелите в тях бяха покрити, а завесите спуснати, за да не допускат светлина и прах.

Тя погледна палтото на Ангъс и се усмихна.

— Ако Джими те дразни, ще отговаря пред мен.

— Чудесно, мис. — Ангъс тръгна към входната врата, направи една крачка и замръзна.

Нещо в позата му накара София също да спре. Тя проследи погледа му към прозорците до входната врата. На фона на ярката дневна светлина се очертаваше не фигурата на дребно мършаво момче, а на висок, широкоплещест, стопроцентов мъж.

— Той пристигна — промълви тя задъхано, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че беше сигурна, че се чува толкова силно колкото и чукането по вратата.

— По дяволите — прокле Ангъс. — Точно, когато баща ви никакъв го няма.

Ред беше отишъл да вземе някое хубаво палто от ескуайъра. Местната шивачка беше работила денонощно, за да довърши шестте рокли за София, както и ризите, фустите и палтата и не ѝ остана време да ушие ново палто за баща ѝ.

Чукането прогърмя отново.

Ангъс я погледна през рамо.

— Качвайте се, мис. Той не трябва да ви види в този вид.

София огледа износената си прашна рокля.

— За Бога, не. Ами... ами ти? — Тя посочи към черните следи по бричовете му.

— Ако спомене нещо за това, ще му кажа, че съм паднал в сандъка с въглищата, докато съм гонел котката.

— Това е добра идея. — Тя тръгна към стълбите и продължи през рамо. — Както сме се упражнявали, Ангъс. Пусни го и му предложи чаша от онзи ужасен портвайн, който купихме от селото. Когато си готов, веднага изпрати Мери с кофа вода при мен. Трябва да се измия.

Ангъс спря с ръка върху дръжката на вратата.

— Сега ли? Но МакЛийн е вече тук.

Тя вирна брадичка.

— Доста дълго го чаках, сега ще ме почака той.

Ангъс се ухили.

— Много добре, мис.

Тя се понесе бързо нагоре по стълбите, пресече коридора, влезе в стаята си и започна да се съблича, докато вървеше.

Отдолу дочу гласове. Скоро Мери беше пред вратата ѝ с кофа вода. София се изми енергично и се разтрепери, докато Мери цъкаше с език неодобрително.

— Ох — оплака се тя и се наведе да вдигне падналата хавлия. — Гърлото ми пак започва да се възпалява.

Закръглената, посивяла Мери поклати глава.

— Не знам какво си мислите, мис. Не е правилно дама от вашата класа да върши толкова много работа.

— Някой трябваше да я свърши — отвърна твърдо София, докато се подсушаваше, доволна, че е измила косата си снощи.

Веднага след като си облече риза и чорапи, Мери започна своята магия с четката и фибите. Удивително бързо косите на София бяха вдигнати в сложна прическа с по една спусната къдрица над ушите. След като свърши с косите ѝ, Мери отвори новата кутия за бижута, която Ред беше донесъл на дъщеря си. В нея имаше накити, който изглеждаха като от кралската съкровищница, но в действителност нямаше да стигнат дори да платиш глобата на един джебчия, за да излезе от затвора.

Мери извади комплект от впечатляващи, но фалшиви сапфири и закопча колието на врата на София. Обещите скоро висяха на ушите ѝ, а гривната блестеше около китката ѝ. След това прислужницата отиде до гардероба и извади рокля от бледо жълта коприна, украсена с панделки и малки цветчета в кралско синьо. Когато завърза и последната панделка София се обърна към огледалото, за да се огледа. Тя беше дребничка, по-дребна от повечето жени. Светло жълтата рокля обгръщаше раменете ѝ, късите ръкави обвиваха тъничките ѝ ръце, бюстието беше изпъстрено с малки сини цветчета. Широкият син колан подчертаваше пищните ѝ гърди, а под него грациозно се спускаше разкошната копринена пола.

София се надяваше сърцето ѝ да успокои тревожния си ритъм. Колко жалко беше, че МакЛийн дойде точно днес, когато Ред го нямаше наблизко, за да я подкрепя. И все пак, само от нея зависеше да примами жертвата си до ръба на пропастта, като използва суетата и мъжката му гордост. Тя се усмихна на отражението си в огледалото.

— Не е идеално, но ще трябва да свърши работа.

— О, мис, изглеждате като истинска принцеса. — След тези думи Мери отвори врата и застана от едната ѝ страна. — И внимавайте с полата по стълбището, баща ви разхлаби една дъска на третото стъпало.

— На стълбището? Но някой може да се нарани.

— Той на това се надява.

София се намръщи.

— Ще накарам Ангъс да я поправи. Искам МакЛийн да намрази къщата, не да се пребие в нея.

— Мъжете не мислят, мис. Това е тъжен житейски факт.

— На мен ли го казваш — промърмори София. — Пожелай ми късмет. Чух доста неща за МакЛийн, но нищо добро.

— Успех, мис. Вие можете да се справите с такъв като него. Въобще не се съмнявам в това. А сега след вас. Той ви чака.

— Благодаря ти, Мери — отвърна София. Тя тръгна, за да се присъедини към госта си, а схванатият ѝ гръб се обаждаше. Спря на площадката пред стълбите и си пое дълбоко дъх, в опит да потисне безпокойството си.

Мога да се справя, окуражи се сама, но друга част от нея нашепваше: Ако се проваля, ще изгубя къщата на мама, моята къща.

Гърлото ѝ се сви, тогава тя изпъна рамене и продължи надолу по стълбите, като внимаваше да избегне разхлабената дъска.

Това, което София не знаеше бе, че гостът ѝ е видял всичко: грациозните ѝ стъпки по коридора, спирането на площадката, колебанието ѝ, преди да стъпи на първото стъпало и как само за миг беше заменила напрежението със спокойствие.

Дугъл стоеше до вратата на библиотеката, която беше зад стълбището, така че не можеше да види лицето ѝ, но се наслаждаваше на грациозното ѝ спускане надолу по стълбите. В този момент осъзна, че е очарован от нещо, което не бе очаквал да види — една изключителна жена с перфектна фигура. Когато я видя на стълбището,

почти беше започнал да се надява, че това не е неговата домакиня — жената, която само преди тридесет минути разрушаваше неговата къща.

Но, докато я гледаше как се носи по стълбите с царствено вдигната глава, не можеше да спре да се чуди каква ли ще е в леглото. Една миниатюрна Венера, слабичка и грациозна, сякаш създадена, за да доставя удоволствие на мъжа.

О, да, той щеше да се възползва от неочаквана им среща, дори много.

Цялото му раздражение се стопи, изчака я да стигне да най-долното стъпало и се закашля леко.

Тя се обърна бавно с лице към него. И ако Дугъл бе впечатлен досега, нищо не го бе подготвило за това, което видя.

Тя имаше лице на ангел, плътни розови устни и малко леко вирнато носле. Но това, което го разтърси бяха очите ѝ. Гъсти, тъмнокафяви, извити мигли обграждаха два искрящи тюркоаза — светли и ясни. Сякаш се оглеждаше в кристалните води на изключително чисто езеро.

Господи, щеше да има тази жена в леглото си — беше толкова уверен, колкото бурна бе страстта, запалила кръвта във вените му.

Жената се изчерви, ръката ѝ се вдигна към гърлото, а очите ѝ се изпълниха с безпокойство.

Дугъл се поклони и каза с обичайния си отегчен маниер:

— Мис МакФарлин, предполагам.

Тя направи изящен реверанс, посъвзе се и проговори с мелодичен, леко дрезгав глас, който той позна веднага:

— Да, а вие навярно сте мистър МакЛийн. Баща ми не беше особено ясен, докато ми обясняваше как най-накрая се е отървал... — Тя спря внезапно, сякаш беше казала нещо, което не трябва, след това се засмя и повдигна рамене. — Няма значение, добре дошъл в МакФарлин Хаус.

ГЛАВА 3

О, скъпи мои, ако се наложи да се борите с този, когото обичате, гледайте да заемете печеливша позиция от самото начало. Така ще си спестите много неприятности.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

София направи опит да се пребори с желанието да се отдръпне назад. МакЛийн нямаше нищо общо с представата, която си бе създадала. Косата му имаше златистия цвят на лъвска грива и беше толкова висок, че дори да се вдигнеше на пръсти, главата ѝ едва щеше да стига до раменете му. Очакваше дантелените маншети и ефектното шалче, но не и опасното мъжко излъчване, което ги придружаваше. Всичката коприна и дантели на този свят не можеха да смекчат суровото излъчване, което го правеше такъв какъвто беше — мъж, събрал в себе си чувствена красота, подчертана мъжественост и примамваща опасност.

Но всичко това бледнееше пред ярките му зелени очи. Дълбините на тези очи сякаш я примамваха и изгаряха, а тялото ѝ потреперваше в отговор. Тя пламна, докато той продължи да изследва лицето ѝ. Погледът му докосна очите и устните ѝ, плъзна се надолу през раменете, спря за миг върху гърдите и продължи към талията и дори по-надолу. Дързостта в погледа му я накара да поиска да се скрие и едновременно с това да вдигне глава и да приеме предизвикателството. Да го надхитри и да си върне къщата вече не ѝ бе достатъчно, искаше ѝ се и да нанесе удар върху самочувствието му.

— Предполагам, знаете защо съм дошъл — каза той с плътния си кадифен глас, в който се долавяше нотка на осъзнато превъзходство, и това опъна нервите на София. — Искам да огледам новия си имот.

Тя решително задържа усмивката върху устните си.

— Баща ми ме предупреди, че ще дойдете, милорд. Очаквахме ви много по-рано.

Погледът му се спря върху устните ѝ.

— Бях зает.

София сплете пръстите на ръцете си.

— Колко жалко. Страхувам се, че баща ми в момента не е тук и няма да се прибере още няколко часа.

МакЛийн се усмихна, чувствените му устни откриха равни бели зъби, а очите му премигнаха лениво.

— Тогава ще го направим без него.

— Ще се наложи. Предполагам, ще искате да видите къщата веднага?

Той се огледа с безразличие наоколо и това я накара да стисне зъби, преди да я погледне отново.

— Може би по-късно. Сега предпочитам да поговоря с вас.

— О? — Тя трепна вътрешно от издайническата нотка в гласа си. Не беше от жените, които се смущават лесно, но в този мъж имаше нещо опияняващо и опасно, някаква фатална чувственост.

— Трябва да призная, че не очаквах да открия толкова красота тук. — Погледът му се плъзна по нея отново. — Направо отнема дъха ми.

София повдигна едната си вежда. Той въобще не изглеждаше развълнуван, дори напротив — беше съвсем спокоен и сдържан, може би леко напрегнат, но нищо не показваше, че видът ѝ за него е нещо повече от една приятна изненада.

Тя не беше суетна, но мъжете от години ѝ досаждаха с интереса си, а сега, когато беше толкова важно да очарова този мъж, той сякаш не реагираше.

Някаква искра проблесна в очите му и той бавно я огледа от главата до петите. Погледът му бе горещ, както и усмивката, която се появи върху устните му. Гърдите на София настръхнаха, сякаш стоеше гола в студена стая, но се налагаше да се пребори с желанието да се покрие.

Мили Боже, тя реагираше на близостта му. Нито веднъж през целия ѝ живот не ѝ се бе случвало подобно нещо.

Когато продължи, погледът му беше като гореща ласка:

— Ако знаех, че ме очаквате, мис МакФарлин, нямаше да се забавя, уверявам ви.

Ласкателството беше нещо, с което знаеше как да се справи далеч по-добре от странната топлина, завладяла тялото ѝ.

— Хубав комплимент, мистър МакЛийн. Не знам какво да кажа.

Той ѝ се поклони.

— Казвам само истината. Не се съмнявам, че сте го чувала и преди.

— А аз съм сигурна, че сте го казвал и преди.

Той се усмихна развеселено, но каза със сериозен тон:

— Съжалявам, че се е наложило да чакате пристигането ми. Надявам се, да не е било прекалено отегчително.

— Не се безпокойте, намерих с какво да се занимавам.

— Не се съмнявам, че е така — отвърна той, почти под носа си.

София хвърли остър поглед към МакЛийн. Нещо в държанието му я караше да се пита дали не знае за опитите им да прикрият истинския вид на къщата. Тази мисъл беше напълно нелепа, разбира се. Нямаше начин да е узнал.

Дугъл се усмихна любезно, приближи се и пое ръката ѝ в своята. Пръстите му плътно се заключиха около нейните.

— Извинявам се, но някои важни бизнес въпроси ме задържаха в Стърлинг по-дълго от колкото очаквах. — Очите му проблеснаха почти предизвикателно. — Притежавам още няколко имота в този район. Щеше да е нехайно от моя страна да съм в града и да не ги нагледам.

Може и да не беше такъв развейпрах, в края на краищата. Но това нямаше никакво значение. От значение беше начинът, по който настръхваше кожата ѝ от докосването му, сякаш в този случаен допир имаше нещо много по-интимно.

— Надявам се, че бизнесът ви е печеливш.

Той ѝ се поклони.

— Дори повече отколкото можете да предположите.

Гласът му беше нисък и някак порочен. София забеляза, че сърцето препуска в гърдите ѝ, ръцете ѝ се овлажниха, а коленете ѝ

затрепериха. Значи това бе имал предвид Ред, когато я предупреди, че МакЛийн е опасен. Боже мили!

Достатъчно! Тя издърпа ръката си с лек смях.

— Съжалявам, че Ред не е тук, за да ви поздрави с добре дошъл.

Той повдигна вежди.

— Наричате баща си с рожденото му име?

— Израснала съм на континента, така че обноските ми са малко по-различни от тези на лондонските дами. Майка ми и аз придружавахме баща ми в пътешествията му. Има моменти, в които пътуването ми липсва.

— Сега не пътувате ли?

— Не много често.

Странно, тя не си позволяваше да мисли често за времето преди смъртта на майка си. Но понякога снимка във вестника, или споменаването на някое далечно място, караше въображението ѝ да полети и да я изпълни непознат копнеж. Баща ѝ го наричаше страст към пътешествията, а тя — пълна глупост.

— Ред трябва да се прибере за вечеря. — Тя го погледна кокетно изпод спуснатите си мигли. — Ще останете за вечеря, нали?

МакЛийн присви замислено очи, преди да се поклони.

— Разбира се. Не мога да си представя да направя нещо друго.

— Чудесно. Тогава ще се наложи да прекарате нощта тук. Най-близката странноприемница е на няколко мили. А аз мога да ви обещаая, че чаршафите са чисти и свежи. — А леглата на такива буци, каквито няма дори и в пощенските станции — добави мислено тя, посочи към библиотеката и продължи: — Желаете ли нещо освежително? В библиотеката има шери.

Той пристъпи към нея и плени ръката ѝ в своята. Пръстите му се свиха леко около нейните, а през тялото ѝ отново премина гореща тръпка. Тя си пое дъх и погледна нагоре към него, питайки се дали и той чувства същото.

Мрачният му поглед надвисна над лицето ѝ и се спря върху устните ѝ, преди да се усмихне и да усили леко натиска.

Не можеше да си представи, че МакЛийн би се разстроил от нещо, още по-малко от една празна къща. Налагаше се да обмисли плановете си и още по-лошо — реакцията си спрямо него.

Беше ѝ едновременно горещо и студено, стомахът ѝ бе свит на възел, а сърцето ѝ препускаше лудо. Знаеше как да се справи с един красив мъж, но този беше впечатляващ. Дантелените волани на маншетите и яката само подчертаваха мъжественото му излъчване.

Никое конте не се движеше с хищническата грация на МакЛийн, никой негодник не я бе поглеждал с очи, в които гори такова страстно обещание.

Той може и да беше нещо повече от това, което бе очаквала, но тя беше сигурна, че ще се справи с него. София отдръпна ръката си от неговата и влезе в библиотеката.

— Заповядайте. — Тя огледа почти празната стая и изпита задоволство, че е доста студена и влажна.

Заедно с Ангъс покриха ламперията по стените с восък и сажди, събраха пухкавите килими и ги замениха с протритите и избелели черги, които бяха заварили в къщата, качиха хубавите мебели на тавана и донесоха тук някои неща от другите стаи, но те не си подхождаха и въобще не можеха да запълнят пространството в голямото помещение.

Не махна книгите от страх да не плесенясат, ако ги опакова и прибере. Вместо това ги пренареди, така че по-старите и безинтересни книги да са на нивото на очите, а хубавите томове с кожена подвързия скри на най-горният рафт, където можеха да бъдат достигнати само със стълба. Но тя беше качила и стълбата на тавана, така че половината рафтове оставаха недостижими.

София погледна госта си като се питаше какво ли си мисли за печалната обстановка.

Очите на МакЛийн бавно обиколиха стаята, но лицето му си остана безизразно.

Очевидно бедният човек се опитваше да бъде учтив. Тя скри усмивката си, като се обърна и се насочи към бюфета.

— Не знам защо Ред все още пази тази стара къща. Мисля, че е от сантименталност. Майка ми винаги е искала тя да бъде нашият дом, но се разболя и... — София махна с ръка. — Както сам виждате, нужни са огромни усилия, за да се поддържат някакви елементарни условия за живот в нея.

МакЛийн обърна очи към нея.

— И останалата част от къщата ли е в такова плачевно състояние?

— Някои от стаите са дори още по-зле. — Тя приготви две чаши за шери и махна стъклената запушалка от гарафата. — Предполагам, че сте разочарован от МакФарлин Хаус.

— Баща ви я описа по доста различен начин, докато играехме карти. Твърдеше, че къщата е в безупречно състояние.

София се засмя весело.

— Не може да го е направил.

— О, направи го.

— Толкова съжалявам, че ви е заблудил. Ред става доста... разпален, когато е на игралната маса.

— По-късно ми казаха, че той е един от най-известните комарджии в Шотландия. Ако знаех, никога не бих дръзнал да играя срещу него.

— Вие сте го изиграл — отбеляза тя, докато наливаше солидно количество шери в чашите.

— Съдбата го изигра. Аз нямам нищо общо.

— Той не е играл сериозно, откакто майка ми я няма, и вече не е толкова добър, колкото беше преди.

Докато тя от друга страна беше по-добра от всякога. За своя изненада часовете, в които се упражняваха, ѝ бяха доставили огромно удоволствие. Имаше нещо в играта — допира на гладките карти до пръстите ѝ, блещукането на пламъците на свещите и спиращото дъха предизвикателство да прочетеш по изражението на противника какви карти държи в ръката си.

Сякаш прочел мислите ѝ, МакЛийн скръсти ръце над гърдите си и я погледна със слаба усмивка.

— А вие, мис МакФарлин? Вие играете ли?

— Понякога — тя с усмивка му поднесе едната чаша. — А понякога не.

— А печелите ли? — попита той, поемайки крехката чаша в голямата си ръка.

— Печеля по-често, отколкото губя.

— Мога само да ви поздравя за това.

— Аз съм доста добър играч — Тя се върна до бюфета, за да вземе своята чаша.

— Като отбележим факта, че баща ви е избрал комара за своя професия...

— Извинете, но Ред предпочита да се нарича „повелител на късмета“.

— Не се съмнявам. — Той замислено завъртя чашата в ръката си.
— Мис МакФарлин, извинете, че го споменавам, но вие въобще не приличате на баща си.

— Бих казала, че приличам на майка си.

— Тя трябва да е много красива жена.

— Беше — отвърна София хладно. — Почина преди повече от десет години.

— Съжалявам да го чуя — каза сериозно той и леко наклони главата си. — Не забелязвам да имате шотландски акцент, между другото. При баща ви се усеща доста силно на моменти.

— Вие също имате лек акцент.

— С братята и сестра ми израснахме тук.

— Аз съм единствено дете.

— Късметлийка сте — сухо отбеляза той.

Тя се усмихна и прокара пръст по ръба на чашата си, отбелязвайки как погледа му проследява внимателно движението ѝ.

— Мистър МакЛийн, изглежда вие се интересувате повече от мен, отколкото от къщата.

Той повдигна едната си вежда.

— Вие също ми задавате въпроси.

Така беше. Ред винаги казваше, че един интелигентен играч се стреми да открие слабостите на противника си.

— Вероятно го правя. Питайте каквото искате. Нямам какво да крия.

— Всички имаме какво да крием — той ѝ се усмихна тайнствено и се насочи към малката група, неподходящи си мебели пред камината. — Мис МакФарлин, все още не сте ми отговорила на въпроса за акцента ви. — Той се обърна с лице към нея. — Вие звучите като всяка лондонска дама, въпреки че ви срещам тук, в сърцето на Шотландия.

— Майка ми беше англичанка, при това добре образована. Тя се погрижи за моето образование.

— Майките винаги се тревожат за това, нали? — той отпи глътка шери и се намръщи.

София също отпи и присви носле.

— Ужасно е знам, но това е всичко, което е останало в избата, с изключение на бутилка-две портвайн.

МакЛийн остави чашата си на близката масичка, която бавно се разлюля и се наклони на една страна, като че ли щеше да се прекатури, след което престана. Тогава чашата започна да се пързала — движеше се бавно, изведнъж спря и се надвеси под опасен ъгъл от ръба на масата.

Очите на МакЛийн изненадващо се изпълниха със смях.

— Помислих, че ще се наложи да ви помоля за друга чаша.

Дъхът на София заседна в гърлото ѝ. Топлотата, струяща от зелените му очи и подканващата усмивка върху идеално оформените му устни я привличаха толкова силно, че тя несъзнателно се наклони към него, но после се отдръпна толкова рязко, че чак полите ѝ се завъртяха. След това отиде до малкия плетен стол Шератън до камината.

— Седнете, моля ви. Сигурно сте изморен от пътя.

— Може би малко — отвърна той и се насочи към избелелия червен стол, който тя му бе посочила. Когато се настани в него, се чу силно изпукване. Единият от дървените крака на стола се огъна и се счупи, точно както София и Ангъс бяха планирали, когато го срязаха с триона до половината.

Всеки нормален мъж в момента щеше да лежи на пода, но МакЛийн се изви гъвкаво, изнесе тежестта си напред и успя да остане на крака, след това се обърна да огледа счупения стол.

София скочи стреснато.

— Господи! Какъв ужас?! — възкликна тя и погледна обвинително стола. Нямаше нищо по-ефективно от унижението, за да настроиш мъж срещу едно място, затова София съжаляваше, че МакЛийн не падна на пода както беше планирала.

Той се наведе и вдигна счупеното парче от крака на стола с безизразно лице.

— Ужасно е наистина.

Желанието ѝ да се усмихне изчезна. Дали той не подозираше нещо? Беше ли забелязал мястото, където Ангъс бе срязал дървото?

Той огледа парчето в ръката си и устните му се изопнаха.

София се изкашля и каза:

— Ще извикам иконома да го махне.

Очите му се задържаха върху нейните. Все още с крака на стола в ръката си той тръгна към нея.

Тя навлажни пресъхналите си изведнъж устни. Не познаваше този мъж в действителност. Какво ли щеше да последва?

София стисна подлакътниците на стола си. Трябваше ли да извика за помощ? Вероятно не. Нищо, което бе чула за МакЛийн, не говореше, че е агресивен.

Разбира се, всичко, което знаеше за него, бяха само слухове...

Той спря пред нея и погледна надолу към лицето ѝ с едва забележима усмивка. Не изглеждаше ядосан, а сякаш знае всичко. Сякаш бе разбрал точно какво прави тя и защо.

Обхвана я съвсем друг страх. Не можеше да знае. Нямаше начин той да е...

МакЛийн се наведе напред. Сърцето на София прескочи едни удар и кожата ѝ пламна, когато ръката му докосна рамото ѝ, докато се навеждаше към нея и... хвърли счупения крак в незапалената камина. София затвори очи вдишвайки мириса на парфюма му. Едва доловимият изтънчен мъжки аромат изпрати тръпки по гърба ѝ. Когато пулсът ѝ се успокои, тя вдигна очи към лицето му.

Той ѝ се усмихваше загадъчно.

— Срамота е хубави дърва да отиват на вятъра.

София погледна възмутено към счупения крак на стола. Беше срамота и усилията им с Ангъс да отидат на вятъра. Но направи усилие да отхвърли тази мисъл.

— Съжалявам, че столът ви се счупи. Мебелите са също в толкова окаяно състояние като покрива.

Той взе изоставената си чаша с шери.

— Предполагам, покривът тече.

— Само когато вали.

В очите му проблеснаха весели искри, докато я гледаше над ръба на чашата.

— Изненадан съм, че сте останала да живеете на подобно място.

— Тук съм само заради баща ми. Когато той се прибере и вие получите къщата, аз ще продължа по пътя си.

— Мога ли да попитам къде ще отидете?

— Може би в Италия. Или във Франция. — Тя повдигна рамена.
— Все още не съм решила.

— Обичам Италия — каза той с още по-плътен глас. — Мисля, че Италия ще се влюби във вас.

За изненада на София, бузите ѝ запламтяха отново. Тя беше обект на възхита, откакто се помнеше, но в този мъж и комплиментите му имаше нещо различно. В тях се усещаше многозначително, изкушаващо, безсрамно предложение. Без дори да е изрекъл и една неприлична дума.

Всички мъже, които познаваше досега, бяха като бледа имитация, сравнени с мъжа срещу нея. В МакЛийн имаше много повече от красиво лице и то се усещаше в мъжествените линии на силното му тяло — от мускулестите бедра, очертани от вълнения панталон, до внушително широките рамене. В момента, той стоеше спокойно с ръка в джоба, но тя можеше да усети силата, струяща от него.

Беше като кълбо от енергия, готово да погълне всичко по пътя си. Включително и нея — с тревога си даде сметка София. Затова трябваше да си възвърне контрола върху ситуацията и то бързо.

Тя седна в средата на твърдото неравно канапе и посочи към малкия разнебитен стол, който бе освободила преди миг.

— Мистър МакЛийн, седнете моля, този стол е здрав. — И два пъти по-малък от нормалните столове. Надявам да ти е удобно в него — добави мислено.

Той погледна към стола и поклати глава.

— Предпочитам да стоя прав.

— Щом така желаете. — Тя приглади полите си и движението на деликатните ѝ ръце привлече погледа на Дугъл. Имаше най-изкусителните устни и най-интригуващите и предизвикателни очи, които беше виждал някога.

Жената, която се опитваше да го изиграе, представляваше опияняваща комбинация. Беше несравнимо красива; никога не беше срещал толкова възбуждаща и привлекателна жена. Гласът и движенията ѝ допълваха съвършенството на фигурата и лицето ѝ. Изпитваше истинска наслада да я наблюдава. Идеалното ѝ лице и тяло се допълваха от интелигентност, предизвикателност, остър ум и, ако не грешеше, дори още по-остро, чувство за хумор.

Трябваше да научи повече за тази жена. Тя беше прекрасна, удивително грациозна и... дяволски уверена в себе си.

Последната констатация го заинтригува най-силно.

В момента, го гледаше спокойно и все още леко предизвикателно.

— Имате ли някакви други въпроси за къщата или аз...

— Промених мнението си.

Тя премигна.

— Моля, не ви разбрах?

— Мисля, че ще седна, но не и на този стол. Канапето изглежда по-привлекателно, особено след като и вие седите на него.

— Да, но...

Той седна до нея и бедрото му се притисна в нейното.

София се опита да се отмести към другия край, но той умишлено беше затиснал края на полата ѝ. Тя присви очи и каза твърдо.

— Извинете, но седите върху полата ми.

Дугъл се усмихна и се облегна назад, при това разпери ръце върху облегалката на канапето, сякаш я бе приютил в обятията си.

София в обятията му — откри, че тази мисъл го очарова.

— Мистър МакЛийн, помолих ви любезно да станете от полата ми. Моля ви, направете го или ще бъда принудена да взема по-драстични мерки.

— И какви ще са те?

— Ще извикам Ангъс — отвърна решително тя. — В случай, че не сте забелязал, икономът ми е доста по-висок от повечето слуги. Той с лекота ще ви накара да станете и ще ви пречупи на две.

Дугъл вдигна едната си вежда.

— За да може този хипопотам, когото наричате иконом, да ме накара да стана, първо трябва да опита да се доближи до мен.

Тя се усмихна доволно, беше дошъл моментът да нанесе удар по гордостта му.

— Не е нужно да опитва, той е по-пъргав, отколкото изглежда — каза тя и сведе очи към ботушите му. — Освен това, може да ви се наложи да тичате през двора, което ще се отрази пагубно на блестящия ви вид.

Проклетата да е тази жена! Тя му се подиграваше с всяка дума, предизвикваше го с всеки поглед. Дугъл се премести, така че бедрото му да се притисне още по-силно към нейното.

— Мис МакФарлин, вярвам, че...

Чу се почукване на вратата и се показа главата на Ангъс.

— Извинете ме, мис... — Той спря и веждите му се смръщиха, когато забеляза колко близо е гостът до мис МакФарлин.

Дугъл въздъхна тихо и се премести леко освобождавайки полата ѝ. Само след миг тя беше права и го изгледа ледено, преди да се обърне към иконома и да го попита строго:

— Да, Ангъс. Какво има?

Икономът свъси вежди още повече и придърпа палтото на раменете си.

— Човекът на мистър МакЛийн настоява да го пусна да влезе и...

— Махни се от пътя ми, плямпало такова — се чу груб глас зад гърба на Ангъс.

Със святкащи от раздражение очи, Ангъс каза решително:

— Един момент, мис. — И след това загадъчно изявление, изчезна в коридора.

Последва боричкане, при което главата на Ангъс се появи и изчезна за миг. От борбата в коридора долитаха звуци, накрая след едно силно „Ох“ се появи непознатият мъж. Той беше нисък, с криви крака и голяма квадратна глава, по която се спускаше гъста прошарена коса. Беше облечен прекалено изискано за слуга. Черното му палто и панталони бяха без гънка, на ботушите и колана му имаше сребърни катарамии, а от палтото се подаваше колосаната яка на жилетката.

— Ето ви и вас, милорд... — Погледът на слугата се премести от МакЛийн върху София и... остана така с ококорени очи и зяпнала уста.

— Това е конярят ми Шелтън — каза Дугъл и изгледа хладно мъжа. — Какво има?

Конярят се посъвзе от вцепенението и преглътна шумно.

— Да, милорд. Съжалявам за... — Той изпъна рамене и продължи напевно, сякаш по предварително запомнени ноти. — Искрах само да ви кажа, че конете са напоени. Готови са за отпътуване, милорд.

— Отведи ги в конюшнията.

Шелтън премигна.

— Да ги отведа в конюшнията? Но, милорд, нали казахте...

— Шелтън... — каза тихо Дугъл и стана.

Слугата затвори устата си и се поклони.

— Да, милорд. Ще ги отведе в конюшната веднага. Колко дълго ще останем тук?

София усети погледа на МакЛийн върху лицето си.

— Ще са ми нужни ден-два, за да преценя състоянието на къщата — заяви той.

Тя каза една кратка благодарствена молитва наум. Щеше да има време да го накара да играят и да заложи къщата. Но все пак имаше неприятното чувство, че би било далеч по-безопасно да го остави да си тръгне.

Отърси се от тревожните мисли. Какви нелепи чувства я обхващаха. Трябваше да внимава. Привързаността към дома ѝ можеше да замъгли трезвата ѝ преценка.

— Разбира се, ще трябва да останете два дни или дори по-дълго, ако искате да видите всичките земи.

МакЛийн погледна към коняря си.

— Тогава ще останем.

Раменете на Шелтън увиснаха.

— Да, милорд — каза той и, след като изгледа обвинително София, излезе.

Тя направи реверанс, усмихна се на Дугъл и каза дрезгаво.

— Компанията ви ще бъде удоволствие за мен, милорд.

Това беше банален, но ефективен трик да задържиш вниманието на един мъж. Поради някаква причина всички мъже се хващаха. Както и МакЛийн за миг. Очите му потъмняха и той се наведе леко напред с решително изражение.

Но колкото бързо реагира той, толкова бързо се и съвзе и лицето му отново стана спокойно и безизразно.

— За мен също, мис МакФарлин — отвърна ѝ хладно и сдържано.

— До вечерята остават още няколко часа. Ако желаете можем да ги прекараме като се разходим из градините, в игра карти или нещо друго — предложи тя с надежда и го погледна усмихнато.

— Ще ми бъде приятно, но след като ще остана тук тази нощ, трябва да поговоря за багажа си с моя коняр. Предполагам, че храната ще бъде поднесена в обичайното за провинцията време.

— Вечерята е в седем.

— Отлично. — Той направи дълбок поклон — Тогава до довечера, мис МакФарлин.

Тя му отвърна с реверанс и се опита да прикрие раздразнението си.

Дугъл се обърна кръгом и излезе от стаята.

ГЛАВА 4

Никога не преминавайте границата, от която няма връщане назад, ако не сте напълно убедени, че точно това е мястото, където искате да бъдете.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Това никак не ми харесва.

Те стояха в големия килер до кухнята, където Мери бързо бе пратила Ред, след като се върна от ескуайъра с новото палто. Още щом влезе, той разпита София за всяка една подробност свързана с пристигането на МакЛийн и разговора им в библиотеката.

— И на мен също не ми харесва — съгласи се София.

Бяха минали два часа, откакто МакЛийн се извини и напусна библиотеката. Той беше изпратил коняря си да донесе дрехите му и Ангъс го бе придружил до спалнята за гости.

София трудно потисна смеха си, когато МакЛийн се спъна в една от дъските на пода, които тя и Ангъс бяха разхлабили и надигнали. След това гостът беше закачил един от дантелените си маншети на гвоздей, стърчащ от рамката на вратата на спалнята.

София разбра какво се е случило, защото го чу да проклина високо чак от коридора. Тя очакваше той да се развика на слугите и да нареди всичко да бъде поправено, но единственото, което МакЛийн направи бе да поиска от Ангъс чук, за да се предпази от надигнатите дъски и стърчащите пирони, на които се натъкваше на всяка крачка в МакФарлин Хаус.

За радост на София, прислужникът мрачно му отвърна, че в цяла Шотландия няма да се намерят достатъчно чукове, за да поправят всичко това.

След като Ангъс бе оставил МакЛийн в стаята му, не бяха чули повече и звук от него. Може би беше заспал, но как въобще някой можеше да заспи в тази влажна стая, върху подобен матрак и с такъв димящ комин?

По-вероятно беше да е буден и да беснее, че е принуден да понася ужасните условия в спалнята. Тя си пожела да е там, за да види реакцията му, когато открие протритата дамска и счупените пружини на леглото, както и смачканите възглавници и тънките завивки. А студът в спалнята, която беше разположена на север срещу напора на ветровете, се подсилваше и от един прозорец, който бяха заковали леко отворен.

Ред се обърна към нея и повдигна вежда.

— Нещо не е наред. Усещам го.

— Ти с тези твои предчувствия. Всичко е наред.

— Тогава защо и ти изглеждаш разтревожена?

— Не съм. Всичко е чудесно. Само МакЛийн е малко по... — Тя спря и се замисли. — Той надмина всичките ми очаквания. Всяка негова дума има скрит смисъл. Усещам, че непрекъснато трябва да съм нащрек, сякаш двамата говорим на различни езици.

— Той ни се подиграва — каза мрачно Ред.

— По-скоро се опитва да открие нещо, някакви доказателства или и аз не знам точно какво. Той няма как да знае за плана ни, така че трябва да има нещо друго.

Ред се обърна и прикова поглед в нея.

— Може би се опитва да те разгадае.

Напълно възможно е, осъзна София. Бе проявил интерес към опита ѝ за флирт, въпреки че се постара да го скрие. Може би беше точно така. Необяснима вълна на удоволствие я заля. Беше ѝ се сторило, че е напълно безразличен към нея.

— Но той може да се възползва от най-доброто, което предлага Лондон.

Ред изсумтя.

— Няма жена в Лондон, която може да са сравнява с теб, момичето ми.

— Се — София го поправи разсеяно.

— Се — съгласи се Ред, също толкова разсеяно, скръсти ръце и заби брадичка в гърдите си, обмисляйки положението. — МакЛийн е по-твърд, отколкото предполагах в началото. Оставих дантелите и коприната да приспят вниманието ми. Нищо чудно, че ме победи.

София присви рамене.

— МакЛийн е хитър, Ред, но и аз също съм хитра.

Той засия, нейната самоувереност стопи тревогите му.

— Така е, момиченцето ми. Просто се притеснявам, че не осъзнаваш що за мъж е МакЛийн.

— Знам достатъчно, за да бъда внимателна.

— Това е добре — баща ѝ крачеше между висящите снопчеста изсушени подправки. — Ангъс ми каза, че той не е могъл да свали очи от теб.

— Да — каза Мери, докато влизаше в килера, откачи едно чувалче от стената, развърза го и извади от него глава лук, след което го върна на мястото му. — И аз видях по какъв начин те гледа. Сякаш иска да те погълне цялата като вкусен хлебен пудинг.

Възможността да накара мъж като МакЛийн да полудее от страст, я накара да потръпне от усещане за опасност така, както не ѝ се бе случвало от години. Явно, силната ѝ реакция спрямо него се дължеше точно на чара му. Не беше привлечена от него, а от възможността да контролира един толкова силен мъж.

Разбира се, това нямаше да продължи вечно — толкова гореща страст изгасваше бързо. Само трябваше да я подклажда достатъчно дълго, за да го примами да изиграят една игра на карти. А това означаваше, че ще трябва да поддържа тих огън, да бъде точно на една ръка разстояние, но не по-близо, нито по-далеч...

През нея премина приятна тръпка. МакЛийн беше достатъчно горещ, за да опари пръстите ѝ. Това можеше да е в нейна полза, но тя трябваше много да внимава и да се държи по-твърдо отколкото днес.

— Ще успеем, Ред. Само трябва да бъдем внимателни.

Той сложи ръката си върху нейните и каза ободрително.

— Ти ще го победиш, момичето ми, способна си да го направиш. Знам, че планирахме да проточим играта няколко нощи, като постепенно качваме залозите, но сега смятам, че е по-добре да му направим номер и да приключим бързо.

— Той може да не заложи документа още първата нощ. Не изглежда като човек, който би позволил да му се изплъзне нещо, което му принадлежи.

— Може да успея да го предизвикам да го направи. Едва ли ще иска да изглежда като глупак пред теб, никой мъж с гордост не би го позволил.

София кимна бавно.

— Той е горд. Дори прекалено много — каза тя и се обърна към Мери. — Всичко за тази вечер готово ли е?

— Да, мис. Свинското е пресолено, та не се хапва; супата е лютивата и студена; агнешкото е прегоряло от едната страна, а от другата — сурово. — Мери въздъхна. — Направо ме заболя сърцето. Да похабя така такова хубаво парче месо.

— Да — каза Ред съчувствено. — Гледах я какво прави и без малко да се разплача.

София се засмя и прегърна баща си.

— Когато всичко това приключи, Мери ще ти приготви цял овчи бут — идеално изпечен и с подправки.

Очите на Ред се оживиха.

— Със сос от джоджен?

— Да — отвърна прислужницата и засия.

Ред въздъхна доволно.

— Благодаря ти, Мери. — След това сложи ръка на рамото на София, двамата излязоха в коридора и се насочиха към стълбите за първия етаж. — Само се пази, момичето ми. Той е привлекателен. Видях как го гледат жените в Стърлинг. Не искам да те гледам как вехнеш унила из къщата, след като той си замине — подразни я Ред.

— Ако имам къщата, когато всичко това приключи, ще бъда прекалено щастлива, за да унивам — му отвърна на свой ред тя.

Ред си подсмяхна, докато отваряше вратата на фоайето.

— Това е моето момиче. Не знам за какво се притеснявах. Ти никога няма да изгубиш сърцето си.

Нещо в увереността на Ред я накара да спре.

— Ти наистина ли смяташ, че съм безсърдечна?

— Не, никога не съм си помислял такова нещо. Просто, ти не си толкова емоционална като останалите жени и... — Той премигна като забеляза изражението ѝ. — Не ме гледай така, не исках да те разстроя.

София се насили да се усмихне.

— Да, разбира се — отвърна тя, но все пак една тревога се загнезди в гърдите ѝ. Истина бе, че досега не ѝ се бе случвало дори за миг да изгуби сърцето си, но МакФарлин Хаус се намираше дълбоко в шотландската провинция и тя не бе имала възможност да се среща с много подходящи ухажори. Дори и ако бяха продължили да пътуват от странноприемница до странноприемница из Европа, тя едва ли щеше да срещне много подходящи мъже по пътищата.

Ред я потупа по рамото, а очите му бяха пълни с тревога.

— Говоря, без да мисля, момичето ми. Не може да не си наследила страстта на майка си, твърде много приличаш на нея.

Поуспокоена, София се усмихна.

— Мама се отнасяше със страст към много неща, нали?

— О, никоя друга жена не можеше да се сравни с майка ти. Способна и умна от една страна, но от друга... — Той спря.

— Но от друга?

— Нищо, момиче. Пак говоря, каквото ми доде на езика.

— Дойде — поправи го тя.

— Дойде — повтори той, взе ръката ѝ и я погали. — Просто, пази сърцето си. Само за това те моля.

— Няма за какво да се притесняваш. МакЛийн не е мъжът, който ще ме покори. Той е твърде арогантен.

— Радвам се да го чуя.

София целуна баща си по бузата.

— Сега, ако ме извиниш, трябва да се кача, за да се изкъпя — каза тя и се втурна нагоре като избегна третото стъпало — Това може да бъде опасно — мърмореше тя, докато бързаше нагоре.

Прекося коридора, като ловко прескачаше разхлабените дъски и спря до вратата на МакЛийн за миг. Не чу нищо, така че продължи към спалнята си, където я очакваше гореща вана. Въздъхна с облекчение и се съблече, а после се отпусна в топлата вода; след това започна да обтрива раменете си с изтривалката. Това я успокои и ѝ помогна да се съсредоточи. Неочакваната чувственост на МакЛийн я беше смутила, но сега, когато горещата вода отмиваше напрежението от тялото ѝ, тя осъзна, че би могла да се възползва от ситуацията.

— Една битка не решава изхода от войната — твърдо си каза тя.

Ободрена от това заключение, се изплакна и излезе от ваната, а Мери я чакаше с пригответената рокля в ръце.

Когато приключиха с обличането, прислужницата забърза отново към кухнята, а София седна пред огледалото.

Беше облечена с бронзова копринена рокля; около шията и на ушите ѝ проблясваха фалшиви диаманти. Тя грабна подходящите за роклята копринено ветрило и малка чантичка, прекоси коридора и се спусна внимателно по стълбите. Обмисли отново изненадите, които беше приготвила за вечерята — ужасната храна, димящата камина, разхлопаните прозорци, гаснещите свещи, изпочупените мебели, клатушкащите се маса и столове, сбирщината от различен порцелан...

Потънала в мисли, не видя Дугъл, докато не стигна до най-долното стъпало.

Той стоеше до вратата на трапезарията с кръстосани пред широките си гърди ръце. Беше облечен официално, черното палто подчертаваше мускулестите му ръце и рамене, а панталонът беше като излят върху силните му бедра. При вида на тази гледка, по някаква причина, сърцето на София затуптя бързо и по тялото ѝ плъзна топлина.

Дугъл и преди смяташе, че домакинята му е поразително красива, но облечена в тази бронзова рокля, караше устата му да пресъхне. Деколтетото ѝ бе дълбоко изрязано и разкриваше горната част на заоблените ѝ гърди над нежната кремава дантела. Под тях бе завързана кремава панделка, а дългите ѝ краища се виеха свободно около апетитно оформените ѝ бедра. Задната част на полата бе подълга и се стелеше като шлейф след нея, а отпред загатваше за изкусителните ѝ крака.

Роклята подчертаваше всяка нежна извивка от тялото на София, а на фона на наситения бронзов цвят косите ѝ блестяха като истинско злато.

Господи, обожаваше тези коси. Изгаряше от желание да ги види разпуснати, падащи като водопад по гърба ѝ чак до апетитните ѝ бедра. Тялото му се стегна при тази мисъл. С едно-единствено, решително движение той се оттласна от стената и застана срещу нея.

Тя спря. Но лицето ѝ не издаваше уплаха, а по-скоро... вълнение. Тази мисъл му достави удоволствие и той се усмихна.

— Какво прекрасно ветрило!

Тя погледна надолу и с изненада съзря изящното ветрило в ръката си. След това хвърли смутен поглед към Дугъл.

— О, това ли? Бях забравила, че го нося.

— Замислена сте.

— Да, и съм сигурна, че знаете защо.

Доволна усмивка се разля по устните му.

— Заради мен?

— Не — отвърна тя спокойно. — Баща ми се върна преди половин час и се притеснявам, че ще закъснеем за вечеря.

— Разбирам. А аз се надявах, че може би съм ви липсвал.

София му се усмихна пренебрежително.

— Но ние разговаряхме преди по-малко от три часа.

Дугъл усети иронията ѝ, въпреки че рядко бе изпадал в такова положение. Никой досега не го бе поставял така на мястото му. Усецането определено не бе приятно.

— Да. Бях решил да подремна, но тогава... — Той се намръщи и погледна на другата страна. Не му се наложи да чака дълго.

— О, Боже. Матракът ви беше прекалено твърд, нали? — Звънкият ѝ глас беше изпълнен с престолено съчувствие. — Много съжалявам. Ред все отказва да купи нови, когато...

— Не ме разбрахте. Щях само да подремна малко, но ми беше толкова удобно, че съм заспал дълбоко.

София отвори устата си и след това я затвори. Беше прекарала часове, за да замени пухения пълнеж на матрака със слама, стърготини, камъни и клечки. Как е възможно да е успял да заспи?

— Много... много се радвам за вас. Моето легло е твърдо като камък.

Той се наведе толкова близо към нея, че реверът му докосна бузата ѝ, а ароматът на сандалово дърво, който излъчваше, я обгърна, когато прошепна в ухото ѝ.

— За да преценя, може би трябва пробвам и... вашето легло.

Горещият му дъх я опари, тя потръпна, но завъртя очи.

— Не е нужно, благодаря — заяви и погледна към горния етаж. — Надявам се Ред да побърза, защото съм ужасно гладна.

— Аз също умирам от глад — каза той и я хвана подръка. — Може ли да изчакаме баща ви в трапезарията?

— Да, разбира се — съгласи се тя. Непринуденият допир на ръката му рушеше самообладанието ѝ, по кожата ѝ пропълзяха тръпки сякаш я галеше, но въпреки всичко се усмихна самоуверено. — Тъкмо ще си налеем по чашка шери и...

На горния етаж се отвори врата, Ред излезе от стаята си и се послуша.

София освободи ръката си и се отдръпна от Дугъл.

— Ред, ние с мистър МакЛийн точно щяхме да влезем в трапезарията.

Баща ѝ се обърна стреснато към тях и забърза надолу по стълбите.

— Съжалявам, МакЛийн. Ако знаех, че сте слязъл, щях да побързам, за да ви придружа до трапезарията. — Ред стигна до третото стъпало и ботуша му се закачи на надигната дъска.

София се спусна напред, но беше твърдо късно. С висок стон Ред падна, размахвайки крака и ръце и се строполи тежко на пода, в основата на стълбището.

ГЛАВА 5

Още от времето на Ева жените са поемали грижата за болните, а мъжете са правили всичко по силите си да докажат, че са най-непоносимите болни на света. Доста често животът не е никак справедлив към нежния пол.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

След малко повече от час София се спусна по стълбището. Когато стигна до разхлабената дъска, спря, погледна мрачно и вдигна полата си, за да я срита. Пригответи се и...

— Знаете, че това няма да реши проблема, нали? — МакЛийн стоеше долу с кръстосани пред гърдите ръце, развеселени очи и коса разпиляна по челото.

Тя пусна полата обратно върху глезените си.

— Знам, но може да ми помогне да се почувствам по-добре — каза София и слезе. — Благодаря ви, че отидохте да повикате доктора.

— Това е най-малкото, което можех да направя. Как е баща ви.

— Сега спи, благодарение на лауданума. — Тя погледна крадешком към МакЛийн. — Предполагам, чухте как крещеше, докато докторът наместваше крака му.

— Досега не знаех, че има толкова много ругатни в английския език. Както и във френския, италианския, немския, латинския и... остана ли език, който не съм доловил?

— Гръцкия.

Очите на МакЛийн потъмняха.

— Баща ви едва ли е доволен, че оставате без закрилата му. Един истински джентълмен би трябвало да се сбогува при това положение.

— Не можете да си тръгнете! — думите на София увиснаха във въздуха. Тя потрепна незабележимо и продължи с по-сдържан тон: — Извинете ме. Много съм притеснена за баща си.

МакЛийн ѝ отправи една опустошително сладострастна полуусмивка.

— Не ме разбрахте правилно. Казах, че един джентълмен би се сбогувал. — Гласът му — нисък и чувствен, галеше сетивата ѝ като коприна. — Но, за щастие и на двама ни, аз не съм джентълмен.

— Не сте ли? — Тя посочи с пръст дантелите около китките му. — Облечен сте точно като джентълмен.

— Облечен съм като конте. Или както по-големият ми брат обича да се изразява като „проклето конте“.

София присви устни.

— Изглежда брат ви е малко груб.

— Не можете да си представите — той се усмихна. — Както вече казах, модерните дрехи не могат да ме направят джентълмен.

— Чудесно, вие не сте джентълмен, а аз отдавна вече не съм дете — отвърна тя и величествено махна с ръка. — Нямам нужда баща ми да бди над мен.

— Но аз може и да имам.

Тя се усмихна.

— Не е нужно да се пазите от мен, мистър МакЛийн. Аз не хапя, въпреки че ако скоро не хапна нещо, може и да започна.

В очите му проблеснаха весели искри.

— Това означава, че трябва да се заемем с вечерята веднага — той я поведе към трапезарията и когато стигнаха до вратата се отдръпна на страни, за да ѝ направи път да влезе.

Докато преминаваше край него, тя усети как погледът му се впива в дупето ѝ. Обърна глава назад и установи, че е права.

— Мистър МакЛийн!

Дугъл неохотно вдигна очи.

— Да?

— Да не би нещо с роклята ми да не е наред?

— Не, абсолютно нищо ѝ няма на роклята ви. Нито на това, което е под нея.

Би трябвало да се стресне от дързостта му, но вместо това изпита задоволство.

— Благодаря ви. Мога да кажа... — тя си позволи да плъзне поглед по тялото му — ... че и на вас дрехите ви стоят чудесно.

София си мислеше, че ще го шокира, но зелените му очи пламнаха и той пристъпи уверено към нея. Тя се завъртя кръгом, бързо заобиколи масата и седна на мястото си.

— Чувам Мери в коридора, така че вечерята ще бъде поднесена съвсем скоро. А и супата вече е на масата. — Тя посочи към супника, от който се вдигаше пара.

С потъмнели очи МакЛийн кимна и зае мястото срещу нея.

Тя го погледна изпод дългите си мигли, когато столът се разклати под тежестта му. Той се намръщи и се хвана за ръба на масата. Ангъс беше прерязал различно краката на столовете, така че някои само се клатеха, а други се накланяха напред и за да не паднеш на пода, трябваше да седиш облегат плътно назад.

— Нещо не е наред ли, мистър МакЛийн?

— Този стол. — Той се наведе напред и започна да се изплъзва от стола. Стана проклинайки го настрани и си избра друг.

— Мистър МакЛийн...

— Дугъл — прекъсна я твърдо той, докато седна в новия стол.

Този се клатеше назад и той се наведе, защото се страхуваше, че ще се прекатури.

София се закашля, за да прикрие смеха си. Но мрачният му поглед ѝ показа, че не се е справила много добре.

— Това беше. — Дугъл избута стола назад, стана и огледа стаята. Вниманието му се спря върху една малка масичка с няколко книги на нея. Той си избра една тънка книга с проповеди. Вдигна стола, сложи я под задния му крак и седна. — Вече е много по-добре.

София не беше никак очарована от досетливостта му. Двамата с Ангъс бяха прекарвали часове наред, за да направят от всеки стол едно истински неприятно изживяване.

Дугъл надникна в супника и каза:

— Изглежда доста интересно.

Кракът му беше протегнат под масата и ботушът му се допираше до чехъла на София. Случайно ли беше или го правеше нарочно? Тя отдръпна назад крака си.

Неговият го последва.

Премести го малко надясно.

Неговият отново го последва, но този път той съвсем внимателно и бавно отърка ръба на ботуша си в крака ѝ. Тя с изненада усети, че кожата ѝ настръхва.

Дугъл улови погледа ѝ.

— София?

— Да? — отвърна тя, но осъзна, че той я нарича с малкото ѝ име.
— Не съм ви позволила да се обръщате така към мен.

— Тъй като вече установихме, че не съм джентълмен мислех, че можем да минем и без глупавите правила наложени от обществото.

Тревожна тръпка премина през нея.

— Но някои от тях са необходими.

Поне за лично успокоение, ако не за друго, помисли си тя.

— Да се обръщам към вас с името ви със сигурност не е от тях.
Поне, докато баща ви се почувства достатъчно добре, за да се присъедини към нас.

Дали това означаваше, че той ще остане по-дълго? София едва не подскочи от радост.

Ще приключа с всичко това за три нощи, само той да ми даде време.

Той ѝ се усмихна през масата. Усмивката му беше порочна и многозначителна.

— Ще желаете ли супа, София?

Тя проследи с очи как премества супника до купичката ѝ и пълни черпака. Направи усилие да се съсредоточи и промълви.

— Да, моля.

— Да, моля, Дугъл — поправи я той и ѝ сипа един черпак. — Колко супа ще желаете, София?

Начинът, по който произнесе името ѝ я накара да си представи пламтящ огън. Колкото и привлекателни да бяха пламъците, винаги имаше опасност да се изгориш, ако ги приближиш прекалено.

Обмисли дали да не се възмути от дързостта му да я нарича по име, но нали всъщност искаше да се сближат. Да разпали желанието му до такава степен, че да може да го манипулира и да го изиграе, когато дойде моментът.

— Много добре, Дугъл.

Името прозвуча възхитително изречено от нейните устни.

— София ви приляга чудесно. Това цялото ви име ли е?

— София Беатрис МакФарлин. Беатрис беше името на майка ми.

— Звучи прекрасно. Моето е Чарлз Дугъл Алистър Доналд МакЛийн. — Усмихна ѝ се печално докато си сипваше. — Наследих имената на двамата си дядовци, както и на един прачичо.

— Колко тъжно. — Тя надникна в купичката си и забеляза със задоволство тъмния цвят и топчетата замръзваща мазнина, която плуваше между полусварени моркови и огромни парчета лук. Миризмата беше дори още по-неприятна от гледката. — Имам късмет, че не познавам дядовците си. Те са починали, преди да се родя, а от това, което съм чувала за тях не са били много приятни хора.

Дугъл вдигна лъжицата и я сложи в устата си. За миг лицето му придоби ледено изражение.

София го наблюдаваше напрегнато и стискаше силно лъжицата си.

Той изпусна своята на масата, и докато лицето му бавно почервеняваше, в очите му се появиха сълзи.

Супата на Мери вършеше чудеса. Доволна София продължи да се преструва, че яде.

Дугъл удари с длан по масата.

Чиниите подскочиха заедно със София.

— Какво не е наред?

Дугъл посочи към купичката.

— Това!

— Супата? Защо, какво ѝ има?

— Нищо. Това е най-вкусната супа, която съм опитвал.

София премигна. Не бе възможно той да каза...

Дугъл гребна пълна лъжица и я пхна в устата си. И въпреки, че очите му се насълзиха, а лицето му почервения, той продължи да яде като промърморваше „чудесно“ почти на всяка трета хапка.

Тя погледна към своята супа, която миришеше на лук, чесън и черен пипер. Мери беше добавила и солидно количество сол. Но като гледаше с какъв апетит яде МакЛийн, започна да се съмнява.

Дали вродената дарба на Мери да готви не бе взела връх над опитите ѝ да съсипе храната?

София гребна малко, подуши я и направи физиономия. Миризмата беше ужасна. Погледна озадачено Дугъл, който вече приключваше със своята и сложи лъжицата в устата си.

Гърлото ѝ пламна от черния пипер и недоварения стар чесън, които се бяха смесили в пресолената помия. Тя извади лъжицата от устата си и грабна чашата с вода, за да отмие отвратителния вкус.

Въздишайки погледна укорително с насълзени очи към МакЛийн.

Той изглеждаше така, сякаш не забелязваше нищо, твърде зает да изпразни чинията си до такава степен, че и капчица да не остане. Когато приключи, остави лъжицата си на масата, облегна се и избърса устата си.

— Това е най-вкусната супа, която са ми сервирали, мисля, че мога да изям още.

— Още? Сигурен... сигурен ли сте?

— Напълно.

Неспособна да повярва на ушите си, София остави лъжица си и погледна МакЛийн, който отново си сипваше. Само след миг той продължи да яде и да възхвалява супата.

Тя отново погледна към чинията си. Може би на дъното ѝ се криеше някой по-поносим за ядене слой, отколкото на повърхността. Стомахът ѝ изкъркори и я подсети, че трябваше да хапне нещо преди вечерята. Но заради злополуката с баща ѝ, не остана време за това. Потопи дълбоко лъжицата с надеждата на дъното да е по-вкусно. Вдигна я и побърза да я лапне, но лютивата течност изгори като лава езикът ѝ. Достигна до носа и очите ѝ и те се насълзиха, сякаш бе застанала в центъра на облак дим. Давейки се, тя преглътна, а гърлото и стомахът ѝ също запламтяха. Хвърли лъжицата си, грабна чашата с вода и започна да гълта, колкото се може по-бързо. Когато очите ѝ се проясниха, срещна развеселения поглед на Дугъл.

— Скъпа София, какво има? Изглеждате леко зачервена.

— Задавих се — дрезгаво каза тя.

Дугъл присви устни.

Вратата се отвори и Мери влезе, следвана от Ангъс. Те носеха различни плата и чинии, които безцеремонно натрупаха по масата. Прислужницата започна да събира вече използваните съдове, но спря, когато стигна до чиниите.

— Господи! — възкликна тя, когато вдигна празния супник. — Някой е изял супата.

— Не е възможно — заяви Ангъс и очите му се разшириха от изумление.

— Всичката — каза Мери и му показа празния супник.

Той надникна в него, сякаш очакваше да види, че на дъното има дупка.

— Признавам си, аз бях. Супата беше превъзходна — каза Дугъл. Ангъс го погледна с очи изпълнени с уважение.

— Стомахът ви трябва да е от желязо.

— Всъщност — каза Мери притеснено, — извинете, милорд, но чувствате ли се добре? Май попрекавих с черния пипер.

Дугъл присви рамене.

— Добре съм. Трябва да ми дадете рецептата, за да я изпробва и моят готвач.

— Боже! — Жената мигаше срещу него, неспособна да отмести очи.

Ангъс го гледаше по същия начин.

Дугъл се усмихна заинтригувано на София.

— Чувствам се като експонат от Британския музей.

София погледна предупредително към Мери.

— Това е всичко засега, Мери.

Прислужницата сложи посудата върху подноса, след това се обърна и погледна към голямото блюдо в средата на масата със съмнителна въздишка.

— Да ви сервирам ли месото, преди да тръгна.

— Не, благодаря — отвърна София. — Ще се обслужим сами.

— Справям се много добре с ножа — каза Дугъл, поглеждайки към закритите блюда с нескрито любопитство.

— Чудесно, милорд. — С тези думи Мери направи реверанс, обърна се и последва Ангъс. — Ще бъдем наблизко, ако се нуждаете от нас.

— Благодаря, Мери.

Ангъс не можеше да отлепи очи от чинията на МакЛийн, докато вървеше след жена си по коридора.

— Изял я е всичката — повтори той, като че ли още не можеше да повярва. — До последната капчица.

Дугъл изчака вратата да се затвори след тях, преди да каже замислено:

— Те изглежда останаха учудени, че супата ми хареса.

— Много забавна двойка, нали? Никога не съм сигурна с какво ще ме изненадат.

— Наистина — Дугъл насочи вниманието си към блюдата на масата и повдигна капака на първото.

Върху платото имаше печено месо, прегорено от едната страна, а от другата почти кърваво сурово. Върху него беше сложен увехнал стрък магданоз, сякаш Мери се бе опитала да прикрие изгорялото, преди да го изнесе от кухнята.

Над масата увисна мълчание.

Дугъл остави капака настрана и започна да отваря останалите блюда — купа пълна с нещо зелено, полято с мазен сос; дебело парче свинско в средата на нащърбено плато; ряпа, плуваща неапетитно във вода и кошничка с недопечен хляб.

София реши, че ряпата е добър избор.

Никой не обича ряпа, помисли си тя.

Дугъл вдигна ножа.

— Е, скъпа? — попита той с весели искри в очите. — Как обичате месото? Сурово или почти овъглено?

София въздъхна.

— Кухнята е в толкова лошо състояние, че е невъзможно да се приготви добра храна. Не знам как въобще се справя Мери. — Тя взе най-близката чиния и я подаде на Дугъл. — Ряпа?

— Разбира се, ще си взема малко — Той взе чинията от ръката ѝ. — Както и вие предполагам.

— О, не мисля, че...

Той ѝ сипа няколко парчета ряпа. Тя се опита да протестира, но Дугъл сипа и на себе си, дори по-голямо количество. И за да направи нещата още по-лоши, отбеляза с дълбок глас, който я накара да потръпне:

— Обичам ряпа.

Как беше възможно от устата на този мъж изречение като „Обичам ряпа“ да прозвучи толкова неприлично.

Но Дугъл МакЛийн го постигаше.

— Много жалко за кухнята. Ще трябва да я погледна. Мислите ли, че ще можете да ме разведете да разгледам къщата утре сутринта.

Сърцето ѝ подскочи веднага.

— Разбира се. Можем да започнем веднага след закуската. — Ах, каква прекрасна обиколка щеше да му предложи тя на него. Просто нямаше търпение.

Дугъл вдигна ножа и посочи печеното.

— Прегорено ли предпочитате или сурово?

— От прегореното, благодаря.

— Добър избор. Ще допълни ряпата идеално. — Той ѝ намигна и напълни чиниите с толкова весело настроение, че София се улови, че го наблюдава през спуснатите си мигли.

Какво не беше наред с този човек. Със сигурност досега не беше опитвал толкова ужасна храна. Ядеше с такъв апетит сякаш умираше от глад. Може би беше точно така. Беше споменал, че е огладнял от пътуването, а след това Ред падна, и вечерята закъсна. Не беше чудно, че поглъщаше отвратителните ястия.

С напредването на вечерта Дугъл започна да ѝ задава въпроси за земята и къщата, а тя му отговаряше и се стараяше да звучи достоверно като смесваше истината с пренебрежителни забележки.

Най-накрая Дугъл остави вилницата си.

— Приключихте ли? Не ядохте много.

— Хапнах малко хляб и масло, когато Мери донесе табла с храна за Ред — излъга София. — Страхувам се, че това уби апетита ми. Но вие също не ядохте много.

— Изядох доста супа. Тя ме засити.

Дугъл стана и мина от нейната страна на масата.

— Позволете — каза той и отдръпна стола ѝ.

Докато ставаше тя усети допира на ръцете му по раменете си и кожата ѝ настръхна. Погледна го, като се питаше дали и той усеща същото и откри, че стои съвсем близо до нея. Дори твърде близо.

Дугъл се наведе, така че устните му почти докоснаха ухото ѝ и прошепна:

— Скъпа моя София, знам, че трябва да прекарате известно време с баща си, но мога ли да ви придумам да изпием по чашка шери, преди да се оттеглите? — каза той и прекара пръста си по надолу по

бузата ѝ. — Това ще направи кошмарната обстановка в библиотеката почти поносима.

Щеше също да ѝ предостави идеална възможност да провери доколко е склонен да рискува. Не забравяй какво се опитваш да постигнеш, София!

Тя му се усмихна чаровно.

— Малко шери? Не мога да си представя нещо по-приятно.

Устните му бяха само на няколко инча от нейните. Тя откри, че се вира право в очите му — тъмно зелени леко изпъстрени със сиво ириси, над които миглите хвърляха мистериозни сенки.

Дъхът на София заседна в гърлото ѝ. Трябваше да се пребори с желанието да пристъпи напред и да целуне изваяно оформените му устни.

Гърдите ѝ се напрегнаха. Трябваше само...

Вратата се отвори с трясък и София подскочи, когато Мери влезе следвана от Ангъс по петите. Той ѝ махна извинително.

— Мери мислеше, че сте приключили с вечерята.

— Права е. С мистър МакЛийн ще изпием по чаша шери в библиотеката — каза тя и погледна многозначително към Ангъс. — Камината запалена ли е.

Той засия.

— Да, трябва само да се разгори хубаво. Наистина — намигна към София.

Тя почти щеше да намигне в отговор на явния му намек, но погледна назад и откри, че Дугъл ѝ се усмихва любезно и нищо в изражението му не подсказваше, че е разбрал какво има предвид прислужникът.

С облекчение му позволи да я придружи до библиотеката. Пръстите ѝ почиваха върху ръката му и тя усети с изумление мускулите под финия плат на палтото му. Всички наконтени мъже ли са толкова силни?

Дугъл гледаше надолу към златистите къдрици на София, а нейните очи бяха сведени към ръката му. През целия си живот не помнеше да се е забавлявал така. Все още не беше сигурен какво точно се опитват да постигнат МакФарлин и съблазнителната му дъщеря, като искаха да остане и същевременно правеха престою му непоносим, но проклет да е ако си тръгнеше, преди да разбере.

Погледът му проследи нежната извивка на врата ѝ и продължи надолу към изкусителните ѝ гърди, изпъкващи над кремавата дантела. Който и да беше ушил бронзовата ѝ рокля, знаеше как да изкуши един мъж и да го накара да закопнее да я свали — тя показваше точно толкова, колкото и скриваше.

Двамата влязоха в библиотеката точно, когато огънят се разгаряше. Стаята все още беше прекалено студена, а цветовете и мебелите все така мрачни и потискащи. Но след като София влезе отблясъците от бронзовата ѝ рокля и диамантите около шията и на ушите ѝ изведнъж, сякаш изпълниха пространството с мека светлина.

— О, Боже. Огънят не е разпален добре — възкликна тя и погледна кокетно през миглите си нагоре към него. — Не мислите ли?

Той неохотно освободи ръката си от нейната и се поклони.

— Да, разбира се — отвърна и се насочи към камината, а ръката му все още тръпнеше от докосването ѝ. Напрежението, изпълващо въздуха заради присъствието ѝ, беше почти осезаемо и нарастваше все повече.

Чувстваше как цялото му тяло пламти. Господи, как обичаше преследването и играта на котка и мишка; привличането между двама любовници, които се борят да запазят контрол над себе си и ситуацията. И точно това искаше той от София МакФарлин. Преди да си тръгне оттук щеше да я има в леглото си.

Дугъл погледна към камината и забеляза, че дори слабият огън започва да изпълва стаята с дим. Той грабна ръждясалия ръжен и го разрови така, че да се разсее и отслабне, а не да се разпали повече. Въпреки всичките му усилия да изгаси огъня, кълбо гъст дим се издигна пред камината.

Зад него София каза:

— О, Боже! Бях забравила за този комин. За съжаление и останалите в къщата не са в по-добро състояние!

— Да — съгласи се той, — сякаш някой ги е напълнил с тухли.

Погледът ѝ се стрелна към него, а между веждите ѝ се появи бръчка.

Дугъл спокойно добави:

— Според мен просто са остарели. Моят най-голям брат живее в замък строен през дванадесети век и всички комини пушат. — Той

вдиша дълбоко. — Ах, този мирис на горящо дърво. Напомня ми за дома.

София не изглеждаше никак доволна.

Усмивайки се вътрешно Дугъл се премести до малката масичка, върху която стояха чашите и гарафата.

— Ще ми направите ли компания? Бихте ли изпила чашка шери с мен.

Тя вирна брадичка.

— Да, с удоволствие бих пийнала малко.

— Чудесно — каза той, напълни чашите и се върна при нея.

Пръстите им се докоснаха леко, докато ѝ подаваше питието. Той я наблюдаваше как внимателно допира устните си до ръба на чашата и бавно ги разтваря, позволявайки на рубинената течност да ги докосне, преди да я отдръпне обратно.

Тя не пиеше шери, както не беше и вечеряла.

Дугъл отпи глътка. Беше кисело, но беше попадал и на по-лошо.

— Надявам се, че баща ви не се чувства твърде неудобно.

— Той все още спи. Трябваше да внимава като слиза по тези стълби. Той знае за тази дъска, защото точно той... — тя спря и след това продължи спокойно: — ... той знае за всички разхлабени дъски в къщата и, че тичането по стълбите е глупаво.

— Аз самият едва не се спънах в това стъпало.

Очите ѝ се насочиха към неговите.

— Наистина ли?

Той се удиви колко са светли очите ѝ. Заобиколени от тъмните, плътни мигли, те сякаш горяха.

— Да — отвърна бавно Дугъл. — Наистина.

Бузите ѝ се зачервиха и тя изглеждаше искрено разкаяна.

— Съжалявам. Ще трябва да накарам Ангъс да я поправи.

— Аз вече го направих, докато докторът беше при баща ви.

— О. — София се намръщи за миг, въздъхна нетърпеливо, сякаш за да се отърси от някаква неприятна мисъл, след това остави чашата си и се насочи към масичката до прозореца. — Господи, толкова съм неспокойна тази вечер.

— Може би трябва да направя нещо, за да ви разсея от притесненията за баща ви. — Той отпи замислено глътка шери. — Имате ли шах? Можем да поиграем.

— Нямаме шах. Но — гласът ѝ леко се повиши, — мисля, че ще се намерят някакви карти.

— Не се съмнявам, че ще се намерят — отвърна той.

Тя хвърли към него един остър поглед.

— Какво имате предвид?

— След като баща ви е прочут комарджия е напълно нормално в къщата да има поне една колода.

— Съвсем правилно. — Тя се обърна към масичката, дръпна чекмеджето и извади картите, а вечерните светлини галеха бузите ѝ. — Това ще бъде само начин да отвлека мислите си от проблемите.

Той се присъедини към нея до масичката.

— Прекрасно. Аз никога не се отказвам от игра. — Той остави шерито си и дръпна един стол, изчака я да седне и самият той се настани срещу нея.

Тя го наблюдаваше изпод миглите си, отбелязвайки неговата атлетична грация и начинът, по който дантелата на маншетите му падаше толкова ефектно около мъжествените му ръце.

Докато София лениво разбъркваше картите, пръстите ѝ ловко се плъзгаха по тях.

Дугъл се загледа в ръцете ѝ и как тънките ѝ пръсти галеха повърхността им. Представи си как тези пръсти го докосват, как се спускат надолу към неговия...

— Дугъл?

Името му погали устните ѝ, както кадифе милва голо тяло. Сърцето му препускаше в гърдите; тялото му се напрегна.

— Да?

Очите ѝ, толкова светли и ярки, срещнаха неговите.

— Чудех се...

Шумът от картите, които прелитаха между пръстите ѝ изпълни стаята.

Той нетърпеливо се наведе напред.

— Да?

— Носите ли пари със себе си или ще играем с разписки. — Тя пръсна картите върху масата с обигран жест. — Не играя за по-малко от гвинея на раздаване.

Той присви устни.

— Въпросът не е дали аз имам пари, а дали вие имате?

— Няма да ми трябва, защото не възнамерявам да губя — отвърна тя с насмешка в очите.

За миг Дугъл си помисли, че не я е чул правилно и каза бавно.

— Извинете, но не казахте ли току-що, че ще ме победите?

Ироничната усмивка не слизаше от устните ѝ.

— Моля ви, Дугъл, нека си говорим откровено — провлачено отвърна тя. — Естествено, че се надявам да спечеля, учила съм се от най-добрия.

Дугъл беше озадачен. Беше посрещал много предизвикателства, но никой досега не беше отхвърлял толкова категорично шансовете му за победа.

— Гвинея на раздаване?

— Най-малко.

— Не съм предполагал, че ще ми потрябват чекове от банката, иначе щях да се отбия при банкера си.

В очите на София проблясваше истинско злорадство, което го възпламени още повече.

— Щом нямате пари в себе си, може би има други неща, за които можем да играем.

Думите увиснаха в стаята, като гъстия дим, който се стелеше от камината. Ослепително ясно като светкавица прорязваща тъмно, буреносно небе всяко парченце си дойде на мястото. Ето защо тя и слугите ѝ полагаха толкова усилия да го убедят, че къщата не става за нищо. Ако си помислеше, че не струва много щеше с нетърпение да заложи документа.

Ама че подъл заговор!

Все пак Дугъл се пребори с желанието да се усмихне. Бяха му се умилквали, бяха го глезили в опит да угодят на всеки негов каприз, но никога досега никой не бе дръзнал да опита да го ограби.

Не можеше да свали очи от София. Осъзнаваше собствената си грешка — жените от толкова време правеха всичко възможно, за да привлекат вниманието му, че беше започнал да ги възприема за даденост. Играеше си и флиртуваше с тях, използваше ги и им се наслаждаваше, но никога досега през живота си не беше пожелавал някоя жена толкова силно. Иронията в случая беше, че тя също изпитваше желание — към съдържанието на джобовете му.

Дугъл не знаеше дали да се смее или да се ядосва. Трябваше да е обиден, но откри, че гледа на нея с нарастващо възхищение.

Що за жена беше София?

Тя беше такава смесица от въпроси и полуотговори. Бе толкова загадъчна, че той се съмняваше, че някога ще я опознае истински. Външността и поведението ѝ бяха като на всяка като на дама от висшето общество, но той никога нямаше да забрави първия миг, в който я видя — облечена в изцапаната със сажди рокля да помага на Ангъс да зазида комина.

София МакФарлин го интригуваше както никоя друга жена, но най-вероятно причината бе, че жените в Лондон бяха само едни празноглави кокетки, а той имаше нужда от някоя, която не се интересува чак толкова от приличието. Някоя, готова да пренебрегне правилата. Измамница, която да прилича на него самия.

— София, какъв ще е вашият залог?

— Вие сте пръв — каза спокойно тя, а в очите ѝ просветваха весели пламъчета.

Той бе по-заинтересован от съблазнителната линия на раменете ѝ и от изкушаващата извивка на гърдите ѝ скрити под проклетите дантелени къдрици.

— Имам депозити в Лондонската банка. Мога да подпиша разписка срещу тях.

— Не, благодаря ви.

Той повдигна веждите си.

— Нямам планове скоро да пътувам до Лондон, за да взема парите срещу разписката.

— Значи няма да приемете разписки?

— Не, но... — Погледа ѝ се изостри, въпреки че смекчи тона. — Можете да използвате документа за собственост за тази къща. Предполагам, че все още са ваше притежание.

Ето, значи се оказа прав.

— Разбира се.

София ловко разбърка картите, прехвърляйки ги между пръстите си.

— Е, МакЛийн? Ще играете ли за къщата?

Той скръсти ръцете си и се облегна назад.

— Бих играл, ако предложите нещо със същата стойност.

— Равностойно на тази къща? — Тя раздвижи пръсти. — Като се има предвид състоянието ѝ, все ще измисля нещо. — Пръстите ѝ се спряха върху колието. То блестеше върху бледата ѝ кожа като капчици роса върху цвете. — Какво ще кажете за това?

Дугъл погледна към колието през масата. Въпреки че блестеше примамливо, той не би се доверил на този блясък повече, отколкото на някоя светкавица.

— Не.

Тя се усмихна ведро.

— Защо не? Това е прекрасно бижу.

Той я изгледа с присвити очи и след това протегна ръката си.

— Позволете ми да го разгледам.

Пръстите ѝ се стегнаха над колието и усмивката ѝ помръкна.

— Вие не ми вярвате?

— Не. И вие ще постъпите разумно, ако ни ми се доверявате.

Тя свали ръката си от бижутото и каза решително.

— Промених решението си. Няма да заложа колието.

— Защото е фалшиво?

Очите ѝ заблестяха.

— Не, защото ми го даде баща ми и е ценно за мен.

Дугъл кръстоса ръце пред гърдите си.

— Добре тогава, какво друго ще заложите?

— Предполагам, че повече няма да обсъждаме разписките?

Дугъл присви рамене.

— Вие не приехте разписка, когато предложих.

— Но аз нямам друго бижу, с което бих се разделила.

— Не, освен ако не ми позволите да го разгледам. Имам доста набито око за бижутата.

— Сигурна съм, че сте купувал доста — в гласа и се долавяше лек сарказъм.

— Обичам жените, които носят диаманти — отвърна меко той — и нищо друго. — Той сви устни и погледна през притворените си очи. — Чудя се ако...

— Ако какво?

— Аз не съм решил дали да заложа къщата... все още.

Погледът на София се изостри.

— Все още?

— Искам да я разгледам по-подробно, за да придобия по-добра представа за стойността ѝ. След като го направя... — Той присви рамене. — Може и да реша да я заложа.

Тя се опита да си придаде незаинтересован вид, но не можа да прикрие разочарованието си.

— Предполагам, че така е разумно.

— Както и да е, имам още нещо, което мога да заложа — диамантеното колие, което спечелих от баща ви.

В очите ѝ проблесна интерес.

— Срещу какво? — попита тя тихо.

— Да ви видя да го носите — гола.

Лека руменина обагри бузите ѝ, но в очите ѝ не се появи колебание.

— Бяхте прав, вие не сте джентълмен — каза тя дрезгаво.

— И вие не сте благородна дама. Бих казал, че доста си подхождаме.

— Може и да не съм дъщеря на херцог, но не съм и лека жена. Няма да заложа достойнството си — отвърна рязко тя.

— Не искам честта ви, а само миг, в който да се насладя на очарованието ви в естествен вид. Но ако това ви плаши... — той махна пренебрежително с ръка.

София го изгледа смразяващо. Нямахте да се хване на този стар номер. Не беше дете и нямахте да допусне да я уговори да направи нещо, за което в последствие ще съжалява.

Но не беше и от жените, които се предават. Ако искаше да си върне обратно МакФарлин Хаус, трябваше да възпламени този мъж, да го накара да я желае до лудост.

Сърцето ѝ биеше силно, когато погледна към картите между пръстите си.

— Няма да се съблека.

Погледът му се преплете с нейния.

— Не?

Една толкова кратка дума никога не бе звучала по-убедително.

Тя поклати глава.

— Не и за едно бижу.

— Разбирам. А какво бихте направила за едно бижу.

Тя помисли за миг.

— Бих разпуснала косата си.

Погледът му спря върху къдриците ѝ; мълчанието му я караше да се чувства неудобно. И накрая, за нейна изненада, той кимна.

— Отлично.

Тя премигна.

— Вие сте съгласен?

Усмивка потрепна върху лицето му.

— Обичам женските коси. Слабост са ми. А вашите, спуснати по раменете ви, ще бъдат една от най-чувствените гледки, на които съм ставал свидетел.

След като той поставяше нещата по този начин, тя съжали, че не поиска целия комплект, а само колието.

— Добре тогава — колието срещу косата ми. Само... трябва да ми обещаете, че няма да ме докосвате. Това няма да ви позволяя.

Не беше сигурна защо поставя такова условие. Може би, защото се страхуваше от себе си и от реакцията си, ако той я докоснеше. Единият от тях двамата трябваше да запази самоконтрола си и беше решила това да е тя.

Той дори не помръдна, но тя усети промяната в него. Беше напрегнат, и я гледаше съсредоточено, както никога досега, а зелените му очи ярко горяха.

— Никога няма да ви докосна, ако сама не го пожелаете.

Пръстите на София се разтрепериха. Можеше ли да го направи? Би ли се осмелила?

Почувства странно въодушевление, почти копнеж. Той сам влизаше в капана.

— В такъв случай съм съгласна. — Думите се изляха от устните ѝ като дихание. — Диамантите бяха на майка ми.

— И са с изключително качество, бих добавил. Харесвам ги много.

Тя кимна и разбърка картите още веднъж. Странно, но не усещаше никакъв страх, само безумно желание да види какъв ще е резултатът от тази лудост. Ако искаше да си върне домът, трябваше да бъде смела, да му докаже, че може да се сравнява с него не само по дързост, но и във всичко останало.

Изпъна рамене, този жест повдигна гърдите ѝ и привлече вниманието му.

— Аз ли да раздавам? Или вие желаете?

Той се засмя, смехът му прозвуча тихо и съблазнително.

— Вие сте много интересна жена, София Беатрис МакФарлин.

— Но не съм дама, както самият вие си позволихте да отбележите — изсумтя тя.

— Думата дама може да има много значения.

— Но се съмнявам някое от тях да е подходящо за мен.

Дугъл повдигна вежди. В последните й думи се долавяше някаква прелестна предизвикателност. Тя изглеждаше като ангел, с русите си къдрици и сладката си усмивка, и все пак в очите й искреше дяволит блясък.

Тялото му реагира незабавно на тази гледка и това не беше просто отклик, а копнеж. Забавленията, които предлагаше Лондон — жени, карти, залози и алкохол — го отегчаваха до смърт. Задушаваше се от овчедушието и лицемерното следване на правилата за благоприличие, срещу които чувствената му природа се бунтуваше.

Повече от всеки друг той ценеше и се наслаждаваше на удоволствията в живота. Обичаше богатия аромат на незапалена пура, топлината, разливаща се по езика му при отпиване на глътка добро бренди, нежния допир на сатенените чаршафи, отсенките по голото тяло на жена, наведена към възглавницата му, изкушаващото подрънкване на леда в стените на чашата...

Когато пристигна в Лондон, опита всички тези удоволствия и те така опияниха сетивата му, че смяташе, че никога няма да му омръзнат.

Но сега, година по-късно, бе осъзнал грешката си: новото не бе достатъчно, имаше нужда от нещо наистина уникално. А София би могла да му даде и двете.

Тя беше най-зашеметяващата красавица, която някога бе виждал, с коса мека като коприна, с глас богат и мелодичен, с кожа излъчваща екзотичен аромат на рози и жасмин и тяло с прелъстителни извивки.

Тя беше идеалната жена, с изключение на едно — правеше всичко възможно да му отнеме тази къща.

Слава Богу, че беше разбрал за подлите й планове, защото не беше сигурен, че можеше да ги избегне по някакъв друг начин. Тя го привличаше, както пламъкът на свещ нощна пеперуда. Ако беше пристигнал по-рано, може би тя щеше да успее да го измами. Тази мисъл го жегна повече, отколкото очакваше.

София остави картите на масата пред себе си; очите ѝ отразяваха пламъците на свещите, а гласът ѝ леко потрепваше.

— Е, МакЛийн? — попита тя и той долови в гласа ѝ насмешка, дързост и вълнение. — Готов ли сте?

ГЛАВА 6

И ето го, леърда на клана МакЛийн, изправен пред страховитата Бяла вещица. Тя вече го бе проклела, но той не се предаде, мислеше, че със сладки приказки ще я убеди да вдигне проклятието. Това, което не предвиди бе нейната привлекателност. Той умееше да убеждава, но нейната сила беше в нещо съвсем различно.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

София усети как цялото ѝ тяло потрепери, докато очите ѝ бяха насочени към устните на МакЛийн. Тя сложи лакти на масата и подпря брадичката си с ръка.

— Диамантите на майка ми във вас ли са?

— Да — отвърна той, бръкна в джоба си и извади кадифена торбичка. Развърза я и изсипа съдържанието, при което на масата се изля поток от злато ѝ диаманти.

София посегна към колието, но голяма му топла ръка покри нейната.

— Не още — провлечено каза той с блеснали очи. — Знаете правилата.

— Знам ги — отвърна тя уверено. — И първото е: да не ме докосвате. Бих искала да разгледам колието на светлина. Освен ако не се страхувате да не открия, че сте заменил диамантите с фалшиви?

Той се ухили и целуна пръстите ѝ.

— Много добре. Можете да ги разгледате.

Тя никога не се бе чувствала толкова жизнена и невероятно съобразителна. Сякаш бе спала години наред и сега се събуждаше.

Това ли чувстваше Ред, когато залагаше? Ако е така, беше учудващо, че успя да се откаже след смъртта на майка ѝ. За първи път София се запита от какво ли още се беше отказал баща ѝ през всичките тези години.

Тя взе бижутото и прокара пръсти по него. Металът се бе затоплил в джоба на Дугъл.

— Е? — плътният му глас прекъсна мислите ѝ. — Убедихте ли се, че това е колието на майка ви?

Тя нежно го остави на масата и отвърна:

— Да.

— Може би ще пожелаете да погледнете и останалата част от комплекта, в случай, че решим да вдигнем залога.

Сърцето на София прескочи един удар. Господи, дано вдигнем залога.

— Не е нужно, виждам, че всичко е наред.

— Чудесно. — Дугъл взе колието и го сложи върху торбичката. Образува се блестяща купчинка от злато и диаманти върху червеното кадифе, която той плъзна към средата на масата.

Тя бутна картите към него.

— Съгласен ли сте да играем „Двайсет и едно“?

Дугъл повдигна едната си вежда.

— „Двайсет и едно“? Мислех, че ще изберете игра, в която може да се приложи повече стратегия.

— Тази вечер чувствам, че трябва да заложа всичко на една карта.

Нещо проблесна в очите на Дугъл.

— Както желаете. Ще раздавате ли?

— Не искам да си мислите, че съм ви измамила, когато загубите.

— О, ще ви наблюдавам твърде внимателно, за да го допусна — заяви той и махна с ръка. — Продължавайте.

Усмивайки се на неговата самоувереност, тя взе картите и ги размеси като пръстите ѝ летяха по тях. Обичаше да ги усеща в ръцете си. Щеше да играе, така че да изгуби първата игра. Искаше да изкуши МакЛийн да вдига залога все повече и повече. До момента, в който той

ще е толкова нетърпелив да победи, че щеше да направи грешка. Това беше всичко, от което се нуждаеше — една грешка.

София наблюдаваше противника си изпод спуснатите си мигли и обмисляше неговото безразличие. Този мъж беше преситен. Ако искаше да задържи вниманието му трябваше да му предложи нещо свежо. Нещо различно.

Тя остави колодата на масата.

— Желаете ли да цепите?

След миг той поклати глава.

— Този път — не. Няма начин да остана с празни ръце при този залог — ако изгубя диамантите, ще спечеля вас.

Дълбокият глас на Дугъл изпрати тръпки по гръбнака на София. В същия момент пръстите ѝ потръпнаха върху картите. Тя се опита да събере цялото си самообладание и му раздаде първата карта — петица.

Очите му светнаха.

— Пет е щастливото ми число.

— Какъв късмет за вас — отбеляза София и погледна своята карта — дама.

— Продължавайте, любов моя.

— Само момент.

Сякаш всеки предмет и всяка искрица светлина в стаята бяха фокусирани върху тях.

Дугъл потропваше с пръст по масата.

— Следващата.

Тя изтегли най-горната карта. Към петицата се прибави шестица.

— Единадесет — каза тя.

— Това е.

София изтегли друга карта.

— Тройка. Имате тринадесет. Надявам се, че не вярвате в лошия късмет.

— Не — отвърна хладно тя. — Вярвам в уменията и опита.

Той я погледна мрачно.

— Предполагам, не желаете да качим залога?

Вече? Изглежда щеше да се окаже доста лесно.

— Колко да го качим?

Той посочи към диамантите.

— С обещаните от комплекта.

— Срещу?

— Да ви докосна — отвърна Дугъл с глас, в който се долавяше смътно обещание.

Погледът ѝ се отклони към блещукащите диаманти. Едино-единствено докосване щеше да го възпламени още повече.

Знаеше го. Беше сигурна, защото щеше да възпламени и нея.

— Добре. Едно докосване. За не повече от секунда.

Дугъл се намръщи.

— За обещите? Те са диамантени.

— Знам какви са. Знам също и собствената си цена.

Той се усмихна, белите му зъби проблеснаха.

— С вас се преговаря трудно, София.

— Е, съгласен ли сте?

Той кимна и се облегна назад, а очите му се присвиха, когато заяви:

— Следващата.

Тя изтегли една карта.

— Двойка. Сега вие имате тринадесет.

Раздразнение премина през лицето му.

— Ваш ред е.

София сложи пръсти върху колодата, а сърцето ѝ препускаше бясно. Всичко зависеше от следващата карта. Изтегли я бавно и я нареди до останалите.

— Четворка. Това ми дава общо седемнадесет. — Тя се насили да се усмихне доволно. Искеше да изгуби тази игра, по дяволите.

— Може и да изтеглите още една карта преди играта да свърши.

— Може и да не се наложи.

София вдигна следващата карта от колодата и я сложи до другите на Дугъл. На нея сияеше числото осем.

Настъпи миг на мълчание.

Когато вдигна поглед към Дугъл тя видя, че той я гледа с усмивка върху устните.

— Спечелих!

— Не още — възрази София язвително. — Имам право на още една карта.

— Да, но е много малко вероятно да изтеглите четворка.

— Малко вероятно, но не и невъзможно. — Тя изтегли следващата карта и я задържа, страхувайки се да я погледне, но и твърде развълнувана, за да не го направи. Пое си рязко дъх и я обърна. Беше петица. Губеше.

Дугъл избута стола си от масата и прекоси шумно килима.

— Изберете си, любов моя. Да ви помогна да сложите колието или да спуснете косата си?

Сърцето на София заби по-бързо.

— Ще се справя и сама. Благодаря.

— Жалко. — Дугъл огледа внимателно цялата стая. — Моля ви, застане до прозореца. Там светлината е най-добра.

Тя кръстоса ръце.

— Няма да стоя пред прозореца, където всеки би могъл да ме види.

Той се ухили.

— Кой ще ви види? Тук, по средата на нищото.

— Ангъс може да отиде до плевнята или вашият коняр да се разхожда отпред, или...

— Много добре. Застанете, където искате — съгласи се Дугъл с тон, изпълнен с нетърпение.

Чудесно. Тя искаше да го обезсърчи. Насочи се към най-тъмния ъгъл, обърна си и зачака.

— Ще стоя тук.

— Но там е непрогледна тъмнина.

— Можете да вземете свещ.

Той въздъхна и отнесе стола си в ъгъла.

— Хубаво.

Тя профуча край него, взе диамантите от масата и се върна обратно.

— Предполагам искате да го сложа сега? — попита тя и му подаде колието.

Дугъл присви устни.

— Не си го представях по този начин.

— Сигурна съм, че сте си представял някое велико прелъстяване.

— Може би.

— За една игра на карти? — София му се усмихна едва-едва. — Бъдете реалист, МакЛийн — продължи и се обърна. — Бихте ли ми

помогнали да го закопчая, моля ви?

Студеното бижу висеше между пръстите му, но той се загледа в шията на София. Деликатността ѝ го привличаше, както и нежното местенце, от което започваха меките ѝ златисти къдрици. Точно там обичаше да целува жените.

Ароматът ѝ изпълни ноздрите му — изкусителна смесица, от жасмин и рози, която го караше да мисли за галени от слънцето поля и топли летни дни. Затвори очи и го вдиша дълбоко, а пръстите му се стегнаха около колието. Това беше твърде много. Той инстинктивно наведе глава, за да я вкуси, но спря, без да посмее да я докосне. Устните му се задържаха над сладкото местенце, топлият му дъх галеше кожата ѝ, лекият аромат на парфюма ѝ го измъчваше още повече... примамваше го да я доближи съвсем и...

— МакЛийн? — Дрезгавият глас на София прекъсна мислите му. — Вие... Вие можете да ме докоснете за една секунда.

Една секунда нямаше да му е достатъчна. Нито дори час. Две седмици? Не. Нуждаеше се от месец, два, десет, за да ѝ се насити.

Всичко, което желаше бе да използва времето, което му остава тук. След като София разбереше, че той няма да се остави да го измами с къщата, тя нямаше да иска да го види никога повече.

Той въздъхна, изправи се, сложи колието около грациозното ѝ вратле и го закопча, а тялото му се изпълни с желание до болка.

Тя се обърна към него, а очите ѝ блестяха от вълнение.

В отговор го заля вълна от удоволствие. Той взе свещника от малката масичка в ъгъла и запали всяка една свещ, без да изпуска от поглед очите на София от другата страна на пламъците. Те я окъпаха в златиста светлина и създаваха илюзията, че е почти безплътна.

Дугъл се отпусна в стола и се облегна назад, оставяйки се гледката да го нажежи още повече.

Тя си пое дълбоко дъх, след това посегна да свали първата от фибите, придържащи златистите коси върху главата ѝ.

— Почакай.

Тя спря.

— По-бавно.

София хвана фибата и бавно я извади, плътен кичур руса коса падна върху рамото ѝ. Беше болезнено красива на светлината на свещите, докато спускаше златистите си къдрици една след друга, а

тялото му се напрягаше все повече с всяка следваща секунда. Косата ѝ бе дори по-дълга, отколкото той си бе представял; плътната блестяща коприна се разливаше над гърдите и талията ѝ...

Всяко нейно движение бе истинска наслада, граничеща с агония. Грациозните ѝ ръце хвърляха сенки върху лицето ѝ, след това се отдръпваха и позволяваха на светлината да погали изваяните ѝ устни и нежната ѝ кожа.

Дугъл не можеше да откъсне очи от нея.

Накрая и последната къдрица беше спусната. Диамантите блестяха върху шията ѝ отчасти покрити от косите ѝ.

София срещна погледа му и прошепна:

— Ето. Платих дълга си.

— Все още не сте. — Той стана. — Дължите ми едно докосване.

Нежна розовина обагри прелестната ѝ копринена кожа.

— О, това ли?

Той стоеше пред нея и я гледаше.

Тя погледна нагоре към него, а гъстите ѝ мигли засенчваха очите ѝ.

— Аз мога... мога ли да се преместя?

— Не.

Тя нервно навлажни устните си.

Дугъл почти простена, докато се опитваше да запази контрола си, доколкото може. Посегна към бедрата ѝ и задържа ръцете си само на инч^[1] от тях.

— Какво правите? — попита тя задъхано.

— Не ви докосвам... все още. — Бавно сякаш наистина я докосваше, той проследи с ръце извивката на бедрата и талията и продължи нагоре. Спря върху гърдите ѝ, които точно щяха да паснат в шепите му, но не я докосваше все още.

Тя преглътна, а дъхът ѝ излизаше все по-бързо от устните. Гърдите ѝ бяха опасно близо до ръцете му и той се отдръпна съвсем леко.

Дугъл усещаше силата, с която тя го привлича и тази невидима връзка бе толкова осезаема, че го караше едновременно да иска да се отдръпне и да копнее да се приближи. Беше сигурен, че и тя изпитва същото.

София се задъхваше сякаш бе бягала дълго, кожата ѝ бе порозовяла и влажна, а очите ѝ бяха вперени в неговите, като че ли никога нямаше да ги отмести.

Той бавно вдигна ръката си под копринения воал от косите ѝ, достигна до деликатната ѝ ключица, но отново не я докосна. Пръстите му застинаха на половин инч от голата ѝ кожа. Диамантите блестяха и той знаеше, че ще бъдат хладни върху топлата ѝ плът.

Тя отметна глава назад и с това несъзнателно движение откри за него шията си. Той наведе глава и прилепи устни на мястото, където пулсът ѝ препускаше лудо, точно над колието.

София затвори очи и сграбчи силните му рамене, въздушно нежната му целувка я разтърси цялата и разпрати до всяка нейна фибра вълни от чувствена топлина. Кожата ѝ тръпнеше, главата ѝ се замая, а сърцето ѝ биеше толкова бързо, че тя си помисли, че всеки момент ще се пръсне. Точно когато коленете ѝ се разтрепериха той се отдръпна, устните му бяха оставили пламтяща следа по шията ѝ, като допира на парче нагорещен метал.

Двамата удивено са взираха един в друг. Очите на Дугъл бяха толкова потъмнели, че изглеждаха почти черни. Лицето му се вкамени, дълбоки линии се врязаха от двете страни на устата му... същата тази уста, която само преди миг опари сатенената ѝ кожа.

София трепереше. Трябваше да направи нещо, да каже нещо. Но какво? Всичко, за което можеше да мисли бяха думите нахлули в съзнанието ѝ от мига, в който той я докосна: Не спирай. Не спирай. Не спирай...

Развълнувано си пое дъх.

— Вече сме квит — промълви тя, опита се да вдигне косата си и да я закрепил с фибите, но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не успяваше.

Дугъл я наблюдаваше с неразгадаемо изражение.

Тя се отказа и остави косата си разпусната. Можеше само да се надява Ангъс или Мери да не я видят, докато стигне до стаята си.

— Аз... аз трябва да се оттегля сега.

Единственото, което той направи, бе да кимне рязко.

София се обърна към вратата.

— Аз... желая ви лека нощ и...

— Почакай.

Тя не помръдна, не можеше да го направи дори ако животът ѝ да зависеше от това.

Дугъл тръгна към нея, погледът му галеше косите, устните, тялото ѝ.

София все още стоеше като вкаменена, когато той спря пред нея, приближи я и обви топлите си ръце около шията ѝ.

Сърцето ѝ препускаше, а устните ѝ се разтвориха. Той отстъпи назад, пръстите му леко докоснаха гърдите ѝ, когато колието се плъзна от врата ѝ в ръката му. Дугъл бързо пусна бижутото в джоба си.

— Мисля, че това е мое.

Еуфорията на София се изпари за миг.

— Бях забравила, че е на мен.

Той повдигна вежди.

— Това вече е без значение. — Той се насочи към вратата и я отвори. — Да ви придружа ли до стаята ви?

Ха! Сякаш щеше да му позволи. Тя вдигна брадичката си и прелетя край него.

— Не, благодаря — отвърна му през рамо. — Знам пътя много добре.

Той я последва, а ботушите му тропаха по стълбите зад нея.

— Само исках да се насладя на компанията ви още няколко мига.

Тя спря на най-горното стъпало и се принуди да се усмихне.

— Не мисля, че бих могла да понеса повече удоволствия тази вечер.

Той се ухили, а очите му проблеснаха дяволито.

— Добре. Предполагам, че ще е прекалено, ако попитам за обиколката на къщата утре сутрин.

— Мисля да започнем със земите и да оставим къщата за следобеда. Ще ни е по-удобно на коне, а след като ще яздим, е по-добре да го направим, докато е хладно.

— До утре сутрин, тогава — той спря поглед върху нея за един дълъг миг, а в очите му имаше триумф, задоволство и още нещо, което отне дъха ѝ. — Лека нощ, София.

След миг, тя стоеше сама в коридора, загледана в затворената врата.

[1] 1инч=2,54 см ↑

ГЛАВА 7

Точно в момента, в който си мислите, че държите един мъж в ръцете си, той се изплъзва между пръстите ви и ви оставя да се чудите какво се е случило.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Какво е направил МакЛийн? — попита Ред, докато се опитваше да седне в леглото.

Беше призори на следващия ден и София седеше в спалнята на баща си. Тя взе шишенцето с лауданум и го отвори.

— Да, направи го и се облизваше през цялото време все едно пред него имаше топъл хляб.

— Това е... е... — заекна Ред. Бялата му нощната шапка се наклони на една страна и той рязко я върна на мястото ѝ. — А ми се стори толкова изискан джентълмен.

София взе една лъжица от масата и я напълни с лауданум.

— Аз също бях изумена.

Ред погледна към лъжицата. С изключение на това, че при всяко движение потръпваше от болка, се чувстваше напълно добре.

— Не искам повече лауданум. Човек не може да мисли под влиянието на тази гадост.

— Изпи две лъжици снощи, затова си се чувствал толкова замаян. Докторът каза, че днес една ще ти е достатъчна.

— Изобщо няма да го пия — заяви баща ѝ я изгледа твърдо. — Разкажи ми повече за МакЛийн. Още не мога да повярвам... Сигурна ли си, момичето ми. Не може да е изял тази ужасна супа.

— Изяде я и дори се преструваше, че му харесва.

— Преструваше се?

— Никой не би могъл да хареса такава храна. — София присви носле. — Мери беше направо ужасена.

— Тя може да си се ужасява колкото си иска; ние не можем да оставим МакЛийн да...

София пхна лъжицата в отворената му устата и бързо изсипа съдържанието.

Ред се задави, изкриви лице и се заоглежда диво наоколо.

— Да не си посмял да го изплюеш!

Той я погледна и след няколко секунди, през които изглеждаше и звучеше така сякаш прави геройски усилия, преглътна лауданума.

— Гадост. Готово. Надявам се, сега да си щастлива — заропта той, грабна една кърпичка и започна да трие енергично езика си.

София спокойно остави лъжицата и затвори шишенцето.

— Както вече казах, МакЛийн се кълнеше, че е харесал всяко едно от поднесените ястия, дори ряпата. А тя беше толкова твърда, че почти щях да си счупя ножа, докато я срежа.

— Хм. Това е много странно. — Острият поглед на Ред не помръдваше от лицето ѝ. — А какво стана след вечерята? Съгласи ли се да играе карти?

София започна да разчиства масичката до леглото и отвърна:

— Да. Играхме за колието на мама.

Ред потри ръце.

— Знам, че ще се справиш с него Софи. Съвсем скоро той ще яде от ръката ти. Остави го да спечели нали?

„Остави“ дори приблизително не описваше това, което се беше случило. Налагаше се да го „остави“ да спечели, но самата тя бе изненадана от невероятния импулс за победа, който я беше обзел.

— Разбира се, той спечели. И дори беше много доволен от себе си.

— Идеално — отбеляза Ред и се облегна на възглавницата си. — Искам ми се да те бях видял как играеш.

— Нямах много за гледане. Изгубих.

— Глупости. Може да се научи много за един човек от начина, по който играе карти.

Тогава още по-добре, че никой не беше видял тази игра.

— Колко игри изиграхте.

— Една за начало. Очевидно и двамата искахме да опознаем противника.

И със сигурност Дугъл бе показал на София колко е опасно да се флиртува с толкова опитен мъж.

Ред я гледа известно време.

— Изглеждаш малко бледа тази сутрин, момичето ми. Да не би нещо да не е наред?

С изключение на това, че не бе мигнала и покоят ѝ бе нарушен от спомена за горещите устни на МакЛийн, галещи кожата ѝ, всичко друго беше наред.

— Добре съм — отвърна кратко тя.

Ред хвана ръката ѝ.

— Миличка, той да не се държа грубо с теб?

Тя се засмя:

— Не, изобщо.

Той пусна ръката ѝ и също се засмя.

— Извинявай, ако се държа като досаден старец. Сигурно е от лауданума.

— Сигурно е така. Сега си почивай — каза София и започна да оправя завивките му. През цялата нощ беше мислила за загадъчния поглед, който Дугъл ѝ бе отправил, преди да я остави в коридора. Тя беше извървяла пътя до стаята си с усещането, че е била измамена по някакъв начин. Трябваше тя да бъде тази, която изчезва от погледа му и го оставя да гледа след нея с чувство за загуба, а не обратното.

И още по-лошо, в мислите си се връщаше към онзи миг в библиотеката, когато горещите устни на МакЛийн се докоснаха до шията ѝ. Дори отиде по-далеч — мечтаеше да ги усеща навсякъде по тялото си. Когато я бе докоснал, бе пожелала да не спира — никога.

С играта на карти беше същото. Не искаше да спре, изпитваше желането да заложи повече, да рискува повече.

Когато оправи възглавниците на Ред, забеляза, че лекарството е започнало да му действа.

— Яд ме е, че те оставям да се оправяш с всичко това сама, Софи — измърмори той.

— Не се притеснявай — успокои го тя, докато събираше празните съдове от закуската и ги слагаше на подноса. — Ще се справя

с МакЛийн.

Въпросът беше дали ще се справи със собствените си неочаквани желания.

— Да — каза Ред и се прозя силно. — Въобще не приличаш на майка си що се отнеса до хазарта.

София застина до леглото му.

— Май беше казал, че мама е имала истински талант.

— О, да. — Баща ѝ се сгуши в завивките. — Дарбата ѝ беше вродена, но имаше и един огромен недостатък — никога не знаеше кога да сложи край. Когато се развихреше, само тухлена стена можеше да я спре.

— Това толкова ли е лошо?

Гласът на Ред ставаше все по-сънлив и бавен.

— Един играч не може да победи, ако не знае кога да спре — след тези думи тихото му похъркване изпълни стаята.

Дали не беше наследила този фатален недостатък от майка си? София си припомни острото разочарование, което усети при загубата от МакЛийн снощи. Сигурно беше нормално. Все пак никой не обича да губи.

Докато в ума ѝ се въртеше това, което току-що бе научила, София тихо напусна спалнята на баща си. Беше без значение какви недостатъци има. Нямаше никакъв избор и ако искаше да си върне къщата трябваше да се пребори с всичките си слабости — до една.

Дугъл излезе през вратата на огряната от слънцето тераса. Свежият утринен въздух щипеше бузите му.

Закопча палтото си и си пожела през нощта да не беше така ужасно студено. Слабият огън в огромната му спалня непрекъснато пушеше, а заради тънкото одеяло и твърдият неравен матрак не можа да мигне изобщо.

Той пристъпи в градината, а главата му беше замаяна от липсата на сън. Все пак забеляза, че за разлика от окаения вид на къщата, градините са в чудесно състояние. Пътечките бяха добре очертани, цветните лехи пълни с рози и люляк, а дърветата подрязани.

Дугъл се усмихна мрачно. Сигурно на неговия прекрасен пакостлив ангел не му бе достигнало времето.

Точно когато пресече двора, широките врати на конюшната се отвориха и Шелтън, повел Посейдон, излезе навън. Конят заподскача игриво, когато конярят го отведе до ограждението и го пусна. Посейдон се отдалечи, а Шелтън замръзна щом видя господаря си.

— Дявол да ме вземе! Това не може да е истина.

— Е, истина е.

— Но още е ранна утрин.

Дугъл мушна ръце в джобовете си.

— Моля те, престани преди главата да ме е заболяла още повече. И без това, вече ме боли ужасно.

— Сигурно е от шока да станете толкова рано.

— И преди съм ставал рано. Виждал съм много изгреви.

— Въпросът е в това кога ставате, не кога се събуждате.

Дугъл се замисли над думите му.

— Може и да си прав — каза той и се прозя.

— Не спяхте ли добре, милорд?

— Не. Леглото беше твърдо и на буци, огънят димеше толкова, че бях принуден да го изгася или да се задуша. А през останалата част от нощта премръзнах до смърт, защото одеялото беше съвсем тънко.

— Срамота. Стаята в конюшната е толкова удобна. Постелята ми е точно до една хубава малка печка.

Дугъл погледна замислено към конюшната.

— Ще се намери ли място и за мен?

— Разбира се. Само че... няма ли да изглежда странно ако спите тук?

— Не възнамерявам да казвам на никого — отвърна Дугъл и спря за миг очи върху прислужника си. — Слугите добре ли те посрещнаха?

— Да. И тази Мери как готви само! Не бях опитвал такова печено. А ябълковият пай, който беше направила за закуска — крехък и сладък, с масло и...

— Достатъчно! — Стомахът на Дугъл се обади шумно. — Храната, която ми сервираха не ставаше за ядене. Отиди до града днес и купи някаква храна. Малко ябълки, бисквити, няколко пая с месо — всичко, което може да се съхранява.

— Да, милорд. Сега искате ли ябълка? Имам една, дето я запазих за коня ви.

— Благодаря ти — каза Дугъл и прибра ябълката в джоба си.

— Не са много гостоприемни щом ви дават лоша храна и такова легло.

— Всичко това е част от плана им. Мистър МакФарлин съжالياва, че е изгубил къщата на игралната маса, а дъщеря му е решена да си я върне.

Шелтън присви очи.

— Вие да не сте си загубил ума по тази жена, а? Казахте, че ще си тръгнем вчера, а сега говорите за оставане, дори при лошата храна и легло.

Дугъл поклати глава.

— Тя е прекрасна. — „И възбуждаща“ — Но оставам, по-скоро за да приема предизвикателството. Мис МакФарлин иска да играе с мен за къщата.

Въпросът беше, че апетитната София можеше да заложи само едно нещо срещу него.

— Да играете за къщата? Но нали вече я спечелихте?

— Този факт явно не може да спре хора, решени на всичко, като МакФарлин — отговори Дугъл и повдигна едната си вежда. — Не се притеснявай Шелтън. Решен съм да дам урок на това момиченце. Тя е дръзко младо девойче, което отчаяно се нуждае да научи как стоят нещата в действителност.

— Внимавайте, за да не дадат урок на вас — подхвърли хитро конярят.

— Глупости. Ще я укротя, а след това ще продължим пътя си.

Шелтън поклати глава.

— Не съм срещал досега някой, който е успял да укроти една жена. Някои може и да си мислят, че са го направили, но аз още не съм виждал подобно нещо.

— Наистина ще се наложи да укротя прекрасната мис МакФарлин — невъзмутимо заяви Дугъл. — И ще започна още тази сутрин. Искам да оседлаеш два коня. Предполагам, тук ще се намери някой подходящ за дамата кон?

— Да, има една чудна кобилка. — Конярят потърка брадичката си. — В конюшната има шест превъзходни коня. Едва ли сте очаквал подобно нещо на това занемарено място.

— Конюшната в лошо състояние ли е?

— Не, съвсем наред си е, дори в заграждението отпред има нови инструменти. Останалата част от мястото е малко прашна, сякаш не е използвана напоследък. — Шелтън се намръщи. — Изглежда странно някой да държи толкова на конюшните, а да остави къщата си да се руши.

Всъщност изглеждаше точно така.

— Може би младата дама има слабост към конете.

— По-скоро бащата на дамата. Повечето от конете са огромни, а тя е мъничка като фея.

Дугъл се засмя горчиво.

— Тя може и да е мъничка като фея, но е изпълнена с решителност и желание да ме измами. Ще ми достави истинско удоволствие да победи мис МакФарлин в собствената ѝ игра.

След тези думи се върна в къщата през вратата на терасата и долови гласове, долитащи от стаята за закуска. Спря пред вратата и дочу нежния глас на София:

— Ангъс, свърши чудесна работа снощи.

Той ѝ отвърна с мрачен тон.

— Не разбирам нищо от палта, ръкавици и подобни работи. Аз съм коняр не иконом.

— Знам, ти си най-добрият главен коняр в цялата страна. Трябва да занеса на ескуайъра малко от хубавия лондонски чай, за да му благодаря, че ми даде назаем теб и Мери.

— Той не иска да се чувствате задължена. Знаете, че ескуайърът ви харесва много, както и всички ние. Ще ви даде и ризата от гърба си, ако го помолите.

Този ескуайър да не би да я ухажваше? Дугъл стисна зъби. Мъжът сигурно беше с тлъста гуша и червендалесто лице. Разбира се, глупакът най-вероятно е изгубил ума си по София, та тя беше прекрасна.

— Ескуайърът е толкова мил — топло каза София. — Трябва да отида да го видя следобед.

Дугъл се загледа намръщено в свитите си в юмруци ръце. По дяволите наистина ли ревнуваше? И то жена, която беше срещнал едва вчера?

Поклати глава. Все още не беше закусил и сигурно това го правеше толкова раздражителен, а не мисълта, че някакъв недодялан

селяндур въздиша по бъдещата му любовница.

Той спря с ръка върху дръжката на вратата. Бъдеща любовница? От къде ли пък му хрумна? Но като се замисли идеята му допаднаше все повече.

София МакФарлин съвсем не приличаше на невинна девойка. Тя беше израснала сред комарджии и разни други подозрителни типове. Държеше се като самоуверена светска дама, която е натрупала доста опит и това я правеше още по-привлекателна.

Дугъл никога не бе проявявал интерес към девизи. Не искаше да си губи времето с драми, сълзи и обвинения. Обичаше жени, които са наясно със себе си, знаят какво искат и се наслаждават на живота.

Той натисна дръжката и отвори вратата. Шумът накара София да се обърне, полата ѝ се завъртя около нея, а очите ѝ блеснаха, когато срещна погледа му.

Господи, тя беше прекрасна. В нея имаше нещо повече от златистите коси и поразително сините очи. Нещо в начина, по който порозовяваха бузите ѝ и се извиваха в усмивка плътните ѝ устни, в контраста между млечно бялата ѝ кожа и бежовата дантела обгърнала шията ѝ.

София изглеждаше свежа и съблазнителна в модерната си утринна рокля от син муселин, украсена с дантела и с колан на сини и бежови райета, завързан под гърдите. Русата ѝ коса беше прибрана в съвсем семпла прическа и само по една немирна къдрица падаше пред ушите ѝ. На тях се полюшваха перлени обеци, а в косата ѝ беше вплетено едно синьо цвете.

Тя направи реверанс и го поздрави:

— Добро утро, мистър МакЛийн.

Дугъл се поклони и ѝ отговори:

— Добро утро, мис МакФарлин. Какъв прекрасен ден.

Миналата нощ беше смаян от силната си реакция спрямо нея, но сега на дневна светлина откри, че е съвсем естествено да реагира на тази невероятно красива жена.

Към всичко останало, снощи се прибави и шока от разкриването на плановете на неговия малък пакостлив ангел.

Дори да я бе срещнал на друго място или в друг момент реакцията му щеше да бъде все така силна. Кой мъж би ѝ устоял?

Тя се обърна към Ангъс и дрезгаво каза:

— Това е всичко.

Той стисна уста, събра празните съдове и излезе от стаята.

Дугъл изчака, вратата да се затвори след него, преди да каже.

— Прислужникът ви е... доста странен.

София въздъхна.

— Тук в провинцията, не можем да бъдем много претенциозни. Вероятно в града щях да имам повече късмет с намирането на персонал.

Той също си мислеше, че ще има повече късмет в града. Или поне така му се струваше, докато не дойде тук в дома на МакФарлин, където срещна този златен ангел с ловки пръсти, опитващи се да измъкнат печалбата от джобовете му.

София зае стола си и му направи знак да седне.

Дугъл погледна към сервираната закуска. Освен прегорените филии, на масата имаше съмнителни парчета шунка, яйца, които изглеждаха толкова твърди, че биха заподскачали като гумени топки по пода, отчайващо сухи кифли и малки парченца от нещо, което той предположи, че някога е било пушена съомга.

Тя забеляза отвратеното му изражение и настроението ѝ се повдигна.

Тази сутрин той изглеждаше невероятно красив. Беше облечен в синьо палто за езда и бяла риза, тъмно русата му коса се къдреше около яката, а зелените му очи блестяха, когато започна да пълни чинията си. Скоро в нея бяха сложени две кифли, купчинка яйца и голямо парче от почернялата шунка.

София беше хапнала по-рано в кухнята при Мери, която ѝ сервира топли пастички с мармалад и сметана, чудесен бекон и хрупкави препечени филийки, придружени от кана горещ чай.

Тя прикри усмивката си, когато Дугъл се опита да нареже шунката. Беше толкова твърда, че се накъса под острието на ножа на неравни парчета. Той набоде едно от тях на вилицата си, вдигна го и го заглежда.

София въздъхна.

— Ужасна е, нали? Тук няма пещ, само една стара камина с шиш, но Мери не е свикнала с нея.

Дугъл остави ножа си явно с намерението да се откаже от закуската.

— Надявам се да отидем на езда тази сутрин. Толкова хубаво се наспах, че я очаквам с нетърпение.

Усмивката на София замръзна.

— Вие... вие сте спал добре?

— По-добре от седмици насам. Искам да изляза на чист въздух.

По дяволите, не това искаше да чуе тя.

— Радвам се, че сте се наспал добре. Предполагам, че вашият комин не е пушил като моя.

— Отначало пушеше, но загасих огъня. Не е никак здравословно да се спи в прекалено топло помещение.

Тя се намръщи. Той в Лондон ли се бе сдобил с такива странни схващания? Ако е така, това щеше да е меко казано неприятно.

Дугъл се загледа през прозореца.

— Горя от нетърпение да разгледам околността и земите за лов.

— Земите за лов?

— Да. — Той избута чинията си настрана и лениво продължи: — Хрумна ми, че мога да използвам този имот най-добре като ловна хижа. Може би ще се откажа от тази къща и ще построя по-малка и удобна някъде другаде.

Дугъл едва сдържа смеха си, когато София отвори уста, после я затвори и след това зяпна отново, а по лицето ѝ се изписа силно възмущение. В този момент той не се сдържа и добави:

— Или мога да превърна това място във ферма за отглеждане на коне. С малко усилия, приземният етаж лесно ще се превърне в допълнителна конюшня и... Извинете, казахте ли нещо?

София се задави, а лицето ѝ пламна.

Дугъл повдигна вежди.

— София, добре ли сте?

Тя изпъшка и отвърна дрезгаво:

— Да. Защо да не съм добре?

— Не знам. Просто изглеждате... разстроена.

Тя поклати глава и златистите ѝ къдрици затанцуваха на слънчевата светлина.

— Аз само се задавих — излъга тя и отпи голяма глътка от чая си, сякаш за да докаже думите си.

Дугъл се почувства като хипнотизиран, когато устните ѝ докоснаха деликатно порцелановата чашка. Проклятие, устата ѝ беше

прекрасна, с плътни червени устни, сякаш създадени за целувки. Той си представи какъв ще е вкусът ѝ сега — зряла страст, с привкус на захар и сметана.

Усети как тялото му започна да се възбужда и се намести на стола си, като си напомни да бъде търпелив. Колкото по-дълго време прекарваха във флиртуване и опознаване, в сближаване и отдръпване, толкова и по-голямо щеше да е удоволствието им, когато започнеха връзката си. Бурният опит на Дугъл бе доказал, че след като удовлетвори първоначалната страст, искрата никога повече не пламваше. Той бе имал много връзки, но никоя от тях не бе продължила повече от три месеца.

Брат му Грегор казваше, че той не може да се съсредоточи достатъчно дълго върху една жена, за да се влюби. Той наскоро се бе оженил за Вениша, с която се познаваха още от деца и едва ли бе най-подходящият човек да дава подобни съвети, след като му бе отнело толкова много време, за да осъзнае, че я обича.

Дугъл все пак се замисли, дали наистина не е прекалено припрян, за да изгради трайна връзка. Възможно ли беше краткотрайният му интерес към дадена жена да се дължи на това, че не отделя време, за да я опознае?

Със сигурност не беше така. Той беше съвсем нормален, здрав мъж с нормални, здрави апетити, които съвсем преднамерено бяха възбудени от София.

Той видя как тя присви устни и смръщи вежди, когато го чу да казва, че има намерение да превърне къщата ѝ в конюшня. Определено не беше невинна девойка, а изпечена измамница. Нито веднъж не показа, че ѝ е неловко, когато е насаме с него, нито отхвърли опитите му да се сближат, с изключение на един или два пъти, в които показа дръзкия си характер.

Дугъл харесваше тези черти в нея, тя не играеше глупавите игрички, присъщи на повечето лондонски дами.

Вратата проскърца и София въздъхна:

— Ангъс.

Нахалникът сигурно беше залепил ухо на вратата. Време беше да отведе прекрасната си домакиня далеч от всевиждащите очи на нейните слуги.

Той стана и хвана ръката ѝ, като внимателно ѝ помогна да се изправи.

— Ще тръгваме ли?

Тя му се усмихна толкова мило, че накара сърцето му да затупти по-бързо. След това го хвана под ръка и се облегна на него.

— Колко хубава утрин — каза тя, а гласът ѝ му се стори сладък като мед. — Има толкова пленителни кътчета, които можем да видим. Искам да ви покажа цялата местност.

Да, Дугъл започваше да разбира, че това красиво лице с венец от великолепни златисти коси и надарено с неискрен, но очевидно остър ум, беше наистина неустоимо.

Отне му известно време да си припомни какво мислеше да каже, след като тя притисна гърдите си до ръката му. Той погледна към тях и очите му се спряха върху дантелата, с която бяха покрити.

— За мен ще бъде истинско удоволствие да видя всичко, което искате да ми покажете, София.

Деликатна розовина се разля по лицето ѝ.

— Много сте закачлив днес. Всяка сутрин ли е така или само когато сте се наспал добре?

Дугъл се ухили.

— Може би зависи от компанията.

— Хм — каза тя, поглеждайки към него изпод дългите си мигли.

Този неин навик беше очарователен и го възпламеняваше всеки път.

Тя се усмихна, сякаш знаеше какъв пожар бушува в него.

— Предполагам, можете да яздите?

— Добър ездач съм. А вие?

— Справям се.

Тя го погледна толкова предизвикателно, че той каза:

— Позволете ми да позная. Вие всъщност сте потомка на циганска принцеса и конете не се страхуват от вас.

— Имам много умения — каза тя безгрижно. — Твърде много, за да ги изброя.

Сърцето му заби по-бързо.

— Бих искал да го направите.

— Ще бъдете достатъчно впечатлен, когато ме видите да яздя. Имам истинска дарба.

В този момент Дугъл си представи как София язди... него. Картината беше толкова ярка, че за миг дори не можа да си поеме дъх.

Тя прелетя край него към фойето, полите ѝ прошумоляха, а когато стъпи на първото стъпало и краката ѝ се показаха за миг, сърцето му едва не спря да бие.

— Няма да се бавя. — С игрива усмивка през рамо, тя пое нагоре по стълбището.

Дугъл кимна, напълно омагьосан от апетитно полюшващите се бедра на София, докато тя се изгуби от погледа му.

ГЛАВА 8

Ако сте си наумили нещо е по-добре да продължите напред, дори и да се препънете в някой камък, отколкото да разбиете главата си в назъбена скала, без да сте предприели нищо.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Само след час Дугъл реши, че в София наистина има нещо циганско. Макар че Посейдон превъзхождаше напълно кобилата на София, той едва успяваше да поддържа темпото ѝ. А тя дори го изпреварваше на моменти, по дяволите.

Разбира се, ако познаваше по-добре терена, досега щеше да е сложил край на тази безсмислица. Но колкото и да му се искаше да покаже на тази хитруша кой от двамата е по-добър ездач, Дугъл не желаше да излага на опасност Посейдон.

Гледката на грациозната София, препускаща напред го беше раздразнила достатъчно, за да започнат да се струпват тъмни облаци по небето над тях, но тогава Дугъл осъзна, че да остави прелестната мис МакФарлин да го изпревари си има и своите предимства. Първото от тях беше, че можеше да се наслаждава на тънката ѝ талия и прельстително заобленото ѝ дупе.

Очите му не можеха да се откъснат от нея. Прекрасно. Просто прекрасно. Раздразнението му започна да отлита бързо, докато погледът му се плъзгаше по сапфирено синия костюм за езда, който, със семплата си линия, стоеше като излят върху тялото ѝ и обгръщаше нежно бедрата ѝ, докато тя препускаше пред него върху дамското

седло с развети поли. Екстравагантната шапчица, със спускащ се от нея дълъг шал, допълваше картината.

Дугъл никога не бе срещал жена с толкова неподправена красота. Тя струеше от цялото ѝ съществуване. А на него му ставаше все по-трудно да си напомня, че се опитва да му отнеме къщата.

След като излязоха от малката горичка София, забави хода на кобилата си и това позволи на Дугъл да се изравни с нея. Тя погледна нагоре към надвисналите облаци, които вече бяха започнали да се разпръскват.

— За миг си помислих, че ще завали.

Очите на Дугъл се спряха върху бялата дантела, украсяваща съблазнителното дълбоко деколте на костюма ѝ.

— Не мисля, че ще вали.

Тя вдигна поглед към него, а очите ѝ отразяваха наситено синия цвят на дрехата ѝ.

— Но небето... — Тя погледна нагоре и присви вежди. — Сега е съвсем ясно, а само преди десет минути изглеждаше така сякаш ще се разрази буря?

— Вятърът е разпръснал облаците.

— Да, но... — Очите ѝ не се отделяха от него, а сините им дълбини бяха изпълнени с подозрение.

— Но какво? — попита той внимателно.

Тя отвори устата си, след това я затвори.

— Нищо — измърмори. — Трябва да се връщаме, започва да става горещо.

Значи апетитната София бе чула за проклятието на МакЛийн. То беше част от живота на Дугъл, за която той не искаше да мисли, ако не се налага. Пренебрегвайки явното ѝ любопитство, той каза само:

— Да, затопля се.

— Да оставим конете да повървят — предложи тя и се наведе напред, за да потупа кобилата си по врата.

Това предостави на Дугъл още по-прекрасна гледка към деколтето ѝ.

— Съгласен съм да оставим конете да вървят по целия път обратно — каза той и дръпна юздите на Посейдон, за да се изравнят двата коня. — Вие бяхте тази, която имаше желание да препуска лудо на идване.

София се изправи и по устните ѝ разцъфтя разцъфна доволна усмивка.

— Не сте свикнал да ви побеждават, нали?

— Не — отвърна той прямо. — Посейдон може да надбяга кобилата ви и вие го знаете много добре. Но не исках да рискувам като препускам по непознат терен. Може да има заешки дупки.

— Да. Заешки дупки. Разбирам.

Той се замисли как да се защити, но тогава забеляза блясъка в очите ѝ. Малката палавница се опитваше да го дразни. По някаква причина, това оправи настроението му и той каза с усмивка:

— София, любов моя, не се опитвайте да изкушавате един грешник. Не ме е страх от вас или от коня ви и проклет да съм, ако не го знаете!

— Сигурна съм, че имате основание да не искате да се състезавате — продължи тя със сериозен тон, но в очите ѝ проблясваха весели искри. — Само че не съм сигурна за истинската причина.

— Основанието да не се състезавам, е, че не искам да рискувам да нараним животните, а истинската причина е, че искам да остана насаме с вас, колкото се може по-дълго. А когато се върнем в къщата, това ще е доста по-трудно.

Тя повдигна вежди, бузите ѝ леко порозовяха и промълви:

— О!?

Устните на Дугъл се разтегнаха.

— Само това ли ще кажете? След всичките тези преструвки? Вие сте истинска драка, милейди.

— Изобщо не съм такава.

— Някоя жена не би си го признала, въпреки че повечето са точно такива. — Той посочи към обраслия с дървета хълм над долината. — Кажете ми, целия имот ли е толкова залесен?

— Има няколко горички, а останалата част е дадена под наем на фермери. Наемателите ни се справят много добре. През последните години направихме някои подобрения, а новата система за напояване помага много през сухия сезон.

Гласът ѝ беше изпълнен с гордост, каквато само дългите години грижи за собствена земя можеха да придадат. Дугъл я долови, защото брат му Хю беше обсебен от същото. С него не можеше да си поговориш, без да научиш какви количества продукция очаква да бъдат

произведени, колко телета ще се родят и още куп подробности, за които дори не си го попитал. Как така дъщерята на един комарджия се вълнуваше от подобни неща?

— Напоителната система ни отне почти две години, защото... — Тя долови развеселения поглед на Дугъл и бързо добави: — Или поне така чух.

— Разбирам. — Беше разбрал също, че София МакФарлин изпитва нещо повече от обикновена привързаност към земите си. Той посочи към една малка къщичка със сламен покрив, сгушена в долината. — Това на някой от вашите наематели ли е? Струва ми се, че е в чудесно състояние.

Тя погледна към къщата и повдигна рамене.

— Предполагам. Не бях я забелязала.

Сега тя излъчваше хладно спокойствие. А целият ѝ ентузиазъм бе прикрит под булото на безразличието. Разочарованието, което почувства, го изпълни с решимост да свали маската, която бе надянала.

— Колко наематели имате?

— Четиринадесет семейства, някои от тях са тук от три поколения.

— Интересно. След като тази земя е моя сега, ще трябва да науча повече за нея.

Прелестното лице на София стана напълно безизразно. Тя се обърна, за да погледне пейзажа, разпрострял се пред тях — пурпурните планини в далечината, мъгливата долина и зелените поля, ширнали се между тях.

Тя посочи към един стръмен хълм, обсипан с големи камъни.

— Голяма част от земите са неизползваеми. Почвата е скалиста и неплодородна.

— Изглежда, все пак може да се използва.

— Не, не може — каза тя рязко. — Освен това, от другата страна на хълмовете има блато. Никой не живее там заради мъглата, а и се носят ужасни слухове.

— Ужасни слухове?

— Да, местността е обрасла с гъсти гори. — София снижи гласа си. — Говори се, че има вълци, големи колкото човек.

— Харесвам вълците — каза меко Дугъл. — И колкото са по-големи, толкова по-добре.

Тя премигна.

— Те са идеални за лов. А аз съм запален ловец. — Той се огледа наоколо, като очите му се спираха на някои определени места. — Както може би вече сте се досетила.

Лицето на София пламна, нежна розовина плъзна по светлите ѝ бузи. Тя се бе загледала в нещо, а Дугъл се наслаждаваше на прекрасния ѝ профил и извивката на плътната ѝ долна устна. Устата ѝ сякаш молеше да бъде вкусена, а той изгаряше от желание да го направи.

Дугъл нямаше навика да пренебрегва желанията си. Когато искаше нещо, си го вземаше. Беше толкова лесно и нямаше никаква причина с нея да е по-различно.

Тя може и да се държеше малко по-смело и загадъчно, но той беше сигурен, че ще спечели. Беше напълно убеден и това го накара да се усмихне.

Когато преминаха под един огромен дъб, периферията на шапката на София хвърли сянка върху очите ѝ.

— Чудих се за нещо.

— За какво?

— Защо човек като вас иска място като МакФарлин Хауз? — При този въпрос той повдигна вежди, а тя повдигна рамене и продължи: — Особено тук, в този пущинак.

— Аз и братята ми израснахме в провинцията. Майка ми почина, когато бях малък, а баща ми беше убеден, че децата се нуждаят от много чист въздух и колкото по-дълго са навън, толкова по-малко вероятно е да изпочупят всичко в къщата.

В очите ѝ пламнаха весели искри.

— Така ние прекарвахме много време като ловяхме риба в потоците, яздехме по поляните и се забърквахме във всевъзможни неприятности.

— Споменахте братята си преди малко. Колко са?

— Чети... — Той спря по средата на думата и стисна силно устни. — Трима.

Тя го изгледа любопитно.

— Трима? Не изглеждате много сигурен.

Посейдон се изви на една страна и Дугъл забеляза, че стиска юздите така, сякаш животът му зависи от тях. Най-малкият му брат бе

починал преди две години, но все още му беше трудно да говори за това. Направи усилие да каже спокойно:

— Имам трима братя.

— О! — само промълви София, а недоверието не пролича в тона ѝ.

Дугъл се поколеба. Не беше свикнал да споделя с никого, но... защо пък не? Може би и тя щеше да се отпусне, ако ѝ разкриеше малко от себе си. Съвсем мъничко.

Той се стегна и се насили да каже:

— Имах още един брат, Калъм. Той беше най-малкият.

Тя мълчаливо чакаше.

— Той... умря. — Думата, заседна в гърлото му и остана там, докато Дугъл си помисли, че ще се задуши. Силата на емоциите го поразиха; винаги бе смятал, че е над тези неща. Но това беше останало в миналото. Понякога успяваше да спомене името на Калъм без проблем, само за да го прониже като нож следващия път.

По дяволите, емоциите бяха причината за смъртта на Калъм и проклет да е, ако и той им се поддаде, затова заяви с хладен тон:

— Семейството ми не ви засяга.

София настръхна и каза рязко:

— Извинете ме, че започнах този разговор. Трябва ли да приема, че сте изморен от дългата езда? — Тя се наведе напред, а бузите ѝ пламнаха. — Което ще обясни защо станяхте толкова докачлив и раздразнителен.

Никога досега, откакто бе станал зрял мъж, никой не беше посмял да го нарече докачлив или раздразнителен. Изведнъж около тях профуча горещ вятър.

— Съжалявам, ако нежеланието ми да обсъждам семейството си с вас ви е разстроило, но не смятам, че е необходимо.

Тя стисна устни и се обърна на другата страна.

— Въобще не е необходимо да разговаряме, милорд. Можем да продължим в мълчание.

Той се намръщи.

— София, аз...

— След като искате да се държим официално, то за вас съм мис МакФарлин.

Тя излъчваше такава хладна любезност, че раздражението на Дугъл нарасна. Над тях облаците започнаха да се събират отново.

— Не се превземайте — рязко каза той. — Само защото не желая да говоря за...

София пришпори коня си и изведнъж препусна и се отдалечи толкова бързо, че Дугъл не успя да реагира.

По дяволите тази жена! Как смееше? Черни буреносни облаци настъпваха от север и покриха небето. Дугъл заби пети в хълбоците на коня и препусна след нея.

София чу тропота от копитата на Посейдон, когато конят и разяреният му ездач почти я настигаха. Тя се наведе ниско напред и отново пришпори кобилата си. Внезапно задуха силен вятър, който брулеше листата и огъваше дърветата край пътя. Шапката отлетя от главата ѝ, отнесе фибите ѝ и се издигна в небето с развято шалче. Косите ѝ се разпиляха, но тя ги отметна назад и продължи да препуска. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите, когато къщата най-сетне се появи пред очите ѝ. Въпреки че Дугъл почти я беше настигнал, тя все още имаше шанс да достигне сигурността на дома. Трябваше да успее, защото ако той я хванеше...

Гръм удари едно дърво до пасбището и то избухна в пламъци, от които се посипаха запалени трески. Кобилата на София се подплаши и запрепуска още по-бързо.

Мили Боже, възможно ли е историите за проклятието да са истина? Отговорът на този въпрос стана ясен само преди миг. Когато Дугъл МакЛийн започна да се ядосва...

София зърна Посейдон с крайчеца на окото си. Той я настигаше!

Тя се втурна лудо през портите. Точно когато вече виждаше конюшната пред себе си, една ръка в ръкавица се пресегна пред нея, сграбчи юздите и принуди и двата коня да спрат.

Малката кобила тръсна глава в знак на протест, но Дугъл дръпна силно юздите и тя скоро се подчини на волята му като дишаше тежко.

Господарката ѝ гневно изгледа МакЛийн.

— Как си позволявате да хващате коня ми така?

— А вие как смееете да ми се подигравате така? — попита на свой ред той и слезе от коня, като полагаше невероятни усилия да се успокои. Бурята, която всеки момент щеше да се разрази над главите

им, сякаш молеше да бъде освободена. МакЛийн почти усещаше натиска ѝ, но отказа да се подчини.

Шелтън бързаше през двора, за да ги посрещне.

— Ето ви и вас, милорд. Видях бурята и си помислих...

Конярят, изведнъж доловил напрежението между Дугъл и София, млъкна и започна да отстъпва назад, а погледът му се насочи нагоре към надигащата се буря.

Дугъл му хвърли юздите на конете и нареди:

— На едно от пасбищата гори дърво. Погрижи се някой да отиде да провери.

Шелтън въздъхна.

— Не отново... — започна той, но спря и погледна неспокойно към София. — Аз самият ще отида.

— Благодаря ти. Конете потичаха доста. Моля те, погрижи се добре за тях.

— Да, милорд.

Дугъл се насочи към София, за да ѝ помогне да слезе от коня. Тя сграбчи силно лъка на седлото и го погледна гневно, сякаш го предизвикваше да се опита да я свали.

— Хайде — каза той нетърпеливо, когато стигна до нея. — Ще завали.

Въпреки че можеше и да не завали, ако тя престанеше да бъде такъв проклет инат.

Кокалчетата на София бяха побелели от стискане, но тя заяви твърдо:

— Не!

Силен гръм падна зад къщата, а светкавицата освети за миг цялата околност. Конете се подплашиха, но конярят ги държеше здраво.

— Извинете ме, мис — започна нервно Шелтън. — Но може би ще е най-добре да направите това, което господарят иска.

— Мога да сляза и сама. — Тя погледна Дугъл в очите. — Няма да ме изплашите по този начин. Освен това нямам намерение да се поддавам на евтини театрални трикове — посочи тя към буреносното небе.

— Боже! — промълви Шелтън и закри очите си с ръка.

Само след миг Дугъл вече не беше просто ядосан, а разярен, и облаците сякаш оживяха. В същия момент осъзна, че това момиченце бе свело вековното тайнствено и драматично проклятие до евтин театрален трик. Не знаеше дали да се ядосва ли или да се разсмее, но някак само след един поглед към невероятните ѝ сини очи, смехът надделя.

— Освен това — продължи тя силно възмутена, — няма да се изплаша от няколко проклети капки дъжд!

Шелтън изстена високо.

— Оле, пак се започва!

Но нищо подобно не се случи. Вместо това Дугъл започна да се смее.

София го попита недоволно:

— Вие присмивате ли ми се?

— Не, скъпа. Смея си на двама ни. Дори не може да пояздим около къщата, без да се състезаваме. Обречени сме да се предизвикваме постоянно и ако не се погрижим за това, темпераментът ми може да ни изпържи като наденици на шиш.

Нейните устни потрепнаха в отговор.

— Няма да обърна особено внимание на това сравнение.

— Аз пък нямам време да бъда внимателен, любов моя. Всеки момент ще завали, така че ще трябва да се задоволите с надениците.

Тя се разсмя и смехът ѝ беше като камбанен звън, който стопи целия му гняв. Дугъл също се засмя, а Шелтън въздъхна дълбоко и облекчено.

МакЛийн още се смееше, когато я свали на земята. Тя беше толкова нежна и деликатна, че ръцете му обгръщаха напълно талията ѝ. Беше забравил колко е миниатюрна, докато седеше на седлото и препускаше смело.

Това още веднъж го накара да си представи как го язди, стегнатите ѝ бедра обгръщат неговите, а пищните ѝ голи гърди почти се докосват до...

Отърсвайки се от фантазиите си, той я пусна рязко на краката ѝ. След това погледна към Шелтън, за да го подсети да отведе конете в конюшнията.

София погледна към Дугъл и отметна разпилените по раменете си коси.

— Имате ужасен характер.

— Това е проклятието на моето семейство.

Тя погледна нагоре към облаците.

— Значи проклятието наистина съществува?

Той потрепна вътрешно. Семейното проклятие не беше тема, която можеше просто да бъде спомената, жените неизбежно искаха да научат повече. А близостта на София бе така възбуждаща, че да разговаря бе последното нещо, за което имаше желание в момента.

Той сви рамене и промърмори неясно:

— Може би.

Не можеше да откъсне очи от прелъстителните ѝ влажни устни. Полагаше всички усилия, да не я целуне. Ръцете му се стегнаха около талията ѝ.

Тя се изчерви и се опита да отстъпи назад, но Дугъл не ѝ позволи да се отдръпне.

Тя присви очи и каза с хладен тон.

— Поне успяхме да обиколим земите. Страхувам се, че не са много добре поддържани; трябва да го знаете, след като поемате собствеността.

Изведнъж Дугъл усети, че е уморен от преструвките ѝ. Искаше тя просто да му кажа истината — че не иска той да вземе къщата ѝ — въпреки че нямаше никаква представа как щеше да ѝ отговори. Не беше романтичен, не правеше големи подаръци само защото очите на една жена имат необикновен тюркоазен оттенък; освен това не беше и глупак, който би се огънал пред женските сълзи.

Той беше човек на здравия разум и не позволяваше на емоциите да го ръководят. Но сега, поради причини, които му бяха напълно непонятни, искаше да е честна с него.

Тя плесна с ръце по бедрата си, а вятърът разпиля златистите кичури върху лицето ѝ.

— Всеки друг щеше да ми е благодарен за честността.

Думите ѝ го подразниха и той я нападна:

— Трябва ли да считам, че вината за това е на небрежността на баща ви?

Очите ѝ проблеснаха.

— Баща ми е добър стопанин.

— И затова къщата е в толкова лошо състояние?

Тя отвори устата си, за да възрази и той си помисли, че въпросът му никак не ѝ се понарави, защото нямаше как да го опровергае.

— Баща ми отсъства често.

— Но някой е посадил прекрасните цветя покрай езерото. Този някой е отделил доста време и за градината зад къщата. — При нейния изненадан поглед той сухо добави: — Знаете, че не съм сляп, нали? — Погледът му се плъзна по гърдите ѝ, които представляваха интригуваща гледка под тесния костюм за езда. — Виждам, и то много добре!

Бузите ѝ пламнаха и тя отново се опита да се отдръпне.

Зад Дугъл се чу силен трясък, сякаш някой бе затръшнал голяма врата и очите на София се разшириха.

— Ангъс, недей! — извика тя.

— Проклето копеле, такова! — изрева Ангъс.

Дугъл се обърна точно навреме, за да посрещне огромния юмрук, който се стовари върху окото му. Бързата реакция на София, която сграбчи с всички сили огромната ръка на Ангъс, успя да омекоти удара. Иначе, Дугъл нямаше просто да пропадне в мрака с насинено око, както се случи, но можеше и да е мъртъв. Вместо това, юмрукът на Ангъс се заби в лицето му, завъртя го и го повали на земята като отсечено дърво.

ГЛАВА 9

Е, разгневихте ли баща си като го излъгахте? Нека това да ви е за урок. Когато лъжете се налага и да плащате, така че помислете добре, дали си заслужава.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Дугъл! — София се отпусна на колене до проснатото му тяло и го огледа разтревожено. Въпреки че по бузата му се стичаше кръв, не беше преbledнял и дишаше.

— Трябваше и да го ритна — каза Ангъс гневно.

София го изгледа.

— Какво ти става?

— Косата ви!

— Косата ми? — учуди се тя, докосна косата си и след това потрепна. — Вятърът отнесе шапката ми заедно с фибите. Това е всичко, нищо не се е случило.

— И той ви опипваше — изръмжа Ангъс. — Ако баща ви беше видял това, щеше...

— Той щеше да се досети, че трябва да ме остави да се оправям сама! Как ще спечеля доверието на МакЛийн, ако му се нахвърляш, само защото ми е помогнал да слеза от коня?

— Конят ви вече е в конюшната — продължи да упорства Ангъс.

Мери се показа на вратата и с един поглед прецени ситуацията.

— Ангъс, ти луда главо! Какво си сторил? — Тя се втурна напред, наведе се над Дугъл и започна да попива кръвта от лицето му с

края на престилката си, като не спираше да се кара на съпруга си. — Глупак! Какво си мислеше, че правиш?

— Това, което трябваше да сторя отдавна — отвърна той. — И ще го направя пак, само веднъж да стане.

— Нищо няма да правиш! — София скочи на крака и сложи ръцете си на кръста.

— Той ви опипваше — повтори Ангъс.

— Не е направил нищо, което аз да не съм му позволила — рязко каза София.

Ангъс изръмжа.

Мери погледна нагоре с високо повдигнати вежди.

София разтърка слепоочията си, защото главата вече започваше да я боли.

— Не исках да прозвучи така. Имах предвид, че той не е направил, нищо нередно, нищо, за което Ред би възразил.

Ангъс се намръщи още повече.

— Започвам да си мисля, че баща ви не разбира какъв е залогът.

— Баща ми изгуби тази къща, а аз трябва да я спечеля обратно. Искаш ли да ни видиш изхвърлени на улицата?

Ангъс погледна несигурно към проснатото тяло на Дугъл, забеляза обвинението в очите на Мери и въздъхна.

— Ох, мис. Аз не искам да загубите дома си. Знаете, че не го искам.

— Знам от кой тип мъже е Дугъл, Ангъс. Той може и да се забърква с пропаднали жени, но е истински джентълмен. Никога не би ме докоснал, ако не му разреша.

Дугъл може и да прилагаше перфектна тактика на съблазняване, но това беше неин проблем, а не на Ангъс.

— Да — каза Мери. — Не си ли спомняш, как мис се погрижи за сина на ескуайъра, когато се опита да я целуне в градината? — Очите ѝ засияха срещу София. — Добре го наредихте тогава.

София се усмихна.

— Куцаше цяла седмица.

Ангъс изсумтя.

— Синът на ескуайъра не е и наполовина мъж, в сравнение с този. МакЛийн не е някое момченце, с което можете да си играете. Той е истински мъж, вижда се в очите му.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Ангъс, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти обещаю да те извикам на помощ, ако МакЛийн започне да се държи подозрително.

Лицето на прислужника придоби измъчено изражение, но все пак каза:

— Ако ми обещаете мис, аз ще се опитам да...

Дугъл изстена и вдигна ръка към челото си.

София коленичи до него. Лявото му око беше подуто и зачервено, и скоро щеше да посинее. Още по-зле изглеждаше сцепената кожа на бузата му, където Ангъс го беше уцелил с юмука си.

Мери попиваше тънката струйка кръв с престилката си.

— Ето, ето, мистър МакЛийн. Не се движете, докато не започнете да дишате нормално. — Тя погледна към съпруга си. — Ангъс, за да си от полза, донеси една мокра кърпа.

Той кимна и се насочи към къщата.

София помогна на Дугъл да седне. Той се подпираше на нея, но успя да се задържи изправен, без да отпуска цялата си тежест.

Палтото му се триеше в бузата на София и сетивата ѝ бяха атакувани от слабия аромат на парфюма му и топлината на тялото му през фината материя. Тя се изкашля и каза с леко дрезгав глас:

— Как се чувствате?

Той докосна окото си и трепна.

— Какво се случи?

— Ангъс.

Дугъл смръщи вежди, докато спомените му се завръщаха.

— Този проклет бик ме удари!

Силен порив на вятъра ги връхлетя. Завъртя полите на София на една страна и запрати косите върху лицето ѝ, така че тя не можеше да види нищо.

Мери пребледня и се прекръсти.

— Боже, какво беше това?

— Къде е Ангъс? — Студеният глас Дугъл проряза въздуха като нож.

София неспокойно го погледна. Никак не ѝ хареса начина, по който устните му се втвърдиха и очите му потъмняха почти до черно.

— Ангъс отиде за мокра кърпа за окото ви. Той много съжالياва за случилото се.

МакЛийн отново докосна окото си, което бързо се подуваше.

— По дяволите, с какво ме удари той? С някоя наковалня ли?

— С юмрука си.

— Би трябвало да пуснете този глупак за стръв на мечки в някоя яма. Може да ви донесе цяло състояние. — След тези думи Дугъл се опита да стане.

София му помагаше от едната страна, а Мери от другата.

Вятърът се усили още повече и вдигна прах във въздуха.

— Небеса! — възкликна прислужницата и погледна към небето над главите им. — Днес за трети път по небето се задава буря.

София също вдигна поглед. Над главите им се събираха огромни буреносни облаци.

— Трябва да влезем вътре — каза тя неспокойно.

Дугъл дори не погледна към облаците, само притискаше ръката си върху наранените си буза и око.

— По дяволите, едва виждам.

— Да — каза Мери, — подува се. Ще донесе малко лед. Ще свърши повече работа от мократа кърпа. — Вятърът задуха още по-силно и тя се закашля, когато около тях се завихриха прах и листа. — Мис, вие и лорд МакЛийн, най-добре се прибирайте. Дъждът ще бъде силен. Усещам го.

И След това предупреждение, тя тръгна.

Дугъл отдръпна ръката си от София и вече стоеше сам на краката си, въпреки че се олюляваше.

— Хайде, МакЛийн — подкани го София, — трябва да легнете.

Той я погледна твърдо, едното му око беше почти затворено от отока, но другото блестеше като на орел.

— Дугъл, съжالياвам. Аз ще поговоря с Ангъс и...

— Не, благодаря. Аз самият ще говоря с него. — Той погледна яростно към къщата. Входната врата, която Мери беше оставила отворена, се тресна с невероятна сила подхваната от вятъра.

София затрепери, въздухът ставаше все по-студен, а небето все по-тъмно.

— Трябва да побързаме или...

— Вие вървете. Аз отивам до конюшната. По-добре да не виждам Ангъс през следващите един-два часа — каза мрачно Дугъл. След това се обърна кръгом и се отдалечи.

София остана съвсем сама. Проклета да е избухливостта на Ангъс! Тя се затича нагоре по стълбите към закритата веранда. Едва стигна площадката, когато небето се разтвори и се изсипа такъв порой, че скри конюшната от погледа ѝ, но тя почти не забеляза, загледана в бушуващата стихия. Ако МакЛийн се беше разгневил толкова силно само от един удар, как ли щеше да се почувства, когато тя спечели Макфарлин Хаус обратно?

— Мили Боже, какво се е случило с вас? — Шелтън пусна кофата, която носеше, без да обръща внимание, че водата се разля по пода.

— Паднах — отвърна Дугъл, взе една четка и започна да почиства Посейдон.

Шелтън подсвирна тихо.

— Върху какво паднахте? Върху някой чук ли?

— Нещо такова.

Навън дъждът продължаваше да вали и силно барабанеше по покрива на конюшната.

Шелтън се намръщи.

— Аха, и затова ли заваля? — Той млъкна и отново се вгледа в насиненото око на господаря си. — Разбирам.

— Не знаеш и половината — каза Дугъл, внимателно докосна окото си и трепна. — По дяволите!

— Имам нещо, което ще помогне. — Конярят изчезна в стаичката и се върна с парче сурово говеждо месо в ръка.

— Откъде го взе?

— От града. Държах го в лед за вечеря.

Дугъл плесна пържолата върху окото си и изсумтя:

— Благодаря ти.

Навън, през шума от дъжда, се чу нисък тътен на гръмотевица.

Шелтън хвана ръката му и го заведе до едно малко буре.

— Седнете тук, докато приключа с конете.

— Не съм инвалид.

— Не сте, но как ще очаровате Мис МакФарлин с това подуто око? Трябва да оставите отока да спадне.

Дугъл въздъхна, но остана на бурето с отметната назад глава и със студеното месо върху окото, докато Шелтън разседла кобилата на София, изчетка я, завърза двата коня, а след това взе захвърлената кофа и напои всичките животни. Когато свърши окачи кофата на една кука и придърпа едно буре до господаря си.

МакЛийн отвори здравето си око и видя, че Шелтън го наблюдава мрачно.

— Какво?

Конярят кръстоса ръце на гърдите си.

— Само се чудя... — започна той и посочи с пръст към покрива.

Дугъл отново затвори окото си.

— Да, аз предизвиках дъжда. Побеснях, защото ме нападнаха и то в гръб. Точно се обръцах, когато онова огромно говедо — прислужника — ме удари.

— Мис видя ли?

— Да — рязко отвърна Дугъл.

Вятърът се усили, блъсна се в големите врати на конюшната и ги разклати, но те останаха на мястото си, задържани от старото желязно резе. Покривът скърцаше, стенеше и силно се огъваше под напора на вятъра, който безуспешно се опитваше да го отнесе. Дъждът плющеше по старите дървени стени и се стичаше през цепнатините по покрития със слама под.

Шелтън въздъхна и се изправи.

— Ще наклада печката в стаята. Ако мислите да продължите с тази глупост, сигурно ще искате да хапнете нещо, преди да се върнете в къщата.

В този момент възхитителната мис София най-вероятно се намираше в кухнята и съсипваше вечерята му. Въпреки пулсиращото си око, Дугъл неохотно се засмя.

— Прав си, най-добре е първо да вечерям. И да се изкъпя.

— А водата ще е студена, ако се изкъпете в къщата, предполагам?

— И ако са се сетили, ще е пълна с прахоляк, за да ме сърби после.

— Радвам се, че скоро ще си тръгнем от тук — каза Шелтън сърдито.

МакЛийн не отговори.

Конярят се намръщи.

— Ще си тръгнем скоро, нали, милорд?

— Още не знам.

— Но аз смятах, че искате само да разберете какво са замислили този измамник и дъщеря му.

— Вече разбрах. Те искат да ме подмамат да заложа документа за собственост на МакФарлин Хаус, за да могат да я спечелят обратно.

— Тогава не е нужно да оставаме още една нощ.

Нужно? Що за странна дума? Дугъл не се нуждаеше от нищо. Но желанието беше нещо съвсем различно.

Шелтън изстена.

— Няма да си тръгнем, нали? Виждам го в очите ви. Вие сте си изгубил ума.

Дугъл изсумтя.

— Виждал ли си ме някога да си губя ума?

— Може би не се изразих правилно — продължи мрачно Шелтън. — По-скоро сте се поддал на предизвикателството.

МакЛийн намести по-удобно месото върху окото си.

— Какво лошо има в едно малко предизвикателство?

— Нищо, стига да не си изгубите окото в схватката!

Дугъл се засмя.

— Обещавам ти нищо да не губя. Нито окото, нито къщата. — И най-вече сърцето си.

Усмивката му избледня. Откъде се появи тази мисъл?

Шелтън въздъхна.

— Надявам се, че няма да останем много дълго. Това, че нямам нищо против да ви готвя, не означава, че щом искате да се изкъпете ще ви търкам гърба.

— Няма да те моля, обещавам.

Дугъл махна говеждото от окото си и предпазливо докосна подутото място. Вече беше по-добре. След час-два щеше да може да вижда нормално.

Светкавица, последвана от силен гръм изпълни със светлина конюшната през цепнатините.

Дугъл въздъхна. Дяволското проклятие си беше сериозна работа. Той рядко губеше самообладание, но събитията от последните няколко дни бяха опънали нервите му до крайност, а блестящата атака на Ангъс беше последната капка.

Погледна към вратите на конюшните, които се клатеха от поривите на вятъра, а дъждът не спираше да плющи по тях. Негов дълг като МакЛийн, бе да не позволява проклятието да взема връх над него, а като мъж не можеше да допусне да бъде победен от нещо или от някого, включително и от семейното проклятие.

В момента не само, че имаше опасност да избухне, но и беше твърде силно привлечен от своята домакиня. Няколко пъти този следобед тя беше свалила маската си и той успя да зърне една пленителна жена. София беше не само чаровна, но притежаваше и рядко срещана класа. Той пожела да се бяха срещнали при други обстоятелства и да се сблизат без интриги и скрити намеци.

Всъщност това бяха опасни мисли.

В интерес на всички, беше да сложи край. Но преди това щеше да изиграе още една игра на карти с възхитителната мис София. В крайна сметка, една-две целувки не могат да навредят на никого.

С тази мисъл той се надигна от бурето и отиде да се приготви за последната си вечер с мис МакФарлин.

— Той си го заслужи! — заяви Ангъс възмутено.

— Глупости — отвърна спокойно Ред. — София знае какво прави.

Мери изсумтя и тупна възглавницата, доста по-силно от необходимото.

— Ангъс, ти си глупак. Мис София винаги е била много по-разумна от останалите девойки.

Мъжът ѝ се намръщи.

— Не съм толкова сигурен, че мис може да накара МакЛийн да изгуби ума си с женските си хитрини, без самата тя да изгуби своя. — Преди Мери да успее да му възрази, той допълни с укорителен тон: — Ти самата каза, че той е толкова хубав, че ти иде да го схрускаш.

Ред се намръщи.

— Искам дъщеря ми да си върне къщата, но не и ако това ще е опасно за нея. Наистина ли смяташ така?

— Да — потвърди Ангъс.

— Не — заяви Мери.

Те се спогледаха един друг.

Мери продължи твърдо:

— Не мисля, че тя ще премине границата на здравия разум. Никой не може да я накара да направи нещо, което не иска. — Прислужницата отиде до прозорците, затвори ги и дръпна завесите. — Тя не е глупачка.

Ред знаеше много повече за женкарите от Мери или София — мъж с чара и красотата на МакЛийн можеше да бъде такова изкушение, че дори и здравомислещата му дъщеря да не може да устои.

Но също така знаеше, че Дугъл е МакЛийн и положението на семейството му го обвързва с определени стандарти. Софи беше прекрасна като майка си, и също толкова талантива и силна като нея. Тя беше опияняваща комбинация, която би предизвикала мъжете, дори само с дишането си. Такова изкушение можеше да накара един мъж да изгуби ума си дотолкова, че да престъпи границите на благоприличието, независимо какво щеше да му коства.

Навън в коридора, вратата на стаята на София се отвори, а след това се затвори.

— Ето я и мис. Ще проверя дали иска да хапне преди вечеря — каза Мери и се втурна през вратата.

Ред започна да подготвя кратка реч за това колко е важно София да поддържа безопасна физическа дистанция между себе си и госта. Той почти приключваше с брилянтното си, но и уместно изявление, когато тя влезе в стаята.

Приветстващата усмивка на баща ѝ замръзна, избледня и изчезна напълно.

— По дяволите! Не можеш да носиш това!

— Не можеш — поправи го тя и погледна към роклята си. Тя беше от тежка бледосиня коприна, украсена с кремава дантела, и се спускаше на елегантни дипли до глезените ѝ. Късите ръкави бяха обточени с ивица блестяща кремава коприна, която си подхождаше с панделката, завързана под гърдите ѝ.

— Какво ѝ има на роклята? Аз мисля, че е прекрасна.

Тя наистина беше прекрасна, с изключение на едно нещо — деколтето беше доста по-изрязано от тези на обичайните ѝ рокли. А най-лошото бе, че към най-ниската част на деколтето беше пришит малък букет от сини и кремави рози сякаш извивките под него не бяха достатъчни, за да привлекат вниманието.

— Не можеш да я носиш — каза твърдо Ред. — Деколтето е прекалено голямо.

София седна на ръба на леглото му и отвърна спокойно:

— Ред, роклята ми е по последна мода.

— Може би за някоя омъжена дама, но не и за моята дъщеря.

— Ред.

Той долови укора в гласа ѝ и потрепна.

Тя се засмя.

— Нужно ли е да ти напомням, че мога да убедя МакЛийн да играем за къщата тази вечер?

Ред се разведри.

— Тази вечер? Сигурна ли си?

— Надявам се. Смятам да флиртувам безсрамно с него, затова е по-добре, че ще си тук горе.

— Да флиртуваш?

— Естествено. Трябва да му отвличам вниманието докато играе, а няма по-добър начин от флирта.

— Разсейвай го по друг начин.

— По какъв?

— Не знам. Може да... може да събориш нещо върху него. — Ред замислено присви очи. — Да! Попари го с чай.

— По време на играта? Искам да я изиграем, а не той да скочи и да избяга от стаята.

— Тогава измисли нещо друго.

— Вече го направих. Всъщност помислила съм за всичко. — Тя потупа ръката му. — Ако не друго, то можеш да си почиваш спокойно, след като знаеш, че самонадеяността на МакЛийн не би му позволила да докосне жена, която не го желае.

Тя имаше право. Гордостта е силен стимул. Никой не знаеше това по-добре от Ред. Той изучаваше дъщеря си — тя може и да

изглеждаше лекомислена в копринената си рокля и перлите, но беше убийствено сериозна. Неговата малка Софи не беше някоя глупачка.

Проблемът не бе в това, че не е умна, беше дори твърде умна, за да я остави лесно да определя сама своя път — бил той правилен или грешен. Тя приличаше толкова много на Беатрис, че понякога го болеше. Но Беатрис беше лош играч, защото никога не можеше да отмине предизвикателство. Софи беше различна... но дали не се заблуждаваше? Тя прие тежко загубата на къщата, много по-тежко отколкото бе очаквал. Възможно ли е запазването на къщата да се бе превърнало във фикс идея за нея и да не я интересува какво ще ѝ струва? През всичките години, в които работиха, за да я стегнат, никога не му беше хрумвало, че това не е най-доброто за София. Обричайки се на това място, в глухата провинция, дъщеря му може би се бе отказала от по-добро бъдеще.

Тази мисъл разстрои Ред. Дали не бе допуснал мечтата на Беатрис, за истински дом, да се превърне в затвор за Софи?

Без да подозира за страха изпълнил сърцето му, тя се усмихна, уверена и спокойна, както винаги.

— Ред, знам, че ще бъдеш по-щастлив да се скиташ из Европа, но аз не съм като теб. Тази къща... — Гласът ѝ се поколеба и тя замълча за миг, преди да продължи. — Тази къща не е само мой дом, това е последният ми спомен от мама.

— Но тя никога не е била тук — каза той и се намръщи. — Момичето ми, нямаш ли някакви свои мечти?

Този въпрос я изненада. Несъмнено тази къща беше всичко, от което се нуждае.

— Не знам. Всъщност, никога не съм се замисляла.

— След като въпросът с МакФарлин Хаус е приключен, искам да помислиш върху това. Може би е дошло времето да заживееш собствения си живот и да оставиш мечтата на майка си да си отиде.

София стана.

— Аз знам какво искам, Ред. И то е тази къща.

— Разбира се, че я искаш, това е най-скъпият ни спомен от майка ти. Но в живота има много по-важни неща от спомените и е най-добре да не го забравяме. — Баща ѝ се усмихна уморено и стисна ръката ѝ между дланите си. — Престани да гледаш така, сякаш искаш да ме хвърлиш през прозореца. Прегърни ме и върви да вечеряш с госта.

Само не забравяй, че животът не започва и не свършва с тази къща. Ако я спечелиш обратно — добре. Ако не, кой е казал, че не можем да започнем отначало някъде другаде и пак да бъдем толкова щастливи.

Тя се принуди да се усмихне и каза:

— Сигурна съм, че ще сме щастливи тук, каквото беше и желанието на мама. Сега, извини ме, но трябва да се погрижа за нашия гост — целуна Ред разсеяно по челото и усети острия му син поглед, докато излизаше от стаята.

София затвори вратата след себе си и се облегна на нея. Какво имаше предвид Ред? Тя беше твърдо решена да спечели тази вечер. След това можеха да се върнат към живота си, както и Дугъл МакЛийн към своя.

Откри, че се опитва да преодолее странното чувство на загуба, което я обзе. Ездата днес бе доказала нещо — между нея и МакЛийн имаше много повече общи неща, отколкото бе забелязала. Дори започваше да си мисли, че що се отнася до чувствата, бе наследила от импулсивния си, романтичен баща много повече, отколкото бе предполагала до сега. Достатъчно беше само да се появи някой като Дугъл МакЛийн, за да се пробуди сърцето ѝ.

Тя се намръщи. Може би причината да изпитва такива объркани чувствата бе, че той е изтъкан от противоречия, съчетаващи дантели с неописуема мъжественост, чувство за хумор и чувственост, топлина и резервираност. Усецаше, че въпреки внимателно поддържания си външен вид, той е безмилостен, когато пожелае нещо. Затова и София толкова желаше да спечели този залог.

Тя изправи рамене. Това щеше да е нощта на нейния триумф. Щеше да изгуби първите няколко ръце, без да залага много, за да не пробуди съмненията на МакЛийн. Това трябваше да е достатъчно, за да го примами. Беше решила и какви ще са залозите ѝ.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, изпълнено със смесица от ужас и нетърпение. София оправи прическата си, дръпна деколтето още малко по-надолу и се понесе елегантно по стълбите, готова да се срещна с врага.

ГЛАВА 10

Може да дойде ден, в който гордостта и сърцето ви ще се сблъскат. И борбата ще бъде толкова пламенна и кървава, колкото само истинската любов може да предизвика.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Навън дъждът продължаваше да вали, но в библиотеката беше уютно и сухо. Дугъл спря пред огледалото над камината и оправи шалчето си, без да обръща внимание на синината и малката рана под окото си.

Преди половин час, набързо бе взел студена вана в стаята в конюшнията. Беше му доста трудно да поддържа обичайния си изискан вид без камериер, но дори и след като се огледа критично прецени, че е само леко измачкан. А и на фона на западналата къща, това че е раздърпан, едва ли би направило впечатление.

Той се огледа из стаята и отново забеляза изисканите елементи в украсата на стените и камината. Мис София и прислужниците ѝ не бяха успели да ги прикрият. Както и великолепните дървени подове; само бяха сложили върху тях стари износени килими. Дугъл се приближи до стената и прекара ръка по нея. По пръстите му остана плътен слой восък и пепел.

— Умно момиче — промърмори той, със слаба усмивка.

Със сигурност беше. Днес няколко пъти го бе изненадала със знанията си и то не само за земята, макар че по тази тема показваше най-голям ентузиазъм. София МакФарлин обичаше къщата и земята си. Или по-скоро неговите къща и земя. Колко жалко, че ѝ двамата се

стремяха към едно и също нещо. С нечестния си план да покаже, че къщата е необитаема, София ги беше тласнала към сблъсък, а той не беше човек, който ще остави една измама ненаказана. Дължеше ѝ един хубав урок и със сигурност щеше да се погрижи тя да си вземе поука.

От коридора се чу мек глас и го накара да погледне към вратата. От мястото си видя, че София стои пред стълбището и говори тихо и настоятелно на Ангъс. Огромният грубиян се извисяваше над нея, а от позата на тялото му личеше, че е недоволен. Явно това, което тя му казваше, каквото и да беше то, никак не му харесваше и ако се съдеше по напрегнатите рамена на София, на нея също. Въпреки че Дугъл не можеше да чуе тихия им разговор, имаше усещането, че говорят за него. Той тихо се приближи към вратата на библиотеката.

— Сериозна съм, Ангъс. Не се намесвай.

В дрезгавия глас на прислужника се забелязваше раздражителна нотка.

— Но, мис, сигурна ли сте? Вие имате нужда от...

— Аз се разпореждам тук, нали така?

— Да, но баща ви...

— Ще се съгласи с всяка моя дума и ти го знаеш. Ще ми помогнеш много повече, ако правиш компания на Ред тази вечер. Той е нервен, откакто се нарани и една-две игри на карти ще го успокоят.

Ангъс потърка врата си, пристъпи от единия си крак на другия и заприлича на Дугъл на малко момче. Накрая, огромният мъж отпусна ръката си и каза с шумна въздишка:

— Много добре, мис. Ще изпълня нареждането ви.

Част от напрежението, сковало раменете на София отлетя, тя кимна и златистите ѝ коси проблеснаха, уловили светлината от свещниците по стените на фойето.

— Отлично. Сега, моля те, кажи на Мери да сервира вечерята. Не ми остана време да отмъкна никаква храна от кухнята по-рано и най-вероятно ще умра от глад до края на вечерта, ако не получа нещо, което да става за ядене.

Ангъс неохотно се засмя.

— Да пхна ли парче хляб под агнешко, което Мери прегори?

— О, да, моля те, донеси ми една филийка с мармалад. Само я скрий в чинията ми.

— Къде? Ами ако МакЛийн я види?

— Той ли? — попита тя и в тона ѝ се долавяше подигравка. — Нищичко няма да разбере.

Челюстта на Дугъл се изопна.

Ангъс кимна.

— Добре, тогава. Само не забравяйте, че ако нещата излязат извън контрол е достатъчно да извикате и аз ще се появя веднага.

— Няма да се наложи. Мога да се справя с МакЛийн — заяви тя и се засмя весело.

Ангъс също се засмя и се отдалечи.

Дугъл се отдръпна от вратата. По дяволите, това момиченце го изкарваше абсолютен глупак.

Навън дъждът забарабани още по-силно по покрива.

Значи по този начин е решила да играе, помисли си с горчивина той. Забрави, че тази сутрин тя му се струваше прекрасна, а смеха ѝ бе пробил бронята му. София искаше само едно нещо и то беше да му отмъкне къщата, която напълно законно бе спечелил.

Стиснал зъби, Дугъл я чакаше да влезе в библиотеката.

След миг чу прошумоляването на копринената ѝ рокля, леките ѝ стъпки и накрая меденосладкият ѝ глас се разля около него.

— Ето ви и вас.

Дугъл се обърна с лице към София и с досада усети, че тялото му започва да се възбужда в отговор. Роклята ѝ чудесно подчертаваше нежната ѝ шия, акцентираше върху великолепните ѝ гърди и обгръщаше тънката ѝ талия. Елегантните дипли на полата чувствено подчертаваха бедрата и намекваха за съвършенството на краката ѝ. Синият цвят отразяваше натрапчиво прекрасния нюанс на очите ѝ, а златистите ѝ коси блестяха великолепно на светлината на свещите.

Тя изглеждаше развълнувана и величествена; устните ѝ се извиха във възхитителна усмивка, а в очите ѝ проблясваше веселие и... предпазливост, може би?

София срещна погледа му и трепна.

— О, Боже, окото ви — каза тя и направи безпомощен жест, сякаш ѝ се искаше да накара синината да изчезне.

Той махна безгрижно с ръка.

— Вече го забравих.

Слаб аромат на жасмин го обгърна, докато тя гледаше окото му с привидно искрена загриженост.

— Съжалявам, за случилото се и се радвам, че не ви боли. Не изглежда подуто, а само натъртено. — Гласът ѝ, нежен и чувствен, докосваше сетивата му.

Тялото му се възбуди още повече и той прокле чувствата, които го обземаха винаги, когато тя бе наблизо. Когато не беше пред очите му, можеше да мисли за нея логично и спокойно. Но в мига, в който се появи, тялото му пламваше и се налагаше да се бори за самоконтрола си.

По дяволите, мразеше вълнуващата ѝ привлекателност. Обикновено се наслаждаваше на подобни неща, но сега заради измамата ѝ, се чувстваше предаден, което беше абсурдно. Той никога не проявяваше излишни емоции и сега също нямаше намерение да се поддава на чувствата, освен на похотта.

Дугъл се принуди да изкриви устни в усмивка, а изражението му си остана хладно и сдържано.

— Вече бях започнал да си да мисля, че ще се наложи да се наслаждавам сам на прекрасната храна.

Тя вдигна рамене и при това движение гърдите ѝ се повдигнаха опасно високо, сякаш всеки момент щяха да напуснат копринения си затвор.

— Извинете ме за закъснението. Прекарах известно време с баща си.

В друг случай, Дугъл би се раздразнил, че са го накарали да чака, но установи, че в момента въобще не го е грижа. Точно сега, не можеше да мисли за нищо друго, освен за прелъстителните извивки на гърдите ѝ.

Той ѝ подаде ръка.

— Ще вечеряме ли?

— Разбира се. — Тя сложи пръстите си върху ръката му и се усмихна. — Гладна съм.

Той също изпитваше глад, но не за храна. По дяволите, само усещането на пръстите ѝ върху ръката му и случайният допир на гърдите ѝ до него, възпламеняваха тялото му и рушаха внимателно поддържаната му резервираност.

Той направи усилие да не обръща внимание на това и я придружи до трапезарията.

С чувство на облекчение, ѝ помогна да се настани на стола си и се отдалечи към другия край на масата. Налагаше се да си възвърне самоконтрола. Проклет да е, ако ѝ позволише да разбере колко силно му влияе.

Защо, по дяволите, точно тя? Не му бяха липсвали жени. Бе останал в Стърлинг цели три седмици, точно заради тях. Или беше, защото знаеше, че вниманието ѝ е породено от тайните ѝ мотиви? Би ли му отделила и ден от вниманието си, ако не беше желанието ѝ да си върне къщата? Дори нямаше да го погледне! Определено това момиче му се подиграваше с високомерието си.

С Дугъл никога не се бяха отнасяли така и той се чувстваше странно заинтригуван. Привличане и отхвърляне се преливаха в опияняваща комбинация и той изгаряше от желание да ги овладее — да овладее нея.

Самоконтролът му бе подложен на още по-тежко изпитание, докато наблюдаваше как София доближава лъжицата до плътните си сладки устни и се преструва, че яде от супата пред себе си, бърборейки безгрижно. Тялото му пламна отново, възбудено до крайност.

Стана още по-лошо, когато заради силния шум от дъжда тя се наведе напред, щом той заговори. Дъхът му спря при гледката на гърдите ѝ, които едва се задържаха под опасно ниския ръб на деколтето на роклята ѝ.

Въпреки че я слушаше разсеяно, докато тя бърбреше за това или онова, Дугъл не можеше да отмести погледа си настрани. Пищните кадифени хълмчета на гърдите ѝ обсебваха вниманието му, а полускритата падинка между тях, караше пръстите му да тръпнат от желание да ги проучат. Искаше му се да се наведе напред и да проследи с устни прелъстителните извивки на голата ѝ кожа и...

Проклятие, имаше достатъчно много опит, за да позволи на една жена да му влияе така! Преди малко тя му се бе подигравала, присмиваше му се пред един обикновен прислужник и той все още не можеше да успокои напълно гнева си. Навън, бурята бавно затихваше и само капчуците отброяваха последните дъждовни капки.

Златото в косите ѝ улавяше светлината на свещите... нежните ѝ розови бузи... интригуващата вдлъбнатинка в основата на врата ѝ... С всяка усмивка и жест тя го възпламеняваше все повече и повече,

караше го да изгаря от желание да види, да почувства, какво се крие под копринената ѝ рокля.

Вратата шумно се отвори и Мери поднесе дебели парчета прегорено, сухо агнешко, обилно поръсено с черен пипер дотолкова, че не ставаше за ядене. Дугъл видя как София скришом откри хляба с мармалад, дискретно прикрит от едната страна на чинията ѝ, и започна да го реже така сякаш е парче от прегореното агнешко.

Той изчака, докато тя не вдигна вилицата към устните си и сграбчи китката ѝ; кожата ѝ беше топла и нежна под пръстите му.

Погледът ѝ се вдигна към очите му, а устните ѝ леко потрепваха.

— Странно — заяви Дугъл, докато потриваше палеца си над китката ѝ. — Струва ми се, че в моята чиния няма хляб със сладко.

София дръпна ръката си, а очите ѝ заблестяха от гняв.

— Сигурна съм, че е станала грешка. Желаете ли Мери да ви донесе?

— Да. Две филии, моля.

Деликатните вежди на София се вдигнаха.

— Мислех си, че харесвате ястията на Мери.

— Така е. Просто повече обичам хляб със сладко.

Видимо недоволна от отговора му, тя посегна към звънеца и го дръпна. Когато Ангъс се появи на прага, тя се намръщи насреща му.

— Ти трябваше да останеш при баща ми.

— Той заспа, така че дойдох да помогна на Мери — отвърна Ангъс, а в дрезгавия му глас се долавяше триумф.

— Разбирам. Много добре. Моля те, донеси хляб и сладко за лорд МакЛийн.

Дугъл не бе изненадан, когато след кратка пауза икономът заяви със задоволство.

— Няма повече сладко.

— А хляб? — попита Дугъл, като предварително знаеше какъв ще е отговорът.

— И хлябът свърши — заяви Ангъс със самодоволна усмивка.

Дугъл махна с ръка към иконома.

— Тогава можете да си вървите.

Усмивката на прислужника увехна и той свирепо изгледа Дугъл, преди София да каже:

— Това е всичко, Ангъс.

Икономът се намръщи, но послушно напусна стаята.

— Той е влюбен в мен — каза Дугъл убедено.

Устните на София се извиха.

— Съмнявам се.

— Не, не, аз съм напълно сигурен. Постоянно ме гледа и не може да стои далеч от мен. Но най-явният симптом е начинът, по който се разстройва, когато обърна внимание на друга жена.

Тя се засмя, сладката нежна мелодия го накара да ѝ се усмихне в отговор.

— Звучите, така, сякаш имате доста опит в тази област.

Дугъл сви рамене.

— Никога не съм страдал от липса на внимание. Когато бях по-млад, това ме опияняваше, но по-късно разбрах, че вниманието на жените е продиктувано от интересите им — те винаги имат някаква цел.

— Вашето състояние?

— Или брак. Или да се докоснат до магията на проклятието.

Нейният поглед се насочи към очите му.

— Позволете ми да ви обясня. — Той се наведе напред, което му даваше възможност да я следи с очи, докато говори. — Преди много години, семейството ми е било известно с две неща — с успехите си в печеленето на богатство и с ужасния си нрав.

— Изглежда нещата не са се променили много.

— О, успели сме да смекчим нрава си през вековете. Един от моите предци, който бил много горд човек, загубил самообладание, докато се пазарил с лечителката на селото — красива жена, за която се говорило, че е наполовина фея.

— Естествено, в тези истории винаги присъства фея или вещица.

Той се усмихна и продължи:

— Спорът се разраснал и моят предшественик изрекъл много груби и неверни неща, както обикновено правят хората, които не могат да се сдържат. В замяна, лечителката проклела него и семейството му. Всеки път, когато те изгубят самообладание да се разразяват бури.

— Това може да бъде от голяма полза при суша.

— Но тъй като това е проклятие си, има уловка. Въпреки че умеем да предизвикваме бури, след това не можем да ги спрем. Проливните дъждове могат да причинят и наводнения; мълниите са

опасни, а и силният вятър... — Той замълча за миг, като мислеше за всичките случаи, в които се беше борил да запази самоконтрола си. — За щастие обикновеният гняв не предизвиква твърде силни бури.

— Като днешната?

— Да. Но, когато гневът ни напълно излезе от контрол, се случват ужасни неща.

София се загледа в окъпаните от дъжда прозорци и след това го погледна.

— Значи е истина — каза тя, като изглежда приемаше нещата съвсем спокойно.

— Да, истина е. Единственият начин проклятието да бъде развалено е всеки член на семейството от едно поколение да извърши някое наистина добро дело.

— Наистина добро? Какво означава това?

Той се усмихна.

— Никой не знае. Затова и проклятието още не е развалено.

— То на цялото ви семейство ли влияе по същия начин?

— С всички ни е различно. Когато брат ми Грегор се ядоса, се изсипват градушка или сняг.

— Той със студен характер ли е?

Дугъл почти щеше да се засмее.

— Беше, но животът го промени. Сега е щастливо женен за жена, с която се познават от деца. Те бяха най-добри приятели, когато преди година заседнаха в един хан за цяла седмица.

— Заседнаха?

— Заради снежна буря.

Устните на София застинаха във формата на буквата „О“ и изглеждаше твърде обърквана, за да каже нещо повече.

Дугъл се застави да продължи:

— Когато сестра ми предизвика буря, а това обикновено става върху много ограничена площ, във въздуха се носи аромат на люляк.

— Мисля, че досега трябва да сте се научили как да се контролирате.

— Не е толкова лесно, колкото смятате. Аз, например, мога да се разгневя особено силно, ако някой се опита да ме направи на глупак.

— Той ѝ се усмихна любезно. — За щастие, това не се случва често.

Миглите на София се спуснаха над очите ѝ.

— А останалите ви братя?

— Хю е много спокоен, ядосва се рядко, но когато го направи...

— Дугъл поклати глава. — Не бихте искала да сте наблизко.

— А най-големият ви брат?

— Александър е най-раздразнителен от всички ни, но и най-добре се контролира. Спомням си само един или два случая, в които е губил самообладание и беше наистина ужасно. Единият път, цялото село бе залято, къщите и всичко останало. Тогава бе едва на деветнадесет и го преживя много тежко.

Тя обмисли чутото и след известно време каза:

— Предполагам, всички вие сте станали по-предпазливи.

Бяха станали по-предпазливи, особено след смъртта на Калъм. Той се развеселяваше толкова бързо, колкото и се разгневяваше — скъпият Калъм, любимецът на семейството. Неговият избухлив характер накрая го бе тласнал в ситуация, която му бе коствала живота.

Дугъл си наложи да отклони неканените мисли.

— Аз обикновено, не се разгневявам бързо и ако Ангъс днес не ме бе изненадал, щях да реагирам по различен начин.

София спря поглед върху нараненото му око.

— Бих казала, че едно насинено око е достатъчен повод да се ядоса човек.

— Александър щеше да запази самообладание и да реагира по друг начин. Аз не съм много добър в това. Не мога да оставя нещата просто да отминат.

— Нито пък аз — призна тя със слаба усмивка. — Ред казва, че никой не може да се запъва като магаре на мост по-добре от мен.

— Задължен съм на нашия мрачен приятел за този следобед и няма да го забравя.

Усмивката на София избледня.

— Не ми приличате на отмъстителен човек.

— Аз съм точно такъв, скъпа моя — каза той и я погледна в очите. — Може да се каже, че и това е семейна черта.

Тя погледна неспокойно към прозореца и Дугъл хвърли кърпата си на масата.

— Елате. Да се оттеглим в библиотеката за по чаша от ужасното шери.

Тя погледна със съжаление към филията си с мармалад и каза:

— Но аз още не съм се нахранила.

— Не ми казвайте, че не хапнахте достатъчно от тази вкусна лучена супа.

Той отдръпна стола ѝ, като я наблюдаваше с доволна усмивка как хвърля кърпата си на масата и се изправя.

— Чудесно — каза тя.

Дугъл я хвана под ръка и я придърпа плътно към себе си, така че гърдите ѝ го докосваха. Той беше достатъчно висок, за да може като сведе поглед да види фината риза под роклята ѝ. Тънката батиста беше украсена със същите розички, като тези на роклята, но по-мънички.

Прониза го силно желание. За Бога, беше решил да се наслади на тази вечер! Имаше намерение да притисне своята малка домакиня-интригантка по начин, който тя нямаше скоро да забрави. Не се нуждаеше от бури, за да осъществи намеренията си, имаше други методи за убеждаване и щеше да ги приложи всичките.

Отведе я в библиотеката до масичката, върху която стоеше шерито.

— Ще ми окажете ли честта? — попита той, а после се наведе към нея и добави по-тихо: — Или може би желаете да го направим заедно — вашата ръка под моята, пръстите ви обвити около гърлото на гарафата, докато ние...

Бузите ѝ пламнаха и София задъхано каза:

— С удоволствие ще ви наляя, въпреки че съм изненадана, че искате да го пиете.

— Ужасно е, но готвачът ви и без това увреди небцето ми. Когато се върна в Лондон, няма да мога да различа хубавия портвайн от лошия, нито печеното от суровото месо, а за супите да не говорим.

Тя се засмя.

— Съжалявам, че нямаше повече хляб и конфитюр.

— Не и колкото мен. Но, докато в тази гарафа има шери ще се справя. — Той отиде до вратата и я затвори, а шумът отекна в стаята.

Бузите на София почервеняха още повече.

— Защо го направихте?

— Защото не искам онзи звяр — икономът ви — да нахлуе тук, ако ви разсмея. Нямате нищо против, нали?

Беше против, виждаше го ясно в напрегнатата ѝ поза. Но тя само промърмори нещо в знак на съгласие и се зае с чашите и гарафата.

Дугъл я наблюдаваше как ги пълни щедро.

Изглеждаше прекрасно под пламъците на светлината на свещите. Тя превръщаше косата ѝ в разтопено злато, подчертаваше пищните очертания на устните ѝ, а бузите ѝ изглеждаха като зрели праскови.

Тялото на Дугъл се изопна от възбуда. Поведе борба с желанието си да я притегли в обятията си и да я подчини на бурната си страст.

Но нямаше да ѝ достави това удоволствие, щеше да я накара да го желае — диво и отчаяно — да възпламени всяка искрица желание, която виждаше да проблясва в тюркоазните ѝ очи. И, тогава щеше да я победи със същото оръжие, което тя смяташе да използва срещу него — уменията ѝ в играта на карти.

Дугъл отпи голяма глътка шери и остави тръпчивият вкус да проясни мисълта му.

След това се обърна към нея и се усмихна.

— Хайде да убием малко време с игра на карти. Надявам се, че ще ви е приятно, любов моя. Аз със сигурност ще се насладя на играта.

ГЛАВА 11

Пазете се от мъж, който твърде скоро започва да ви подарява скъпоценности и злато. В изкушаващата стръв винаги се крие кукичка!

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Дугъл видя пламъчето в очите на София, въпреки че тя се опита да го прикрие зад чашата си. След като отпи глътка шери тя безгрижно каза:

— Разбира се. Това ще е приятен начин да прекараме вечерта.

Той извади картите от кутията от слонова кост на масичката.

— За какво ще играем тази вечер?

Тя се усмихна игриво.

— Все още не съм спечелила бижутата на майка ми.

— Ще ги сложа на масата отново.

Тя очевидно бе силно развълнувана.

— Прекрасно. Предполагам, следващият въпрос е... какво ще поискате вие от мен?

Гласът ѝ леко потрепваше. Добре. Тя трябваше да се притеснява. Той я огледа дръзко. Това беше слабото място в плана на София — поставяше се в твърде неудобно положение, докато очакваше да спечели всичко, а това никога нямаше да се случи. Само че тя не го знаеше, а знанието крие сила.

— Позволете ми да помисля малко за залозите. Ще седнем ли?
— попита той и посочи към масата.

— Разбира се — отвърна София, донесе гарафата и чашите на масата и седна. Копринената ѝ рокля прошумоляваше, докато се

движеше, очите ѝ блестяха необичайно ярко, а гъстите мъгли хвърляха сенки върху тях.

Дугъл седна, но си представи как целува влажните ѝ от шерито устни. Скоро щеше да дойде мигът, в който щеше да го направи.

— Искате ли да разбъркате картите?

Тя кимна и бързо взе колодата. Светлината от пламъците в камината озаряваше розовите ѝ бузи и затопляше кожата ѝ, така че той изгаряше от желание да я докосне.

Докато тя разбъркваше картите, пръстите ѝ прелитаха по протритата им повърхност.

— Е? Какъв ще е залогът?

Дугъл улови ръката ѝ и я стисна в дланта си, София леко разтвори устни, а дишането ѝ се ускори. Ръката ѝ беше аристократична, с красива форма и дълги изящни пръсти, но кожата на дланта ѝ беше покрита с мазоли.

Тя сви пръстите си и попита рязко:

— Аз ли да определя залога?

Той плъзна палец над китката ѝ, където кожата ѝ бе нежна и гладка. Колко несправедливо беше, че е принудена да върши цялата домакинска работа сама. Тя наистина ли готвеше и чистеше? Дугъл беше разбрал, че Ангъс и Мери бяха взети назаем от къщата на ескуайъра, след като София бе решила да му измъкне спечеленото. А след това... щеше ли тя да успее да се върне към предишния си живот.

Искрица съжаление премина през него, докато пускаше ръката ѝ.

— Аз знам какво искам за залог.

Тя отдръпна ръката си, а бузите ѝ подозрително пребледняха.

— По-лош сте, отколкото предполагам, МакЛийн.

Той бръкна в джоба си и извади торбичката с бижута и документа за собственост на къщата.

Софи не откъсваше очи от сгънатия лист.

— Вие сте донесъл документа.

— Не исках да го оставям в стаята си.

Бузите ѝ пламнаха.

— Никой тук не би ви обрал, дори и да си мислите така.

— Разбира се. Просто съм свикнал да бъда предпазлив — каза Дугъл и отпусна ръката си върху акта за собственост. — Хм. От къде да започнем?

— От къщата — задъхано отвърна тя.

— Мисля, че... — Той се поколеба, но отмести ръка от листа и взе торбичката с бижутата.

През лицето на София премина сянка на разочарование.

Дугъл се усмихна.

— Дали да не започнем с това? Може би с обещите?

— Интересува ме целият комплект — заяви бързо. — Наведнъж.

— По-полека, скъпа — каза Дугъл, извади обещите от торбичката и ги подхвърли в центъра на масата. Преплетени, бляскавите бижута се плъзнаха по гладката повърхност и спряха пред София.

— Е? — попита той. — Какво ще заложите срещу тях?

Тя присви устни и след няколко мига размисъл отвърна:

— Моите фиби. Всичките.

Припомняйки си как разпуснатите ѝ коси следваха извивките на тялото ѝ и падаха над гърдите и талията ѝ, той усети как възбудата му нараства.

— Фибите ви, добре. Но на следващото раздаване ще поискам повече.

Тя се усмихна леко.

— Нека първо да видим кой ще спечели това раздаване, нали?

Те изиграха първата игра почти мълчаливо, Дугъл следеше всяко нейно движение. София спечели и той неохотно се развесели, когато тя незабавно смени малките перлени обеци, които носеше, с диамантените. Скъпоценните камъни бяха красиви, но не можеха да се сравнят с очите ѝ и той реши, че иска да я види напълно гола, само с диамантите.

Решен да спечели следващото раздаване, той хвърли гривната на масата. Тя отново предложи фибите си, а Дугъл се съгласи, въпреки желанието си да поиска повече. Косите ѝ бяха прекрасни.

София изгуби следващата игра, което не беше изненадващо. Трудно можеше да очаква да го примамва да заложат документа за собственост, ако изглежда така, сякаш може лесно да го победи. Не, тя бе твърде умна, за да го допусне. Както и той.

Беше прекарал достатъчно време в игралните зали, за да разбере накъде вървят нещата. Неговата нечестна София щеше да го остави да спечели почти всички раздавания тази вечер, за да го накара да се

почувства уверен в уменията си, като в същото време предизвика съмнение в своите.

Тя имаше нужда от едно здраво разтърсване, което да разклати самоувереността ѝ.

Когато тя изгуби и започна да вади фибите от великолепните си коси, като ги хвърляше на масата абсолютно безгрижно, Дугъл каза:

— Може би трябва да внесем малко пикантност в следващия залог.

Предпазливост изпълни сините ѝ очи.

— Как?

— Като заложа колието на майка ви срещу... вашите дрехи.

Тя замръзна с ръце вдигнати над главата и разширени очи.

— Срещу дрехите ми?

— Да. Роклята ви срещу колието. — Усещаше, че тялото му се напряга от възбуда само при мисълта да я види пред себе си единствено по риза и чорапи.

София свали ръце с игрива усмивка.

— Съмнявам се, че ще ви стане.

Той изненадващо се разсмя.

— Ще бъда интересна гледка. Нека го кажа по-ясно — ако спечеля следващото раздаване, вие ще се съблечете пред мен.

Мисълта на София препускаше, както и пулсът ѝ. Под роклята носеше чорапи и риза, така че нямаше да бъде напълно разсъблечена. Ползата от това да загуби този залог — а тя възнамеряваше да го загуби — щеше да е идеалният случай да раздразни Дугъл още повече. Да го измъчва с представата за това какво би могло да се случи, да го накара да я желае толкова, че мислите му да се замъглят, а главата му да се замае.

Повече от нейната в момента. По дяволите, трябваше да хапне нещо, преди да пие шери! Тя улови погледа на Дугъл и бузите ѝ запламтяха от настойчивостта в очите му.

— Е? — попита той.

София взе картите и ги разбърка с обигран жест, пръстите ѝ направо летяха, докато опитваше да се успокои. Трябваше да бъде внимателна, това силно вълнение бе прекалено завладяващо. Никога не се бе чувствала толкова жизнена. Въздухът ѝ се струваше по-свеж, повърхността на картите като копринена, а ароматът на шери,

изпълнен с чувственост, се носеше около тях. Но всичко останало бледнееше пред усещането за настойчивия поглед на Дугъл; за силната линия на брадичката му, за начина, по който тъмно русата му коса падаше върху челото и хвърляше сенки върху интригуващите му очи и те изглеждаха матово зелени.

Накрая остави картите на масата и каза:

— Съгласна съм. Колието срещу роклята ми.

Почти усещаше топлината, която струеше от очите му.

— Раздайте картите.

Те играеха с тиха настойчивост, не се чуваше друг звук, освен този от прелитащите по масата карти. Накрая на София ѝ оставаше да изиграе последната си ръка. Тя се поколеба, съзнаваше болезнено, че пламтящите очи на мъжа, седящ в другия край на масата, не изпускат и за миг лицето ѝ.

Тя чувстваше почти физически привличането, сякаш той мълчаливо я принуждаваше да се отдаде на неприличните мисли, обсебили ума ѝ. Струваше ѝ се, че духът ѝ се пробуждаше от дълъг сън. С цялата си същност се наслаждаваше на надвисналата в момента опасност и въпреки че бе истинска лудост, с готовност би рискувала. Кръвта ѝ кипеше от предизвикателството да го убеди да ѝ даде това, за което копнееше най-силно.

Изпитваше неистово желание да се разсмее. Значи затова майка ѝ бе стояла настрани от хазарта. Не защото не го одобряваше, а защото го обожаваше.

София огледа за последен път картите си, направи своя избор и ги остави на масата.

Дугъл ги погледна, бе толкова възбуден, че едва успяваше да се съсредоточи. Тя имаше незначителен чифт валета. Той пое дълбоко дъх и остави картите си до нейните.

— Спечелих!

Тя го изгледа изпод миглите си, погледът ѝ беше изпълнен със съблазън и обещание. По дяволите, беше опияняваща. При други обстоятелства, му беше напълно ясно докъде щеше да доведе всичко това, а и не можеше да си представи, че тя някога би му омръзнала. За съжаление, съдбата им бе раздала губещи карти и те бяха обречени връзката им да е краткотрайна, но прекрасна. Трябваше да е доволен от това.

Дугъл отпи още една глътка от питието си; течността опари гърлото му. Шерито, по принцип, беше сладникава напитка за изнежени дами, но това беше учудващо силно. Той върна чашата на масата и каза меко:

— Как ще го направите, любов моя?

Тя бавно се изправи.

— Не мога да повярвам, че се съгласих с толкова глупав залог.

— Вие си мислихте, че ще спечелите.

— Аз винаги мисля, че ще спечеля — каза кисело тя.

Той кимна несъзнателно, хипнотизиран от начина, по който копринената рокля обгръщаше тялото, което скоро щеше да се разкрие пред него. Загледа се в извивката на пищните ѝ заоблени гърди и си представи как биха изпълвали шепите му. Би могъл да обгърне лесно тъничката ѝ талия с длани, а бедрата ѝ сякаш бяха създадени за неговото докосване, както и интригуващото местенце, което криеха.

Тя бавно отметна косата си, златните къдрици се залепваха по врата и раменете ѝ. Не можеше да ги вини, той самият не би желал да се отдели от тази прекрасна кожа.

Когато очите им се срещнаха, долови чувствения, огън горящ в очите ѝ. Велики Зевсе, тя се наслаждаваше на всичко това. Дори ѝ доставяше удоволствие!

Сякаш за да потвърди учудването му, усмивка докосна устните ѝ, когато посегна към връзката на рамото си. Диамантените обеци проблеснаха, в момента, в който обърна главата си на една страна. Тя бавно развърза връзката и коприната се свлече чувствено от рамото ѝ.

Тялото на Дугъл изгаряше от болезнено желание и той стисна подлакътниците на стола, за да не се пресегне през масата и да я сграбчи. По дяволите, беше възхитен, сякаш пред него стоеше кралицата на феите от някоя древна легенда.

Плъзна бавно роклята надолу по рамото си, като се усмихваше прелъстително, а сините ѝ очи блестяха сякаш бяха от сребро.

Той посегна към нея, но София се отдръпна назад.

— Не — каза дрезгаво. — Не споменахте нищо за докосване.

Дявол да го вземе! Защо не го беше направил? Той скръцна със зъби, но направи усилие да се облегне назад в стола.

— Добре. Няма да ви докосвам.

София видя какви усилия му костваше да сдържа желанието си. Изпълни я топлина и гърдите ѝ настръхнаха по някакъв странен начин. Той я желаше силно, можеше да го види в напрегната поза на тялото му. Тя трепереше както от собственото си желание, така и от опияняващото усещане за силата му.

Разхлаби връзката на другото си рамо и остави роклята да падне. Дрехата се свлече надолу по тялото ѝ като чувствен водопад от коприна и дантели в синьо и бежово, който се изсипа в краката ѝ.

Дугъл дишаше учестено, а в очите му проблясваше нещо първично и неумолимо.

Бялата ѝ риза беше семпла и удобна, с набрано на връзка деколте, украсено с малки розички и една-единствена лека къдричка по подгъва. Въпреки че тя бе дълга до прасците и платът беше достатъчно плътен, София се чувстваше напълно разголена и някак безумно развълнувана.

Надзърна изпод миглите си към Дугъл, който я гледаше с нескрито желание и чисто мъжко възхищение. Очите му обхождаха тялото ѝ, спирайки се тук и там, а устните му бяха свити в твърда хищна линия.

Въпреки че в първия момент усети желание да се прикрие, вместо това тя вдигна смело брадичка.

Дугъл си помисли, че ще полудее. Стискаше ръба на масата, а кокалчетата му бяха побелели. София стоеше срещу него и само тънката материя на ризата ѝ го разделяше от рая. Сякаш наистина беше дошла от небето — пакостлив ангел с тяло създадено да бъде вкусвано и галено; с устни молеци за любов и внимание и със златисти коси, виещи се около извивките, които той искаше да докосне. Изгаряше за нея, както никога за никоя друга жена.

Тя нервно прекарваше пръсти по дългите си златисти къдрици, отново и отново, и с това възпламеняваше слабините му още повече. Ако само можеше да го докосне така. Представяше си как бледите ѝ пръсти гаят кожата му, обвиват се около възбудената му плът и... Той затвори очи, за да надвие изкушението просто да посегне към нея и да я направи своя.

Но това направи нещата още по-лоши — въображението му бе запечатало прелъстителния ѝ образ и започна да рисува изкусителни

картини с него. Той изстена, осъзнавайки, че да се пребори с бурите е по-лесно, отколкото с жаждата си по нея.

— Дугъл? — Приглушеният ѝ глас достигна до съзнанието му.

Той сграбчи подлакътниците на стола, ако си тръгнеше трябваше да мине край нея, а ако я докоснеше не знаеше дали ще може да продължи да се контролира. Тази мисъл го вледени до мозъка на костите. Не можеше да си има доверие нито миг повече.

Отвори очи с усилие и отново беше завладян от нея. Отпусна челюстите си колкото да каже:

— Върви си.

— Но...

— Тръгвай! — Гласът му прогърмя като мълния.

Очите ѝ се замъглиха, но нито една сълза не се отрони от тях. Вместо това тя се наведе, вдигна роклята си и я завърза. След това се завъртя кръгом и се понесе към вратата като истинска кралица.

Когато вратата се затвори след нея, Дугъл издиша облекчено. Сърцето му биеше силно сякаш бе плувал срещу течението. Отпусна глава и с усилие отвори схванатите си пръсти. Боже мили! Какво бе направил?

Искаше да я грабне, да я вкуси, да се наслади на златистите ѝ къдрици и изкусителното ѝ тяло и... И после какво? Можеше ли да я вземе веднъж и след това просто да си тръгне? Или след като я вкуси, магията ѝ щеше да стане още по-силна?

Той размърда пръстите си, за да позволи на кръвта отново да се върне в тях. Друга част от тялото му беше също толкова напрегната и болезнена.

— По дяволите — промърмори. — Това е лудост.

Истинска, абсолютна лудост. Ако не си тръгнеше в най-скоро време, можеше и въобще да не успее да го направи.

Стана толкова рязко, че преобърна стола. Щеше да стегне багажа си още тази вечер и първото нещо, което ще направи утре сутрин бе да си замине. Ще се отправи директно към дома на сестра си и ще се потопи, в каквото и празненство да бе планирала, за да се отърси от обсебващите мисли за двете светли тюркоазни очи и най-нежната уста, приличаща на розова пъпка, които някога бе виждал.

ГЛАВА 12

Идва момент, когато мъжът трябва да реши дали да е от злато или от желязо. Може да си помислите, че е лесно да се вземе такова решение, но не всяка жена иска до себе си бляскав мъж вместо полезен.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

На следващата сутрин, когато София влезе в кухнята, я посрещна чудесният аромат на прясно изпечен хляб.

— Добро утро, мис — поздрави я Мери и се усмихна топло. — Станала сте рано тази сутрин.

— Имах проблеми със съня — отвърна тя и преди Мери да успее да ѝ отговори, бързо добави: — Тревожа се за Ред и за къщата.

— Правите най-доброто, на което сте способна. Успяхте ли да убедите негова светлост да играете отново снощи?

— О, да, успех. — Беше успяла също да възпламени МакЛийн до нови висоти. Все още виждаше първичния глад изписан на лицето му, когато я отпращаше. Точно това я държа будна през голяма част от нощта. Както и шокът от собствената ѝ реакция в тази неприлична ситуация.

Беше направила нещо, което нито една уважавана госпожица не би си позволила, но кога ли животът ѝ бе ръководен от правилата за благочестие? Майка ѝ се надсмиваше над тези понятия и твърдеше, че са създадени, за да държат жените в подчинение на лицемерните им семейства. Какво значение има дали си уважаван, ако не си верен на собственото си сърце?

София не бе сигурна за сърцето си, но останалата част от тялото ѝ определено си имаше свое мнение за това какво желае. Не беше подготвена за силното вълнение, което я обхвана в отговор на реакцията на Дугъл. И то я накара да осъзнае, че тя също го желае.

Сигурно майка ѝ бе чувствала същото, когато е избягала с Ред, само няколко дни след като са се запознали. Разликата, разбира се, беше в това, че тя е била влюбена. София изпитваше само страст, но колко прекрасна, силна и възхитителна беше тази страст!

Никога досега не беше подозирала колко вълнуващо е всичко това. Бе чувала как се кикотят прислужниците заради обожателите си, а също и местните пикантни клюки, но никога не бе разбирала как някой би се отказал от уредения си спокоен живот само заради физическото привличане.

Сега вече знаеше. Бе вкусила от силата му и бе почувствала истински прилив на оживление. Не можа да мигне, защото за първи път бе безкрайно развълнувана. Развълнувана от самия живот, от това, че с идването на утринта ще стане, ще се види с Дугъл отново и ще го убеди да заложи къщата в поредната им игра на карти. Да, чувстваше се жива.

Беше сигурна, че тази нощ ще е решаваща. И след като спечелеше къщата... Част от въодушевлението ѝ замря. След като спечелеше къщата, Дугъл щеше да си замине и те с Ред щяха да продължат живота си както преди.

Някаква празнота изпълни гърдите на София. Но нали точно за това се бореше и точно това искаше през цялото време?

Мери, която стоеше до прозореца, изведнъж хвърли тигана и стресна замислената София.

— Мис, изглежда МакЛийн си заминава!

— Какво?

— Неговият прислужник е оседдал конете и багажът им е стегнат...

София се втурна на двора през вратата, а очите ѝ уловиха погледа на Дугъл. Той стоеше до коня си, облечен целият в черно, с изключение на искрящото бяло шалче. Елегантното палто за езда му стоеше като излято, а излъсканите му черни ботуши блестяха и всеки от тях беше украсен с по един златен пискюл.

Той се обърна, когато тя приближи и тъмнозелените му очи я огледаха. Светлата коса падаше върху челото му и правеше изражението му неразгадаемо.

Дяволите да го вземат този мъж! Как смееше да си стегне багажа и да си тръгне след всичката работа, която бе свършила? И още по-лошо — как смееше да го направи и да изглежда така дяволски привлекателен?

София спря пред него.

— Къде отивате?

— Добро утро, мис МакФарлин. Страхувам се, че трябва да си замина.

Мис МакФарлин?

— Мислех, че ще останете поне още един ден.

Погледът му спря върху устните ѝ.

— Сестра ми ме очаква от няколко дни, но... — Зелените му очи се затоплиха за миг. — Позволих си да се разсея.

— Да, но ние още не сме свършили...

Той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето.

— Убедена ли сте, че желаете да „свършим“?

Докосването му предизвика водовъртеж от чувства и желания у нея, но гордостта ѝ я накара да изпълне гръб. Нямахте да му позволи да разбере колко е засегната и не му отговори нищо.

Той отпусна ръката си с горчива усмивка върху устните.

— Мисля, че не сте. Няма какво повече да се каже, любов моя. — Тонът му беше точно толкова студен, колкото докосването му горещо. — Адвокатът ми ще пристигне до месец. Вие с баща ви можете да останете до тогава. — След това се обърна към коня и хвана юздите, като ѝ хвърли още един поглед. — Можете да се свържете с мен за къщата.

Той не можеше да си тръгне, не и след всичко, което бе направила! Беше пристигнал тук самоуверен и надменен и се готвеше да си тръгне по абсолютно същия начин.

Чист, палещ гняв закипя във вените ѝ. София сложи ръце на кръста.

— Какво се случи, МакЛийн? Уплаши ли се?

Веждите му се смръщиха, а очите му проблясваха опасно.

— Какво искаш да кажеш?

Тя вирна брадичка.

— Попитах, дали си се изплашил. Затова ли се измъкваш като крадец в нощта?

— Сутрин е, а и не съм крадец.

— Да, но те е страх нали? Страхуваш се от мен!

Изражението на Дугъл се помрачи още повече.

— Не знаеш какво говориш.

— Много добре знам. — Тя се наведе към него, за да добави пренебрежително: — Ти се страхуваш от това, което можеш да изгубиш като играеш с мен.

Тялото на Дугъл се изопна от напрежение при тези думи и накара Посейдон да пристъпи напред. Как смееше тя да го обвинява, че се е изплашил? Тази мисъл го вбеси.

Но все пак малка част от съзнанието му нашепваше, че е права: Страхуваш се от това, което можеш да изгубиш, само че не става дума за къщата, а за самоконтрола ти.

Дугъл слезе от коня и застана пред София. Тя не се отдръпна, а остана на мястото си, така че той бе само на няколко сантиметра от нея.

Тя го гледаше прямо.

— Видях лицето ти снощи. Желаете ме, МакЛийн. Признай си! Страхуваш се, че ще предложи себе си срещу къщата и няма да можеш да ми откажеш. И тогава... — Тя се усмихна самодоволно. — И тогава ще изгубиш.

Утринното слънце се отразяваше в лицето ѝ и осветяваше безупречната ѝ кожа. Златистите ѝ коси се спускаха във възхитителен безпорядък, а очите ѝ бяха светли и ясни. Дори леките тъмни кръгове под тях само подчертаваха ледено синия им цвят.

Дугъл не искаше нищо друго, освен да я грабне, да я прехвърли през рамото си, да я отнесе в конюшната и да ѝ покаже какво всъщност желае. А точно в това беше проблема — усещаше съвсем ясно, че София няма да има нищо против. Само неговата страст беше напълно достатъчна, за да изпепели всичко наоколо и не можеше дори да си представи какво би се случило, ако и двамата бъдат обхванати от пламъците.

Трябваше да устои и да се пребори с изкушението, което тя хвърли с думите си.

Той се обърна хладно към нея.

— Без значение дали те желая или не, си тръгвам. Дойдох да видя къщата и вече я видях. Няма какво повече да кажа.

София сграбчи юздите на Посейдон, обърна се към Шелтън, който стоеше и се взираше недоумяващо в тях, и му ги хвърли.

— Ето! Господарят ти и аз трябва да поговорим за нещо. — Тя се обърна към Дугъл. — И ако не искаш да разговаряме тук, тогава предполагам, че ще се наложи да намеря къщата на сестра ти. Едва ли ще е много трудно.

По дяволите, тази жена беше непоколебима.

— Дявол да те вземе! — рязко ѝ каза Дугъл, преди да се обърне към чакащия коняр. — Разходи конете. Няма да се бавя много. — След тези думи той се завъртя и тръгна, а стъпките му отекваха по плочите.

София повдигна полите си и забърза след него като някоя селянка. До момента, в който той спря пред градинската порта, тя се бе разгорещила и ядосала още повече.

Той отвори портата и влезе в градината като я остави отворена заради нея, но не я изчака. Гневът на София нарастваше все повече, но тя вирна брадичка и забърза към края на пътеката.

Задъхана, тя нетърпеливо посочи пътя към пейка заслонена под едно дърво и когато стигнаха до нея се обърна към Дугъл.

Той стоеше като вкоренен, с ръце кръстосани върху широките си гърди.

— За какво, по дяволите, е всичко това?

— Заради мен. И тази къща. И заради всичко, което се случи.

Очите му потъмняха, но той не помръдна.

— И какво сега?

Изведнъж ѝ се прииска да му разкаже всичко — как е работила усилено, как се е борила, за да превърне къщата в дома, който майка ѝ винаги бе искала. Как, само за миг невнимание, Ред бе изгубил всичко и колко отчаяно си го искаше тя обратно. Но повече от всичко искаше да му каже как присъствието му е променило нещата, как е разтърсило живота ѝ и я е накарало да осъзнае, че с тази къща не започва и не свършва светът. Все още си я искаше обратно, но сега... сега вече желаше и нещо повече.

Но какво? Какво всъщност искаше? Тя потърка челото си.

— Всичко е толкова объркано.

Той въздъхна нетърпеливо.

— По дяволите, София! Ще ти дам само една минута и нито секунда повече! Какво, за Бога, искаш?

Тя се завъртя кръгом и започна да крачи напред-назад, като се опитваше да намери начин да започне, спираше от време на време сякаш щеше да заговори, но само поклащаше глава и тръгваше отново.

Раздразнението на Дугъл бавно се топеше, а възелът в гърдите му се отпускате, докато я гледаше. Тя беше емоционална жена — това личеше във всяка нейна крачка, във всеки енергичен жест на ръцете ѝ и всяка искра в сините ѝ очите. Той ѝ даде още малко време и каза със смекчен глас:

— Може би трябва да си тръгна все пак.

Тя се извърна към него.

— Не! Аз просто се опитвам да намеря правилните думи... о, толкова е сложно.

— Лъжите обикновено са сложни.

Тя навлажни устните си.

— Лъжите?

Той повдигна вежди.

София въздъхна, раменете ѝ се отпуснаха и по лицето ѝ мина израз почти на облекчение.

Дугъл кимна.

— Всичко ли знаеш?

Той отново кимна.

— Как се опитахме да прикрием стойността на къщата? И красивата ламперия в библиотеката? И...

— Задръстихте комините, скрихте хубавите мебели и ми сервирахте храна, от която би се отказал и някой умиращ от глад.

Тя прехапа устни.

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш. Искаше да се чувствам зле и да ми е неудобно.

— Е, да... но не много неудобно. Само колкото да решиш, че къщата не струва.

— Така че да хвърля документа за собственост на игралната маса, след като ти отне толкова време да ме примамиш на нея?

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— А аз си мислех, че постъпвам нечестно.

— Така е. Случайно те чух да говориш с Ангъс в деня, когато пристигнах.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Знаеш всичко от първия ден?

— Да.

— И все пак се правеше, че не знаеш нищо.

Той присви рамене.

— Реших да се насладя на представлението. Късмет е че ви чух, защото в противен случай планът ви щеше са проработи.

Тя го погледна в очите.

— Наистина ли?

Колкото и трудно да му беше да го признае, той ѝ отвърна:

— Да.

Тя притисна длан към слепоочието си.

— Проклятие, проклятие, проклятие! Аз... не знам какво да кажа. — Спусна ръката си и отново го погледна в лицето. — Ред не трябваше никога да залага къщата. Тя не е само негова, а и моя.

— А ти, любов моя, никога не трябваше да правиш леглото ми толкова твърдо и влажно. Но не се притеснявай, спях в него само веднъж — първата нощ, след като пристигнах.

— А къде спа снощи?

Той се усмихна.

— При Шелтън в стаята в конюшнията. Намерихме един сламеник и няколко одеяла. Беше ми съвсем удобно.

Бузите ѝ се оцветиха от руменина, тя седна на пейката и се разсмя нервно.

— Не мога да повярвам, че си знаел през цялото време и всичко, което направихме, е било напразно. — Тя погледна към него. — Защо не каза нищо?

Това беше интересен въпрос, който си бе задавал и сам. Между другото, отговорът никак не му харесваше — искаше тя сама да му каже. Тази мисъл го накара да се намръщи. Какво го беше грижа дали София го лъжеше или не?

Може би това беше въпрос на чест.

Вече нямаше никаква причина да остава. Получи признанието ѝ, какво повече можеше да иска?

София го попита:

— Предполагам, че няма да простиш грешката ми и да останеш още малко?

— За да ме примамиш да заложа документа за собственост на МакФарлин Хаус?

Тя смело срещна очите му.

— Да — отвърна и стана. После се приближи до него, наклони глава и продължи с копринен глас. — А аз ще заложа себе си.

Тялото на Дугъл се напрегна. Лек бриз разпиля къдриците около лицето ѝ, погали кожата ѝ и ѝ донесе аромата му. Погледът му обхождаше бузите, очите, пухкавите ѝ устни, нежната ѝ шия и продължи към пищната заобленост на гърдите и бедрата ѝ. Спомни си как целува врата ѝ; как я вкусува, след победата в първата игра. Устните му се затоплиха при спомена, а тялото му пламна отново.

Желаяше тази жена както никоя друга, но това беше само още една основателна причина да си тръгне. Не можеше да си позволи да се привърже, а начинът, по който духът му се събуждаше за живот, когато тя е наоколо, беше предупреждение за голяма опасност. Двамата толкова си приличаха. Живееха за предизвикателствата и се осмеляваха да провокират живота всеки път, когато им се удадеше възможност.

Кръвта му сякаш кипеше и той сви ръце в юмруци, за да не се пресегне, да я докосне и да притисне мекото ѝ гъвкаво тяло към своето. Тя беше толкова мъничка и все пак по свой си начин толкова опасна. Застрашаваше здравия му разум, душевното му равновесие и силата му.

Дугъл погледна към небето, където следи от вчерашната буря все още хвърляха сенки върху росните храсти.

Ето това се случва, когато те е грижа прекалено много. Това се случи, когато умря Калъм и си мислеше, че ще полудееш от мъка. Ако се привържеш към някого, това само ще те направи по-слаб.

Дори и сега трябваше да се бори с ужаса от бурята, която предизвика след смъртта на Калъм. Нищо не бе в състояние да го спре и беше истинско чудо, че никой не загина тогава. Яздеше коня си през размекнатата от дъжда земя, дървета се огъваха и покриви бяха отнасяни от напора на вятъра, къщи пламваха от падналите мълнии. Тогава видя

уплашените лица на селяните и изумлението им при вида на разрушените им домове и живот. Но най-лошото бе, че видя страха им.

Никога повече, си бе обещал той. Никога нямаше да допусне някого в сърцето си. Не можеше да си го позволи.

— Дугъл?

Затвори очи, като се опитваше да не се подава на топлия, съблазнителен глас.

— Само една игра, Дугъл. Това е всичко, което искам.

— Не! — осече рязко той. — Аз не...

Тя го целуна, застанала на пръсти, с ръце увити около врата му и тяло притиснато към неговото.

Дугъл беше изгубен от момента, в който София го докосна с устните си. Обхванат от първична страст, той я повдигна и я притисна още по-плътно към себе си. Въпреки че беше наясно с опасността, сега изведнъж не можеше да оформи и една разумна мисъл. Имаше значение само мекотата на бюста ѝ, който се притискаше към гърдите му, закръглеността на дупето ѝ под дланите му, начинът, по който роклята ѝ се увиваше около палтото му и устата му, която завладяваше и вземаше ненаситно.

София никога не бе целувана по такъв начин и как само ѝ харесваше! Значи за това пишеха поетите и шепнеха прислужниците, това бе пропускала тя в живота си досега. Страст. Чиста, необузdana страст. Тя избухваше в нея, изпълваше я, правеше я цяла.

Устреми се към него, привлечена от топлината на прегръдката му и подтикната от търсеците му ръце. Той прекъсна целувката, само за да прекара устни по бузата до ухото ѝ. Тя потрепери от удоволствие, когато той захвапа ухото ѝ и по кожата ѝ се разнесоха тръпчици.

София простена и го стисна още по-силно, желаеща още, нуждаеща се от повече. Изведнъж той я вдигна на ръце и я занесе на пейката, където храстите ги скриваха от любопитни очи. Настани я в скута си и хвана с ръка брадичката ѝ, за да повдигне устните ѝ към своите отново.

Тя усещаше огън и страст, топлина и чувственост. Копринената ѝ рокля приятно прилепваше към тялото ѝ, а дантелата по деколтето ѝ леко прошумоляваше, когато търсеците пръсти на Дугъл се плъзгаха по гърдите ѝ. Чехлите ѝ паднаха на тревата и хладният въздух погали стъпалата ѝ.

Сякаш не можеше да се приближи достатъчно близо, тя затегна прегръдката си около врата му.

В отговор на нейната настоятелност Дугъл я притисна още по-силно, страстната му целувка я изгаряше, караше я да стене и да иска повече. Повече от него. Повече от целувка. Повече от упойващите усещания, които се засилваха с всеки изминал миг.

Тя усети натиска на езика му върху зъбите си и потръпна от наслада.

Твърдите устни на Дугъл дразнеха нейните, докато ръцете му бродеха по тялото ѝ, плъзгаха се от бедрата към талията ѝ и след това към гърдите ѝ. Той ги галеше през тънката материя, палците му откриха зърната ѝ и ги подразниха, докато те се стегнаха болезнено твърди. Тя изстена и се притисна още по-силно към него.

— Господарю? — Дрезгавият глас на Шелтън се чу откъм портата. — Там ли сте?

Очите на София се отвориха, но Дугъл не спря изследванията си.

Портата изскърца при отварянето си, след това се чу шум от колебливи стъпки по каменната пътека.

— Господарю? Да разходя ли конете още малко?

София се дръпна и Дугъл неохотно я пусна. Цялото ѝ тяло трепереше и не можеше да успокои ръцете и краката си. Копнееше за още и не можеше да възвърне способността си да мисли разумно.

Дугъл откри, че тактиката на София е проработила и че трябва да промени решението си да замине. Трябваше да има тази жена. Щеше да изиграе играта, която бе поискала, да спечели и да утоли страстта си. Тогава щеше да си тръгне, спокойно и без излишни емоции.

Той остави София на пейката, където тя се опитваше да оправи дрехите си с треперещите си ръце. Очарован каза тихо:

— Чакай тук.

След това тръгна към пътеката, където откри Шелтън.

По лицето на коняря се изписа облекчение.

— Ето къде сте бил, милорд. Чудех си дали конете трябва да...

— Остави ги оседлани, но свали куфара ми. Ще пояздим, преди да е станало прекалено топло.

Изражението на Шелтън помръкна.

— Да сваля куфара ви? Значи не си тръгваме, милорд?

— Не, ще останем още една нощ.

— А след това?

Дугъл повдигна веждите си.

— Ще си вървим.

Конярят почервения и бързо се отдалечи.

Когато Дугъл се върна при София, тя беше оправила роклята си, но не бе забелязала, че част от дългите ѝ къдрици бяха останали разпуснати. Бузите ѝ бяха зачервени, а устните ѝ подпухнали от целувките.

Чувство на удовлетворение се надигна у него и го накара да се усмихне. Щеше да потуши силния копнеж, изгарящ кръвта му с една дълга нощ, изпълнена със силна страст. И след като си тръгнаше, у София МакФарлин нямаше да е останало никакво съмнение кой е изтеглил печелившата ръка.

— Ще остана, София.

Усмивката ѝ потрепна леко, но тя повдигна брадичката си.

— Надявах се, да го кажеш.

Дугъл усети колебание, имаше нещо затрогващо в начина, по който изглеждаше тя, а в погледа ѝ се долавяше уязвимост. Беше си въобразил всичко това, разбира се. Тя беше дъщеря на прочут комарджия и беше обикаляла Европа в компанията на всякакви негодници и развратници.

А и увереният начин, по който се държеше, му подсказваше, че не може да греши. Действията ѝ съвсем ясно говореха за натрупания опит, повече от всичко друго — бе подготвила план да го примамва да играят и бе готова, дори желаше да заложи себе си. Как можеше такава жена да е невинна?

Все пак той не искаше да остави нещата недоизяснени.

— София, аз не се занимавам с невинни девойки.

Очите ѝ проблеснаха, но на лицето ѝ разцъфтя спокойна, уверена усмивка.

— Аз не съм невинна. МакЛийн. Знам точно какво правя.

Той се отпусна. Разбира се, никоя девица не би стояла пред него само по риза, с подигравателна усмивка върху устните. Тази усмивка не му беше позволила да спи спокойно, караше го да мечтае да я люби, отново и отново.

Очите ѝ проблясваха изпод гъстите мигли.

— Дугъл, надявам се да не възприемеш въпроса ми погрешно, но да не би ти да си невинен?

Той премигна, твърде шокиран, за да ѝ отговори.

— Защото ако си — продължи тя през смях, — може би трябваше да си тръгнеш тази сутрин.

— За мен ще е удоволствие да ти докажа опита си тази вечер. Това ще те удовлетвори ли, София?

Тя кимна, а миглите ѝ скриха мислите ѝ от него.

— Зависи от това кой ще спечели, нали? Междувременно ще ти покажа къщата, такава каквато е в действителност. Не мога да оправя всичко, но мога да ти покажа някои от добрите ѝ страни, които с Ангъс успяхме да прикрием.

— Съгласен съм, но преди това ще изведа Посейдон на езда. Той се нуждае от упражнения.

А и самият Дугъл се нуждаеше от свеж въздух, за да си възвърне самоконтрола. Приблужи се до София, хвана китката ѝ, вдигна я и притисна устни към кожата ѝ.

Устните ѝ потрепнаха, но тя продължи да се усмихва.

— Вие милорд, ме карате да настръхвам.

Той я дръпна към себе си, меките ѝ гърди се притискаха към жилетката му, а бедрата им се докосваха.

— На всяка красива жена ѝ отива да бъде така развълнувана.

Тя го погледна, миглите ѝ хвърляха тайнствени сенки в очите ѝ, а бузите ѝ бяха като разцъфнали рози.

— МакЛийн, не мислиш ли, че трябва...

Той я накара да замълчи с целувка и обви ръцете си около талията ѝ, за да я задържи срещу себе си. Тя се разтопи в обятията му, отдадена на страстта, сякаш неговият огън изгаряше и нея. Притискаше се към него с истински копнеж и обви ръце около врата му, за да го привлече по-близо до себе си.

Дугъл отново пламна. Престана да мисли, да се съмнява и да прави каквото и да е друго, освен да се наслаждава на целувката, която го поглъщаше.

София се раздвижи, ръцете ѝ притиснаха гърдите му. Той отпусна прегръдката и погледна към зачервеното ѝ лице.

— Да, любов моя.

— Аз... трябва да тръгвам, Ангъс ще дойде да ме търси, ако скоро не се прибера в къщата.

— Но аз още не съм приключил.

Върху устните ѝ се появи усмивка.

— Тази целувка продължи много дълго.

— Продължителността е една от моите дарби.

Тя не беше напълно сигурна, че го разбира, но изражението му накара лицето ѝ да пламне.

Дугъл се разсмя и прекара пръст по бузата ѝ.

— Колко прекрасна кожа, какви красиви цветове.

София се отдръпна и той я пусна с неохотна усмивка. Последва я до пътеката и след това прекара пръсти по подпухналите си от целувките устни.

— Беше права, любов моя. Ако бяхме продължили, може би нямаше да се задоволя само с целувките.

Думите му прозвучаха по-скоро като обещание, отколкото като заплаха, но тя се разтрепери. Какво ѝ ставаше? Усещаше краката си като от олово, от устата ѝ не можеше да излезе и една смислена дума, а умът ѝ беше празен.

Дугъл плъзна пръста си под брадичката ѝ и я накара да вдигне поглед към него. Зелените му очи бяха изпълнени с веселие.

— Никога не съм играл толкова приятна... — погледът му се задържа върху устните ѝ — игра.

— Нито пък аз — отвърна тя и усети как се навежда към него, а очите ѝ не можеха да се откъснат от устните му. Твърди и идеално оформени, тя ги усещаше толкова приятни и топли върху своите. Тази мисъл я накара да потрепне. Само още една целувка. С какво би могла да навреди? Само една и...

— Ще се върна, след като изведа Посейдон на езда. — Той пусна ръката ѝ, обърна се и се отдалечи по пътеката, а София почувства болезнена и непонятна самота.

Винаги бе обичала усамотението, но този път то не ѝ донесе нито покой, нито удоволствие. А само болка и празнота, копнеж и объркани емоции.

Препъвайки се, тя се върна обратно на пейката, а сърцето ѝ препускаше бясно. Не бе имала представа, че една целувка може да предизвика такива усещания. Нищо чудно, че мъжете се

пристрастяваха към това. Досега не знаеше каква могъща сила може да има страстта.

Въздъхна неуверено и седна. Не можеше да си позволи да мисли за подобни неща, щом се стремеше да спечели тази вечер. Трябваше да се съсредоточи върху картите и броенето.

Ако искаше да успее, трябваше да запази ясна мисълта си.

Най-добрата стратегия беше да отчетеш не само слабостите на противника си, но и своите собствени. А очевидно тя беше много по-слаба, отколкото бе предполагала.

Трябваше да бъде съобразителна, а това означаваше да избягва целувките, които отнемаха дъха и разума ѝ.

ГЛАВА 13

Родителите не спират да се тревожат за своите рожби още от мига, в който се появят на бял свят. Проблемът е в това, че невинаги знаят кога да побутнат пиленцето да излети от гнездото и кога да го задържат при себе си.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Дугъл стоеше облегат на стената на плевнята, вечерният вятър рошеше косата му, а очите му бяха вперени в къщата насреща. Той разсеяно отбеляза качеството на строежа и красивия мрамор по стълбището отпред, както и отблясъците на последните слънчеви лъчи по прозорците.

Шелтън взе едно от седлата и го остави наблизо. След това извади една четка от кофата, отвори малък буркан и започна старателно да търка кожата.

Дугъл не му обърна внимание, умът му бе съсредоточен върху обитателите на къщата. И по-точно върху определена обитателка. Една златокоса, палава, изкусителна жена.

След като София го беше убедила да остане, той излезе на езда с Посейдон най-вече, за да охлади непокорното си тяло. Замисли се над мотивите си да остане в тази проклета къща.

Отначало бе само от любопитство — за да разбере какво са замислили София и слугите ѝ. След това се изправи пред предизвикателството на една красива жена, а това той никога не бе успявал да отмине. Но накрая бе останал заради самата София. Беше очарован от нея, възхищаваше се на силния ѝ дух и решителност.

Един разумен мъж би се завъртял кръгом и би си тръгнал веднага. Един истински умен мъж не би се загледал по София, както той бе направил. Но Дугъл ценеше красотата и не можеше да ѝ устои.

Обожаваше златистите ѝ коси и мечтаеше да се разпилеят по него, докато го язди устремена към екстаза. Представяше си как я отвежда в огромното легло в лондонската си къща и заравя ръце в тях. Виждаше гъстите ѝ дълги къдрици разпилени върху копринените чаршафи в къщата си близо до Стърлинг.

Откакто бе срещнал София МакФарлин не можеше да мисли за нищо друго. Но тази вечер всичко щеше да се промени — най-накрая щеше да се освободи от това каквото и да беше.

— Изглежда ще бъде гореща нощ — каза Шелтън като продължаваше да търка лъка на седлото.

Дугъл го погледна бързо.

— Дори не можеш да си представиш.

Шелтън плю на парцала и започна още по-енергично да търка кожата.

— Може и така да е. Но знам, че през последните няколко дни вие изглеждате като обезумял. Никога до сега не съм ви виждал в такава състояние.

Дугъл присви рамене.

— Имам да мисля за много неща. — Дори тази сутрин, докато яздеше единственото, за което можеше да мисли бе усещането за устните на София върху своите, за пищните гърди под роклята ѝ, за бедрата ѝ притиснати към него...

Той се размърда неспокойно, нетърпелив да дойде време за вечеря. Извади часовника от джоба си и го отвори. Пет и петнадесет. Оставаше още час и четвърт.

Беше прекарал следобед с София и тя му бе показала истинския облик на къщата, а той се възхити от качеството на тапетите под покритието от сажди, от хубавите мебели на тавана, от ламперията, която бе омазана, за да се скрие мекият ѝ блясък, от мраморните подове застлани с грозни килими, от вратите и дъските по пода, които бяха разхлабени, за да скърцат.

София мълчаливо го бе развела из къщата. В известна степен, той като че ли изпита съжаление, че ще подари тази разкошна,

величествена къща на племенника си, който бе още дете. Това беше дом, който трябва да е изпълнен с живот, със смях и с любов.

Дугъл мислеше за това, когато я последва из помещенията, а Ангъс вървеше след тях. Беше принуден да се примири само да я гледа, а заобленото ѝ дупе привличаше очите му, докато я следваше нагоре-надолу по коридорите и стълбищата.

При тези мисли отново усети нарастваща възбуда и отвори часовника си за пореден път.

Шелтън изцъка с език.

— Прекалено често гледате часовника си, а това може да ви донесе лош късмет. Да не би да се притеснявате, че ще закъснеете за вечеря?

— Не. Ще играя карти с мис МакФарлин. Заложих къщата.

Шелтън хвърли парцала.

— Ще играете за къщата? Но вие я спечелихте само преди месец! Защо? Тази земя струва повече от имота ви край Стърлинг.

Сега, след като бе обиколил земята и беше видял реалното състояние на къщата, Дугъл бе принуден да се съгласи. Документът за собственост на този имот наистина струваше много повече, отколкото бе предполагал в началото.

Шелтън поклати глава.

— Вие сте се полудял, милорд. Полудял и омагьосан.

Дугъл изсумтя.

— Имам си причина да я заложа. — Той погледна към къщата и забеляза фигура на един от прозорците на горния етаж. — Когато си тръгнем утре, документът още ще е в джоба ми. Ще видиш.

Конярят вдигна парцала и го изтърси.

— Не трябваше да ви оставям да говорите с мис сутринта в градината. Знаех си, че това означава да прекараме още един ден тук.

Дугъл се ухили.

— Тя е прекрасна.

— Не съм виждал друга като нея — искрено каза Шелтън. — Затова и ще си навлечете грижи. Тя ще ви завърти главата и следващото нещо, което ще осъзнаете, е, че сте проиграл вале срещу тройка и сте заложил дори и лондонската си къща.

— Ще бъда внимателен. А сега трябва да се приготвя.

— Добре, милорд, но ако загубите къщата...

Дугъл повдигна вежди.

Шелтън въздъхна.

— Няма значение. Вие имате толкова много къщи, че една по-малко няма да е голяма загуба за вас.

Но със сигурност щеше да засегне гордостта му. И това беше още една причина да спечели, а не само за да уреди отношенията си със София веднъж завинаги.

По същото време в стаята си, София вече се бе изкъпала и облякла за вечерята. Роклята ѝ от тежка, розова коприна се сливаше с тена на кожата ѝ на златистите отблясъци на свещите. Единствената ѝ украса беше светлосинята панделка завързана под гърдите ѝ. Бе открила и подходящи чехли със скъпоценни камъни.

Ако имаше някакви съмнения за облеклото си, реакцията на Мери ги успокои. Тя зяпна, след това плесна с ръце и ѝ каза с благоговееен тон, че прилича на ангел. Това не беше точно видът, който се бе надявала да постигне, но София все пак благодари на прислужницата.

Мери прибра косите ѝ от едната страна, като от друга остави къдриците да се сипят като водопад над рамото ѝ. След това се отдалечи от нея и я огледа.

— Боже — едва прошепна тя. — Вие сте самата прелест.

— Благодаря — отвърна София. — Да сложа ли перлите? Фалшивите диаманти ще изпъкнат прекалено много.

— Аз не бих сложила нищо, това, което Бог ви е дал, е достатъчно. Повярвайте ми, мис, изглеждате съвършено.

— Благодаря ти, Мери. Трябва да призная, че съм малко нервна за довечера.

— Не мога да ви виня. Предполагам, че и негова светлост се притеснява. Той може да изгуби къщата, а вие... — Прислужницата млькна и между веждите ѝ се появи бръчка. — Какво заложихте вие, мис? Не бях се замисляла за това.

София се обърна към огледалото.

— Ред каза, че мога да подпиша разписки.

Дугъл, разбира се, би отказал да ги приеме, но това си беше неин проблем и на никой друг.

Лицето на Мери се проясни.

— Е щом е съгласен. Вие трябва да сте обещали доста добра сума.

— Може да се каже.

Тя поклати глава.

— Единият от вас ще е толкова бесен в края на тази игра, че ще сипе огън и жупел.

София се усмихна.

— Няма да съм аз.

— МакЛийн би казал същото — отбеляза сухо Мери. — Ще отидете ли да видите баща си, преди да слезете?

— Да. Той вече трябва да се е събудил.

— Почти. Докторът го държи упоен. — Мери приглади престилката си и продължи: — Докато вие нагледате мистър МакФарлин, аз ще отида да довърша вечерята. Хубавата вечеря.

София въздъхна с облекчение. Тази вечер не искаше да пие шери на празен стомах.

— Благодаря ти, Мери.

Прислужницата изсумтя.

— Чудесно е да приготвя истинска храна. Ще сервирам първото ястие след петнадесет минути.

София взе тънък копринен шал и го наметна през лактите си, а след това се отправи към спалнята на Ред.

— Ето те и теб — каза той със сънлив глас. — Виждам, че вече си облечена за вечеря. Ела и ми позволи да те погледам.

Тя се приближи и послушно застана до леглото.

Той присви очи, но те сънливо се затвориха. Хвана леко ръката ѝ.

— Съжалявам, момичето ми. Очите ми са малко замъглени от този проклет лауданум.

— Тогава поспи — каза София, а в стомаха ѝ сякаш пърхаха пеперуди, но тя не им обърна внимание. Можеше да го направи, беше напълно сигурна, че може. — В състояние съм да се справя с МакЛийн.

Ред се засмя.

— О, същата си като мен. И аз обичам предизвикателствата.

София стисна ръката му малко по-силно.

— Ще спечеля къщата обратно, заради мама. Обещавам ти.

— Добро момиче — каза баща ѝ и очите му се затвориха отново. — Ела при мен, преди да си легнеш. Искам да знам какво е станало.

— Ще дойда — обеща тя и сложи ръка на челото му. — Спи, Ред. Къщата на мама ще бъде в безопасност.

Той ѝ се усмихна сънливо, дишането му се задълбочи и се унесе в сън.

София тихо затвори вратата и се облегна на нея. Щеше да спечели играта, защото трябваше да го направи. Нямахте друг избор.

Вкопчена решително в тази мисъл, тя се спусна по стълбището към долния етаж, където я чакаше МакЛийн.

Дугъл остави чашата си до гарафата с бренди. Беше го открил на бюфета, където обикновено имаше шери. Трябваше да пита София за винарските изби. Ако там имаше запас от такова бренди, би го купил до последната бутилка.

Погледна часовника над камината. Тя закъсняваше. Той се намръщи и се обърна към прозореца, който в светлината на свещите отразяваше силуета му и стаята зад него.

Ако се преместеше малко встрани би могъл да се огледа, облечен в най-хубавото си палто, с искрящо бяло, завързано по сложен начин шалче, с коса все още влажна от банята и напрегнато лице. Потърка с ръка бузата си и си спомни за усещането от кожата на София под пръстите си. Тялото му се напрегна незабавно, той загърби прозореца и отпи голяма глътка от брендито си.

Това не помогна. Никак дори. Надяваше се алкохолът да потуши част от огъня в кръвта му. Беше толкова напрегнат от потисканото си желание, че чак го болеше. Тази вечер това желание щеше да бъде удовлетворено или... унищожено.

Звуците, които се чуваха от коридора му подсказаха, че София пристига и на лицето му се появи вълча усмивка. Щяха да вечерят и след това... Дугъл тръгна към коридора.

Роклята ѝ с телесен цвят падаше на меки гънки и галеше краката и бедрата ѝ, докато тя слизаше по стълбището, окъпана в светлина и грациозна като фея. София изглеждаше неземно тази нощ в цветовете на топла кожа и открито небе.

За нещастие, това че тя изглеждаше свежа и невинна като ангел не успя никак да успокои трескавата му неудовлетвореност. Напротив, само я разпали още повече.

По дяволите, беше толкова слаб пред нея, че дори не можеше да контролира реакциите си, когато бе наблизил! Ядосан на себе си, той изръмжа:

— Ето те и теб. Колко мило от твоя страна да направиш залога си толкова прекрасен за мен. — А сарказмът в гласа имаше вкус на метал.

Докато той говореше, лъчезарната ѝ усмивка се стопи и тя помоли за извинение с хладен глас.

— Би ли ме извинил за закъснението?

Тя трябваше да го направи. Трябваше да падне на колене пред него и да го помоли да ѝ прости за измамната си душа. За съжаление, мисълта за София на колене пред него, засили възбудата му още повече.

Щеше да полудее, ако не я докоснеше, ако не я вкусеше и притежаваше.

Виждайки я пред себе си облечена луксозно като принцеса, красива и чувствена като куртизанка, той нямаше никакви съмнения, че по един или друг начин щеше да я има тази нощ. И след като това адско мъчение приключеше, всеки от тях щеше да е свободен да тръгне по пътя си и да се върне към нормалния си живот.

Тя го погледна хладно в очите.

— Ще се зарадваш да разбереш, че Мери е приготвила нещо специално за вечеря.

— Надявам се, да е нещо, което става за ядене.

Устните ѝ потрепнаха.

— Разбира се.

— Тогавата е много жалко, че не искам да вечерям днес. — Тялото му се измъчваше от глад, който не можеше да бъде задоволен с храна.

— Не искаш да вечеряш? Но Мери...

— Ти гладна ли си?

На устните ѝ се появи бледо подобие на усмивка.

— Не бих могла да хапна и залък сега, дори животът ми да зависи от това.

Признанието ѝ успокои опънатите му нерви. Тя беше също толкова изнервена, колкото него. Добре. Така и трябваше да бъде.

Той вдигна кичур от косата ѝ до устните си, копринената къдрица излъчваше лек аромат, който нажежи тялото му още повече.

— София, не мога да чакам повече. Нека да изиграем играта и да видим какво ни е приготвило бъдещето.

Тя изглежда се готвеше да спори, но след това присви очи.

— Дугъл, ти си пил.

Той повдигна рамене.

Тя помириса.

— Бренди.

— Беше тук, когато дойдох. Изпих само две чаши, не съм пиян все още.

Забелязал пламъчетата, които проблеснаха в очите ѝ, Дугъл разбра за какво си мисли тя — ако той е пиян това ще ѝ даде преимущество. Но София не знаеше, че МакЛийн понасят алкохола много по-добре от повечето хора.

Тя се усмихна и хвана ръката му като се облегна на него.

— Ще съобщя на Мери, че сме решили да не вечеряме. Тя ще се разстрои, но какво да се прави.

— Да отиваме в библиотеката тогава. — Потискайки вълнението си, Дугъл се наслаждаваше на топлината от допира на гърдите ѝ до ръката си и на приятния аромат на жасмин, който се носеше от косите ѝ. Господи, тя беше толкова съблазнителна. Той погледна надолу към нея, а очите му се спряха на линията на деколтето на роклята, като проследиха извивката на гърдите и грациозните ѝ рамене.

Когато влязоха в библиотеката, Дугъл вдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. Устните ѝ се разтвориха и в очите ѝ се четеше тревога, когато освободи ръката си и бързо се отдръпна далеч от него.

Дугъл я наблюдаваше с интерес. В някои моменти мис София МакФарлин изглеждаше като най-хладната и невъзмутима жена на света. А в други се чудеше дали някога се е целувала истински.

Той се усмихна. Със сигурност бе получила истинска целувка — поне веднъж.

— Позволи ми да наляя по нещо освежително. Само че тук няма нищо, освен бренди.

— Бренди е добре. Ред ме научи да ценя вкуса му.

Естествено. Дугъл се насочи към бюфета и взе гарафата.

— Останало е достатъчно. — Той наля в чашите и ги донесе до масата, където стоеше тя.

София пое едната чаша от ръката му.

— Сега, след като вече имаме „вечеря“ ще играем ли?

— Разбира се — съгласи се той и дръпна стола ѝ.

Тя се усмихна, една загадъчна усмивка, която го възпламеняваше. Ако тя не внимаваше, той можеше да я обладее, още сега, тук на тази масата. Което би могъл да направи, така или иначе, след като спечелеше.

Прекара ръката си по гладката повърхност, като се чудеше дали краката са достатъчно здрави. Можеше да си я представи с копринените ѝ поли вдигнати над бедрата, докато той...

— Дугъл? — Дрезгавият ѝ глас го върна в реалността.

Той прогони видението и ѝ помогна да се настани на стола, сложи ръце на раменете ѝ и се наведе, за да прошепне в ухото ѝ:

— Нека по-добрият да спечели.

Тя обърна главата си, а устните ѝ бяха само на сантиметри от неговите.

— Може и да е по-добрата.

Дугъл се усмихна и зае мястото срещу нея.

— Да играем вист за разнообразие? — попита той, а когато тя кимна, добави: — Да изиграем няколко игри за загревка. Ако не бързаш да бъдеш победена, разбира се.

Лицето ѝ се обля от лека руменина.

— Не. Да изиграем няколко игри за упражнение. Да кажем... три?

Това щеше да му даде повече време, за да оцени каква гледка представлява тя в провокативната си рокля. И да си я представи без нея.

— Добре.

— Чудесно — каза тя, като го гледаше изпод мигли си. — Ще побързам, за да не ни отнеме много време.

Думите ѝ предизвикаха нова вълна от желание у Дугъл, която засили решимостта му да спечели.

Първата игра премина добре за него, София загуби с минимална разлика. Той наблюдаваше изражението ѝ и забеляза напрежението

около устните ѝ. Тя отчаяно искаше да спечели, но не можеше да не го гледа по същия начин, по който я гледаше той — с жажда в очите.

А това го възпламеняваше още повече.

Втората игра спечели София и той забеляза, че колебанието характерно за играта ѝ досега, бе изчезнало. Малката палавница се бе преструвала през цялото време. Въпреки че се бе досещал, усети, че гордостта му е уязвена.

Последната игра бе изпълнена с напрежение. С всяка изтеглена карта осезаемото вълнение в стаята нарастваше. Дугъл долавяше всяко потръпване на миглите на София, и всяко повдигане и спускане на гърдите ѝ.

Той бавно, но сигурно печелеше. Накрая тя обърна последната си карта и въздъхна дълбоко.

— Губя.

Той усети учудването в гласа ѝ.

— Изглеждаш изненадана.

Тя се намръщи бързо и напрегнато.

— Изненадана съм. Колкото и да играя, не мога да свикна да губя.

И с него бе така. Бръкна в джоба на палтото си, извади документа за собственост от джоба си и ги хвърли на масата.

— Стига упражнения. Време е да го направим.

Един дълъг миг София гледаше документа. След това взе колодата разбърка я и предложи на Дугъл да цепи. Той го направи и тя раздаде картите. Дугъл я наблюдаваше внимателно, но не забеляза нищо нередно.

Когато вдигна картите си и ги погледна го изпълни задоволство. Можеше да спечели, знаеше го. Погледна към София изпод миглите си и забеляза бледността ѝ. Може би картите ѝ не бяха толкова добри, колкото се бе надявала... или само блъфираше.

Тя го попита дали ще хвърли карти и той махна отрицателно. Тя смръщи вежди, хвърли две от своите и изтегли две нови.

Когато разиграването приключи, Дугъл остави картите си открити на масата.

— Мисля, че номерът стана.

Тя гледа картите си още известно време и ги остави до неговите, без да каже нищо.

Дугъл ги погледна. Три дами. Тя печелеше.

Разочарование и незадоволено желание кипяха във вените му, а гордостта му бе жегната горчиво. Беше изгубил всичко — и къщата и София. По дяволите, Шелтън беше прав, трябваше да си тръгне тази сутрин.

София не можеше да повярва. Бе спечелила — къщата отново бе нейна! За миг я изпълни триумф — чист и ослепителен. След това забеляза потъмнелия поглед на Дугъл.

Вече нямаше нищо, което да го задържа тук. Мисълта беше толкова неочаквана, колкото и опустошителна. Смяташе, че ще се зарадва, когато спечели, а в действителност се чувстваше така сякаш бе изгубила.

Взе документа и ги задържа между пръстите си като очакваше напразно да почувства удовлетворение. След като Дугъл си тръгнаше животът ѝ щеше да бъде същия като преди. Да става сутрин, да приготвя закуска за Ред, след това да отиде на гости на някой приятел или да поработи в градината, докато дойде време за обяд. Следобедите щеше да чете, да почиства или да си намира друга работа из къщата. След като вечерят с Ред тя щеше да бродира или да си легне с някоя книга, докато баща ѝ се занимава с нещо до късно в конюшните.

До скоро това бе всичко, което искаше, но вече не беше така. Сега желаше нещо по-ценно от една къща.

През годините тъгата по майка ѝ бе заменена от дълбока самота. Дори не го бе забелязала, но когато пристигна Дугъл вече имаше и някой друг, освен Ред, с когото да разговаря, някой интересен и вълнуващ.

Някой, който едва щеше едва да дочака зората, за да си тръгне.

Тя гледаше документа. Майка ѝ бе искала да превърнат къщата в дом, но не и да се откажат от живота си. Нейните собствени решения го доказваха.

Една топла ръка се склочи около китката ѝ и София погледна през масата в очите на Дугъл. Бавно и неумоливо той я дърпаше напред.

Лицето му бе мрачно, а очите му не се откъсваха от нейните. Тя трябваше да се възмути от настойчивостта му, но всъщност усети, че се навежда към него през масата, а документът беше забравен.

Зелените му очи, впити в нейните, бяха хладни и толкова потъмнели, че изглеждаха почти черни.

— Една целувка — подхвърли той съблазнително. — Или... се страхуваш?

ГЛАВА 14

Понякога е най-добре да забравиш страховете си и да кажеш истината, дори да ти се наложи да излъжеш заради това.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Аз не се страхувам от нищо — заяви София, издърпа китката си от хватката му, а лицето ѝ порозовя. — Дори и от теб.

Тя беше великолепна, гледаше го презрително, въпреки че гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от желанието, което ги свързваше. Сега в погледа ѝ се долавяше още нещо — също като Дугъл и тя искаше нещо повече. Къщата не беше достатъчна.

От мястото си той взе картите и ги остави на масата пред нея.

— Докажи го.

Устните ѝ се извиха в дяволски съблазнителна усмивка, когато взе колодата.

— По-силната карта печели.

— И какво печели? — попита той и стисна юмруци.

Тръпка прониза София от дрезгавия му глас.

— Целувка или нещо повече. Победителят ще реши кога да спре.

Той повдигна вежди.

— София, сигурна ли си в това?

Очите ѝ попаднаха върху документа на масата пред нея.

— Абсолютно сигурна съм.

— Тогава си първа.

— Трябва да разбъркам картите — каза тя и започна да ги разбърква, докато мислите в ума ѝ се въртяха бързо, колкото тях. Ако

изгубеше, той щеше да получи своята целувка и... и да си тръгне.

От тази мисъл гърлото ѝ толкова се стегна, че дори не можеше да преглътне. Трябваше да спечели, просто трябваше.

Погледна към Дугъл, който наблюдаваше лицето, а не ръцете ѝ. Това можеше да помогне. Ред ѝ бе показал и други начини да спечели, освен, като брой картите. Тя никога не би измамила, за да си върне къщата, но да го направи сега, едва ли щеше да е толкова лошо, след като залогът беше една целувка... или дори по-интригуващото — „нещо повече“.

Усмивайки се на себе си, разбърка картите бързо, като пренареждаше първите карти с всяко движение на ръцете си.

— Ето. — Докато оставяше колодата на масата, София скри една карта в дланта си. — Кой ще бъде първи?

Той я изучава с поглед известно време, от което я побиха тръпки, но се принуди да каже спокойно:

— Дугъл?

— Извини ме, чудех се нещо. Моля, продължавай.

Тя посегна към колодата, за да сложи картата, но Дугъл сграбчи китката ѝ.

— Не!

Гласът му накара София да замръзне на мястото си. Устните му бяха почти бели от сдържана ярост, а очите му пламтяха като яркозелени бездни.

Отвън се надигна вятър, който набра завесите на прозорците, пръсна картите на масата и изгаси топлите пламъци на свещите.

Изведнъж Дугъл я дръпна от стола ѝ през гладката повърхност на масата.

— МакЛийн! — проплака София и се опита безуспешно да освободи китките си.

Устните му бяха само на сантиметри от нейните. Той вдигна ръцете ѝ на нивото на очите си и видя скритата карта.

Навън вятърът сякаш оживя.

Очите на Дугъл блестяха от ярост.

— Значи по такъв начин спечели документа?

— Не! Дугъл, аз...

Капаците на прозорците се удряха, а тътенът на гръмотевиците отекваше в отговор.

София го погледна в очите. Нищо не можеше да каже. Нито да направи. Наполовина легнала през масата, с китки пленени от големите му ръце и с лице само на сантиметри от неговото.

Навън гръмотевиците се чуваха все по-близо. Вятърът нахлу в стаята, и вдигна картите от масата. Те се понесоха нагоре, после паднаха, сякаш танцуваха с буйния му порив.

— Защо? — попита Дугъл, а гласът му изсвистя като камшик.

Сърцето на София блъскаше гърдите ѝ и тя отвори уста.

— Аз...

— Не, не казвай нищо — горчиво каза той. — Само ще ме излъжеш, като ми кажеш това, което искам да чуя.

Той се изправи, забравил всичко друго, освен гнева си. Дръпна я рязко към себе си, а тялото му бе твърдо колкото лицето му.

— Това си планирала през цялото време. Да ме обереш, като ме подлудиш от желание, така че да си изгубя ума.

Тя провря ръце между телата им и ги притисна към гърдите му.

— Не! Не съм направила нищо такова! Аз... исках да си върна къщата, но не съм те мамила за това. Кълна се, че само...

— Не говори. Изкушаваше ме от самото начало, предлагаше ми се като някоя куртизанка.

О, Боже, сега като го казваше така...

— Дугъл, моля те. Трябва да разбереш...

Тътен на гръмотевица заглуши думите ѝ и след миг ги освети блясъкът на светкавица. Ожесточен порив на вятъра изгаси и останалите запалени свещи като ги остави в почти пълна тъмнина.

— Проклетата да си — рязко каза Дугъл, а гласът му сякаш я пронизваше. — Ти не си по-добра от баща си — комарджия и крадец.

— Дугъл, опитах се да те измамя само сега, за целувката.

Стиснатите му челюсти побеляха от гняв.

— Очакваш от мен да ти повярвам?

Тя се вгледа в лицето му и разбра, че е безсмислено да му обяснява каквото ѝ да е било в момента. Той беше твърде ядосан, а ситуацията изглеждаше изобличаваща, дори на самата нея.

Проблесна светкавица и суровото лице на Дугъл сякаш се отпусна. Той изглеждаше като красив ангел на отмъщението, дошъл да въздаде ужасяваща справедливост. Тя потрепери от тази гледка, както

и от гръмотевицата, която прогърмя толкова близо, че разтърси замята. С приглушено възклицание Дугъл наведе глава и я целуна.

Целувката му беше груба и настоятелна. Въпреки всичките си страхове, София му отвърна. Не можеше да го спре, както не можеше да спре и опустошителната буря. Това бе единственото, което можеше да направи, единственото, което искаше да направи. Отдаде се на страстта му и позволи на собственото си желание да се излее на свобода.

То я изпълни като стихия и съвсем скоро тя искаше още, нуждаеше се от повече.

Дугъл простена и я повдигна на масата, а дупето ѝ се плъзна по гладката повърхност, докато я поваляше върху разпръснатите карти. София потъна под него, чувстваше се дива като вятъра, могъща като светкавиците, свързана със земята толкова, колкото и мълниите, които падаха наоколо.

Усещаше как ръцете му повдигат полите ѝ нагоре — над коленете и бедрата ѝ и още по-високо. Топлите му пръсти намериха краищата на чорапите ѝ и ги събуха от краката ѝ, като ги разкъсаха в бързината.

Отново се разнесе гръм, а светкавицата освети изпълненото с решителност, гняв и несдържано желание, лице на Дугъл. Никога не бе изглеждал толкова красив.

Масата под гърба ѝ беше твърда, но това не я интересуваше. Единственото, което усещаше беше той. Тя беше погълната от него, сливаше се с него, той я обгръщаше и я караше да се чувства завършена. Всяка нейна фибра жадуваше докосването му и тя копнееше за него така, както никога не бе копняла за нищо друго.

Той свали ризата ѝ и се отдръпна, за да разкопчае панталона си. Загубата на контакта с него я накара да полудее от желание.

София се извиваше на масата изпълнена с необуздан и нескрит копнеж за повече. Нетърпеливо, обгърна кръста му с крака и го придърпа по-близо към себе си.

Голата кожа на Дугъл се докосна до нейната. Сърцето ѝ биеше бурно в ритъма на стихията, вилнееща около тях. Дъждът се изсипваше като из ведро, вятърът дразнеше измъченото ѝ тяло.

Още един напрегнат миг Дугъл се сдържаше, а по лицето му ясно личеше, че едва запазва самоконтрола си. София прочете

мълчаливия въпрос в зелените му очи и в отговор сграбчи ризата му с двете си ръце, склочи крака около тялото му и го дръпна напред.

Светкавица изпълни със светлина стаята, когато той потъна в нея и неговият триумфален вик се смеси с гръмотевиците. Но въпреки силния шум на стихията, в стаята съвсем ясно прозвуча изненаданият вик от болка на София.

Дълбоко заровен в нея Дугъл спря, а очите му изгаряха нейните. Тя видя обвинението в погледа му, но не му отдаде никакво значение. Точно това бе искала. Хвана раменете му и се изви към него, за да му позволи да проникне още по-дълбоко.

Гръм се разнесе над тях. Дугъл се движеше в ритъма на стихията, лицето му се изкриви от страст и гняв. София се отвори под него, болката стихна и тя повдигна бедра, за да посреща тласъците му.

Вкопчи се в него, сълзите ѝ потекоха от начина, по който я изпълваше, успокояваше болката ѝ и я караше да иска още. И още. И още.

С всяко ново движение напрежението в тялото ѝ се усилваше. Тя се изви срещу него, търсеца нещо, стремяща се към нещо, без да знае точно какво.

Изведнъж, я заля вълна от тръпнещо удоволствие. Изви се нагоре със затворени очи, докато достигаше върха на усещанията, отнемащи дъха. Силното удоволствие разтърсваше тялото ѝ, краката ѝ бяха яростно склучени около кръста на Дугъл, когато той задъхано промълви името ѝ и рухна върху нея.

Навън продължаваха да отекват гръмотевици.

Двамата останаха както бяха — Дугъл между бедрата ѝ, София с крака обвити около кръста му и ръце около врата му.

Тя скри лице до шията му, попивайки топлината му, докато разумът и бавно се връщаше. Накъде щяха да тръгнат от тук нататък? Накъде можеха да тръгнат? Той щеше да си отиде призори и тя нямаше да го види никога отново.

Беше загубила всичко, което може да загуби една жена.

Дугъл се размърда и се повдигна на едната си ръка. София неохотно свали ръце от врата му, за да му позволи да стане.

Той стоеше подпрян на лакът и се взираше в нея с очи скрити от тъмнината.

— Кажи ми, София... това също ли беше част от плана ти? Да ме съблазниш, ако разкрия номерата ти? Да ме заслепиш от страст, за да не търся това, което е мое по право?

Гръм се разнесе отново и дъждът забарабани още по-силно.

Той присви очи.

— Каза ми, че не си невинна. Може би в края на краищата не искаш къщата, а богат мъж. — Дугъл се засмя горчиво. — Ако това е желанието ти, милейди, страхувам се, че се провали напълно.

— Не! — Тъгата на София премина в раздразнение. — Не съм имала друг план, освен да те примамя да играем карти. Трябваше да ти кажа, че съм девствена, но аз...

— Достатъчно — рязко прекъсна той. Следващата светкавица сякаш подчерта думите му. — Не искам да слушам повече лъжи. Дори не знам защо попитах.

Проклет да е! Тя току-що му бе отдала девствеността си, най-ценното, което притежаваше, а той дори не искаше да си направи труда да я изслуша.

— Остави ме да стана! — Тя го отблъсна и се изправи бързо, рязко издърпа полите си над лепкавите си бедра и с треперещи ръце започна да оправя роклята си. Вятърът я пронизваше и тя трепереше както от студа, така и от хладното презрение на Дугъл.

Огледа се за шала си и го откри под един от столовете до масата. Преметна го през раменете си и се насочи към прозорците, за да ги затвори, без да я е грижа, че дъждът мокри косата и роклята ѝ.

Светкавица проблесна, докато тя се бореше с последния прозорец и очите ѝ бяха привлечени от странна, ярка светлина на фона на тъмната нощ. Взря се смръщено през проливния дъжд с ръце стиснали прозореца. Светлината се разрастваше и София най-накрая успя да види какво се случва.

— Дугъл! Конюшната гори!

ГЛАВА 15

Не пренебрегвайте комплиментите, обидите или намеците. Умната жена винаги усеща тънката разлика между тях.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Няколко часа по-късно Дугъл стоеше под навеса на конюшната, само тънка струя дим се процеждаше през вратата и изчезваше в дъжда. Той потърка уморено врата си. Проклети да са светкавиците. Дявол да ги вземе, заедно със суровия му нрав.

Затвори очите си, които пареха от дима и топлината. Светкавицата беше ударила конюшната точно в средата на покрива и бе разпръснала искри в сухата слама складирана в таванското помещение. И за няколко мига покривът бе обхванат от пламъци.

Слава Богу, силният порой не бе позволил цялата конюшня да изгори.

Шелтън притича през дъжда и дойде под навеса при Дугъл. Той прекара почернялата си ръка през лицето и остави сиви следи по бузите си.

— Конете са прибрани в бараката. Отначало се дърпаха, но сякаш разбраха, че това е най-доброто за тях.

Дугъл кимна.

Когато София бе извикала, че има пожар, бързо навлече панталона и ботушите, като запасваше ризата си, докато тичаше навън от къщата. Слава богу, не бе срещнал Ангъс веднага, а малко по-късно и оттогава бяха заети единствено с това да спасяват конете.

София също бе последвала Ангъс навън. Само за секунди те се измокриха до кости. Дугъл ѝ бе изкрещял да се прибира, но тя продължи да помага на Шелтън за конете, докато той и Ангъс се опитваха да спасят конюшните.

От покрива се стичаше вода и Дугъл протегна ръце, за да измие мръсотията и саждите от тях.

— Благодаря ти за помощта, Шелтън. Без теб конете щяха да са погубени.

— Просто си вършех работата — отвърна конярят и погледна косо към господаря си. — Тази буря се разрази внезапно. Тъкмо се излежавях в постелята, когато тя сякаш се изсипа от нищото.

Дугъл не отговори. Беше позволил на страстта си към София да притъпи вниманието му и ето какво се беше случило. Той погледна към прозореца на спалнята ѝ и си спомни каква бе снощи — прелъстителна и страстна, тя бе отнела дъха и самоконтрола му. Това бе нощ, която никога нямаше да забрави, не само заради невероятния начин, по който се бяха любили, а и защото най-накрая бе открил жена, страстна колкото самия него. Жена, която приемаше предизвикателствата бързо колкото самия него. Жена, която никога не можеше да има, защото през изминалата седмица между тях някак си се бе зародила връзка. Връзка, каквато винаги бе правил и невъзможното да избегне.

Най-лошото бе, че заради нейните лъжите несъзнателно бе отнел девствеността ѝ.

Стисна зъби и каза:

— Шелтън, ще си тръгнем още щом се развидели.

— Така казахте и онзи ден. И предишния ден и по-предишния...

— Повече няма да променям плановете.

Шелтън погледна през отворените врати в конюшните, където струйки дим още се издигаха и изчезваха в дъжда.

— Добре, че това е ваша конюшня.

— Тук няма нищо мое. Изгубих го в играта на карти.

— Аха! И затова се разгневихте толкова. А аз се чудех. И земята ли изгубихте?

— Загубих всичко. Всичко, което има значение.

Дугъл погледна отново към прозореца на София и се зачуди дали трябва да се сбoguва с нея. Щеше да е учтиво, но... не, не можеше да

го направи. Щеше да ѝ остави съобщение и да изпрати счетоводителя си с чек, за да покрие разходите по възстановяването на покрива на конюшните.

Проклет да е характерът му! Дяволите да го вземат! Дугъл се обърна към Шелтън:

— Успя ли да спасиш багажа ни от огъня? Когато пристигнах, стаичката вече беше в пламъци.

— Да, взех повечето от дрехите ни, когато излизах.

— Чудесно. Ангъс каза, че ще ни приготви вода, за да се изкъпем, така че няма да се наложи да спим вмирисани на изгорели дърва.

— Колко мило от негова страна — каза бодро Шелтън. — А спомена ли нещо за храна?

— Да. Мери приготвя сирене и месо.

— Точно това искам сега. Идвате ли?

— Ще изчакам да спре да дими напълно, за да съм сигурен, че няма отново да избухне в пламъци.

— Искате ли да остана с...

— Не. — Той се усмихна горчиво. — Ако някой си е заслужил да остане да пази, то това съм аз.

Шелтън се намръщи.

— Милорд, вие не можете да управлявате светкавиците.

— Нито мога да контролирам темперамента си... и това е моя отговорност.

— Милорд, вие не можете...

— Приятен апетит. Аз ще се справя тук. — Щом видя засегнатото изражение на коняря, Дугъл добави по-твърдо: — Тръгвай!

Шелтън въздъхна.

— Добре, милорд. Ще се върна веднага щом се нахраня.

След като той тръгна, Дугъл влезе в конюшните. Дъждът още валеше през огромната дупка на покрива и от пода се издигаха струйки дим. Повалени греди се търкаляха по него, почернели и натрошени също като гордостта му.

Само веднъж да си тръгнеш, нямаше да погледне никога назад.

От прозореца на спалнята си София видя как Дугъл изчезва в конюшните. Посегна да отвори прозореца, за да го предупреди да

внимава, но той едва ли щеше да се очарова от жеста ѝ. Всъщност едва ли би приел каквото и да е от нея след случилото се.

Бе видяла лицето му по време на пожара и разпозна вината, която изпитваше, че го бе предизвикал, защото тя се чувстваше по същия начин. Знаеше за проклятието, но съвсем съзнателно го бе довела до ръба на самоконтрола му.

Проклятие, само ако беше помислила... Но не беше и заради това Дугъл се обвиняваше в нещо, за което вината беше много повече нейна, отколкото негова.

Копнееше да поговори с него, но всеки път, когато погледът му попадеше върху нея, студенината в очите му я спираше. Утре. Утре щеше да го издебне, когато е сам и да поговорят. Може би щеше да го накара да разбере защо е решила да постъпи така.

Но не сега. Докато го наблюдаваше да влиза в конюшната, сърцето ѝ се сви в гърдите. Той си отиваше. Можеше да го види в стегнатите му рамене и в решителния начин, по който се движеше.

Една сълза падна върху облегатата ѝ на перваза ръка. Тя я погледна учудено — дори не бе разбрала, че плаче.

Устните ѝ се разтрепериха, София се извърна от прозореца и се хвърли върху леглото. Там даде воля на сълзите си, а разтърсващите я ридания бяха заглушени от възглавниците.

Беатрис се появи при Ред тази нощ. Както винаги тя се промъкна в стаята му, докато той спеше дълбоко.

Неговата прекрасна Беатрис! Той никога не се съмняваше, че това е тя, дори когато светлината, която струеше от лицето ѝ да замъгляваше чертите ѝ. Беше му достатъчно да усеща присъствието ѝ и да чува сладкия ѝ глас, когато му шептеше, че бди над него и го обича все още.

Както винаги, когато тя се появяваше, Ред почувства силна смесица от удоволствие и болка, от приятелство и самотата — всичко, което бе имал, но бе изгубил.

Тя се носеше над леглото му, бялата ѝ роба се развяваше, а около златистата ѝ коса проблясваше ореол, също като на картинките в старата Библия на майка му.

— Ред. — Гласът ѝ го заля, изпълнен с топлината на копнежа и прохладата на чиста вода.

Макар да знаеше, че няма как да я докосне, той не се сдържа да протегне ръка към нея.

— О, Беатрис, липсваш ми.

Лека усмивка докосна нежните ѝ устните и тя въздъхна.

— Виждам, че е така. Ти беше много зает последния месец.

Тя знаеше, че е загубил документа за собственост и бижутата ѝ. Преглъщайки тежко, той каза:

— Любов моя, направих грешка, но София я поправи. Само се опитах да...

— Дъщеря ни не е щастлива — продължи Беатрис, а в мекия ѝ глас се прокрадна обвинение.

— Да, тя страда. Този мъж, Дугъл МакЛийн...

— Този, който спечели къщата ми от теб в игра на карти? — Сега в гласа ѝ започваше да се долавя язвителност.

Ред трепна.

— Да, да. Виждам, че знаеш всичко, така че няма да ти досаждам като ти го разказвам отново.

Тя кръстоса ръце над ангелската си роба.

— А защо дъщеря ни не е щастлива?

Ред се размърда неспокойно.

— Не знам.

— Тя трябва да отиде при МакЛийн.

Ред премигна, макар че очите му бяха все още затворени.

— Но... той си тръгна преди два дни.

— От колко време Софи е тъжна?

— След като конюшният се подпали онзи ден... оу... — Ред се замисли. — Мислех за това, но тя се ядосва всеки път, когато спомена името му.

— Тя е наранена.

— Не знам. Не е продумала и две думи за него, откакто си е тръгнал. Любов моя, не искам да поставям под въпрос решението ти, но...

— Виждаш ли това? — Беатрис посочи блестящия ореол над главата си и в гласа ѝ се прокраднаха весели нотки.

— Да — отвърна Ред и върху устните му се появи усмивка.

— Тогава стига празни приказки, глупчо. Нашата Софи трябва да последва сърцето си, а това означава да тръгне след МакЛийн.

Усмивката на Ред помръкна. Да последва сърцето си? И да тръгне след МакЛийн?

— Беатрис, това значи ли...

Но когато вдигна очи, нея вече я нямаше.

Ред се събуди с обляно от сълзи лице, но сърцето му ликуваше. Ако се вслушаше внимателно можеше да чуе сладкия, изтънчен глас на Беатрис дори сега и да види лицето ѝ — същото като на скъпата им Софи — със сърцевидна форма, устни като розова пъпка, светлосини очи, нежна кожа и гъста златиста коса. Беатрис беше истинска красавица, нямаше никакво съмнение в това. Нещо повече — бе обърнала гръб на могъщ баща, няколко имения и дузини прислужници заради него. Винаги бе казвала, че не ѝ е било трудно да изостави охолния си живот, но на Ред му бяха нужни години, за да ѝ повярва напълно.

Той беше срещал единствения жив родител на Беатрис само веднъж. След сватбата им баща ѝ беше дошъл в странноприемницата, където бяха отседнали влюбените младоженци. Беше пристигнал с карета, теглена от осем от най-красивите коне, които Ред някога бе виждал. Такива каквито и принц би пожелал. Той не пристигна, за да им даде благословията си, а за да каже на Беатрис съвсем недвусмислено какво мисли за поведението ѝ.

С побелели устни и искрящи очи тя беше изслушала баща си, след това с достойнството на истинска принцеса бе хванала Ред за ръката и бе отпратила стареца.

Ред бе наблюдавал как величествената карета потегля от двора на странноприемницата, учуден, че дори сбруите на конете са украсени със сребро и злато. Беатрис през смях му бе казала, че каретата си е само една карета и баща ѝ е само един деспотичен старец. Това посещение бе накарало Ред да оцени любовта ѝ още повече. Никоя жена на света не е била така обичана и никой мъж не е бил по-благословен, особено след като се сдобиха със София.

Между майката и дъщерята винаги бе съществувала специална връзка. Беатрис бе способна да защитава яростно детето си. Сега тя

беше дошла при Ред с послание, което той не би посмял да пренебрегне. Единственото, което го затрудняваше в цялата тази бъркотия бе, че не познаваше достатъчно добре МакЛийн, за да му повери дъщеря си.

Ред се намръщи. Можеше ли да рискува щастието на собствената си дъщеря? Беше наистина жалко, че не се чувства достатъчно здрав, за да пътува и трябваше да я остави да се срещне сама с МакЛийн.

Обърна се към прозореца и се загледа в проливния дъжд, който продължаваше да вали.

— Беатрис — прошепна Ред, — сигурна ли си?

В тишината му се стори, че чува скъпия ѝ сладък глас да му прошепва:

— Да, глупчо.

И той се усмихна в мрака.

Най-сетне сутринта дойде. Също както и предишните две нощи София не бе могла да спи повече от час-два. Всеки път, когато затвореше очи виждаше погледа на Дугъл изпълнен с... презрение? Гняв? Вече не беше съвсем сигурна. Единственото, което знаеше, бе, че сърцето ѝ е разбито.

От долния етаж се разнесе гласа на Мери, която викаше нещо за мокри дърва на Ангъс. Непрестанният дъжд навън я потискаше още повече. София въздъхна, стана, изми ръцете и лицето си и навлече някакви дрехи. Всяко движение ѝ костваше неимоверни усилия. И когато с болка си припомни за това, което се бе случило между нея и Дугъл в библиотеката, притисна длани към очите си и се опита да мисли за нещо друго.

Решително излезе от спалнята си и се зарече да остави мъката зад себе си. Вдигна високо брадичка, залепи усмивка на лицето си и влезе в стаята на баща си. Той беше блед откакто се нарани, но днес изглеждаше различно. Очите му бяха възвърнали предишния си блясък, лицето му беше спокойно, а по устните му трептеше истинска усмивка.

— Имаш много добър вид тази сутрин — каза тя и се наведе да го целуне. — Не си изглеждал толкова млад, дори когато беше здрав.

Той се разсмя и сините му очи заблестяха срещу нея.

— Може би снощи при мен дойде един ангел и ме излекува.

Тя също се засмя.

— Трябва ти и малко вълшебен прашец и до утре ще си на крака — каза София, седна до него на леглото и се усмихна. — Как спа?

— Добре, добре — отвърна Ред и потърси лицето ѝ. — Момиченце, изглеждаш изтощена.

Тя повдигна рамене.

— Не спах добре.

— Не си спала добре откакто спечели документа за собственост — каза той и сви устни загрижено. — Мислех си, че това ще е повод за празнуване.

— Заради дъжда е. Вали вече три дни, без да спира и ме натъжава и потиска.

Ред потупа ръката ѝ.

— Момичето ми, не спиш, не ядеш. Щи се разболееш, казвам ти.

— Ще — поправи го тя. — Само да спре този дъжд и всичко ще се оправи.

— Не е заради дъжда, Софи.

— А заради какво е тогава?

— Дугъл МакЛийн.

Тя бързо издърпа ръката си от тази на баща си.

— Не разбирам за какво говориш.

— Имаш чувства към този човек — настоя Ред.

— Нямам — разпалено заяви тя. — Дугъл МакЛийн е арогантен, надут, упорит глупак.

— Майка ти, Бог да благослови душата ѝ, често казваше същото и за мен. Дори още го казва по свой си начин. Но това не обяснява защо се измъчваш така.

— Аз не се измъчвам.

— Добре. А какво изпитваш тогава?

София преплете ръце.

— Аз... объркана съм. Бях ядосана и наранена, той също. Нямах възможност да му обясня защо... — София спря и се изчерви. — Не е важно.

— Важно е, иначе нямаше да си толкова разстроена. Момичето ми, има само едно нещо, което можеш да направиш: Тръгни след него.

София премигна.

— Какво?

— Последвай го и му кажи каквото имаш да му казваш. Мина време и двамата ще бъдете по-спокойни. Може би той вече ще е по-склонен да те изслуша.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не — промълви тихо тя, — той никога няма да иска да ме изслуша. Ред, аз го измамих.

Ред също премигна.

— Какво си направила?

— Не беше, когато Дугъл заложи къщата, а след това... — Тя погледна баща си в очите и почервения още повече. — Няма значение.

— Какво беше заложила.

София въздъхна.

— Целувка.

— Дявол да го вземе! — млъкна за известно време преди да попита. — А какъв беше залогът срещу целувката?

Тя прехапа устни.

— О, момичето ми — простена Ред.

— Сега вече знаеш защо го измамих. Не исках да изгубя. Страхувах се, че ще ми хареса прекалено много.

Ред закри с ръка очите си и промърмори под нос.

— О, Беатрис, какво да кажа за това? — След това свали ръката си. — Слушай, не знам дали това е най-правилно, някои биха сметнали така, но аз ще рискувам. МакЛийн е в дома на сестра си, която живее на не повече от ден път от тук. Стегни си багажа и отиди да му кажеш каквото трябва да му кажеш.

Тя стисна ръцете си.

— А документа?

— Какво за него?

— Мисля, че... мисля, че, той заслужава да му го върнем. След всичко, което направихме, за да го измамим. Тогава изглеждаше важно, но сега...

— Момичето ми, сигурна ли си?

Тя кимна.

— Можем да продадем брендито от винарската изба и да започнем отначало някъде другаде.

— Би ли го направила? Би ли напуснала тази къща?

— Преди си мислех, че къщата е всичко, защото ни я остави мама. Но сега се чудя дали не ни е оставила нещо много по-ценно.

Ред кръстоса ръце на гърдите си и погледна към тавана.

— Беше напълно права, любов моя!

София също погледна нагоре и се намръщи.

— Ред, какво...

— Няма значение. Момичето ми, напълно съм съгласен с теб. Ако това ще ти донесе покой, дай документа на МакЛийн и му обясни всичко.

— А след това?

Той хвана ръката ѝ.

— След това се прибери у дома и ще си съберем багажа — усмихна се и я пусна. — Сега върви! Кажу на Мери, че двамата с Ангъс трябва да те придружат и да те пазят като очите си.

— Но аз не мога просто да се появя на прага на сестра му и да поискам да го видя. Ще ми отнеме цял ден да стигна до там и...

— Можеш. Нещо повече, бих казал, че сестра му ще те покани да ѝ погостуваш. Тя е известна с благородството си, но дори и да не стане така, аз познавам доста хора в Стърлинг. За всеки случай ще дам адреса на един от тях на Ангъс.

Дали Ред беше прав? Щеше ли тя да намери покой някога, ако оставеше нещата така? Ами ако МакЛийн не пожелаеше да я изслуша? Какво щеше да си помисли лейди Кинкейд като се появеше неканена в дома ѝ? Нямах ли да изглежда като някоя натрапница, която преследва брат ѝ?

Бузите на София пламнаха при тази мисъл, но сърцето я болеше повече. Каква ужасна бъркотия!

Кулминацията на страстта, която бе припламна между тях, още при първата им среща, беше неизбежна. София го знаеше и го бе искала отчаяно. Само да не се бе случило наред това ужасно недоразумение.

Ако не му обяснеше всичко, той винаги щеше да мисли най-лошото за нея и това бе най-болезнената част.

Тя преглътна и каза:

— Прав си, Ред. Ще кажа на Мери да събере багажа веднага.

— Ще вземеш и Ангъс. За да те пази.

Тя се опита да протестира, но баща ѝ вдигна ръка.

— Ако тръгнете до час, ще пристигнете на свечеряване. При този дъжд аз не бих чакал повече. Реката скоро ще залее моста.

София се усмихна.

— Нямах търпение да се отървеш от мен?

— Да. Омръзна ми да гледам нацупената ти физиономия на масата за закуска.

Тя се засмя леко.

— Ред, не мога да разбера. Защо толкова настояваш да го направя?

— Защото аз по-добре от всеки друг зная цената на изгубените възможности. Понякога трябва да хванеш живота за рогата и да го яхнеш, дори той да се опитва да те изхвърли. Не искам да гледам как прекарваш остатъка от живота си трепвайки всеки път, когато се спомене името на този мъж.

Точно това щеше да направи. Чувстваше се разголена и наранена. Ред беше прав — ако не поговореше с Дугъл, щеше да съжалява до края на дните си.

— Ред, обичам те.

Той засия.

— Би трябвало да е така. Ще те чакам да се върнеш до няколко дни и да ми докладваш всичко.

— Разбира се. Но кой ще се грижи за теб, докато ме няма?

— Ще остана при ескуайъра.

Тя стана и го целуна по бузата.

— Добре. Отивам да си събера багажа.

— Когато стегнеш до дома на лейди Кинкейд, не си тръгвай, преди да разговаряш с МакЛийн, дори да трябва да го влачиш за ушите. Може да се наложи да си по-упорита.

София се усмихна, вече се чувстваше много по-добре.

— Упоритостта е нещо, което притежавам в изобилие.

ГЛАВА 16

Мъж, който си мисли, че не се нуждае от жена е обречен да спи в студена постеля, да яде лоша храна и да усети горчивия вкус на самотата.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Той вече ме изкарва от търпение — каза Фиона Кинкейд и решително остави чашката си върху малкия поднос. — Дугъл е в ужасно настроение откакто пристигна.

— Така ми харесва повече — отвърна красивият ѝ съпруг. — Не каза повече от една-две думи на закуска.

Тя въздъхна раздражено.

— Изненадана съм, че вие двамата не се разбирате по-добре, след като толкова си приличате. — Унилият поглед на Джак я накара да добави бързо. — В някои отношения.

— В много малко отношения. — Той погледна през прозореца мократа градина. Дъждът се лееше толкова силно, че повечето от цветята бяха обезглавени, а мокрите им цветове бяха разпръснати из осеяните с локви пътеки. — Вече минаха два дни, а бурята продължава.

Фиона наля още чай в чашата си.

— Лошото време определено идва от него. Почувствах го от мига, в който пристигна. — Тя направи физиономия. — Вече не вярвах, че ще се появи. Повечето гости си заминаха.

— Дано и останалите скоро да си тръгнат. — Джак огледа собственически Фиона. — Не искам задълженията ти на домакиня да

ти отнемат и минутка повече отколкото е необходимото.

Тя му се усмихна.

— Освен Дугъл ни останаха само четирима гости, така че нямам много работа. За нещастие повечето от неомъжените жени си тръгнаха и сега брат ми е без дама за вечерята. Как да подредя местата, за да не е неудобно?

— Сложи го до съпругата на съдията. Това ще ощастливи поне нея.

— Няма да направя нищо подобно! — разпалено отвърна Фиона. — Тази жена е непоносима. Поканих я само защото мъжът ѝ е свършил чудесна работа в сиропиталището в Хамптън и искам да използваме някои от методите му тук, в Стърлинг.

— От начина, по който се интересуваше от пристигането на Дугъл, подозирам, че между тях е имало нещо.

— Не бих се изненадала. Трябва да му се признае, че не я насърчава, въпреки че би било трудно да го направи в присъствието на съпруга ѝ.

— Ако беше заинтересуван, подобни тривиални подробности не биха го спрели. — Джак долови укорителния поглед на жена си и се засмя тихо, хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ, след това обви пръсти около нейните. — Фиона, любов моя, колкото обожавам теб, толкова не мога да понасям братята ти. Никой от тях.

— Грегор е много по-приятен откакто се ожени. Дори ти трябва да го признаеш.

— Но само ако Вениша е с него. Когато я няма той си е все така досаден.

Устните на Фиона се извиха в усмивка, а зелените ѝ очи заблестяха.

— Също като теб, доколкото чух.

— Кой разпространява такива слухове?

— Всички. — Тя сложи ръка на бузата на мъжа си и се усмихна срещу сините му очи. С тъмнокестенявата си коса и опустошително привлекателната си външност „Блек Джак“ Кинкейд беше истинско бедствие за лондонското висше общество. А сега беше нейното лично бедствие и тя не можеше да си представи живота си без него.

Той се засмя и остави кърпата си на масата.

— Мисля да отида в детската стая и да прочета приказка на сина ни. Ще дойдеш ли с мен?

Тя се усмихна, стана и хвана ръката на съпруга си.

— Разбира се. Расте толкова бързо. Едва си спомням кога беше мъничко бебе и...

На вратата се чу тихо почукване и Пъркинс — икономът — влезе.

— Извинете ме, но мис МакФарлин е пристигнала да търси брат ви. За съжаление, той още не се е върнал.

— Не се е върнал? — намръщи се Фиона. — Къде е отишъл?

— Мисля, че брат ви излезе на езда веднага след закуска — отвърна икономът и погледна неодобрително навън към дъжда.

Джак се обърна озадачено към Фиона.

— Чудя се дали не ни предстои да се срещнем с причината за лошото настроение на Дугъл.

— Не бих се изненадала. Джак, нали нямаш нищо против първо да се срещна с мис МакФарлин насаме.

— Разбира се. Ще се видим, след като приключиш с разпита.

— Няма да разпитвам никого!

Джак се ухили.

— Разбира се, че няма. Ти само ще й зададеш няколко въпроса — каза той и погледна към Пъркинс. — Лейди Кинкейд ще приеме гостенката ни след малко.

— Да, милорд — отвърна икономът, поклони се и излезе.

Фиона се намръщи при гледката на силния дъжд през прозореца.

— Дугъл ще премръзне до смърт в този дъжд.

Джак повдигна рамене.

— Той го предизвика, остави го да поплува в него — каза и притисна устни към челото й. — Любопитно ми е да науча нещо повече за тази жена.

Фиона кимна разсеяно. Ако предположенията на Джак бяха правилни и мис МакФарлин бе причината за мрачното настроение на Дугъл, то тя горката бе за съжаление.

С високо вдигната брадичка, тя се насочи към салона. В средата на стаята стоеше жена със сива къдрава коса и лунички, доста пълна и облечена като слугиня. Фиона едва не се спъна. Разбира се, не приличаше на типа жени, които Дугъл би преследвал. Но може би...

може би това бе истинската любов? Затова ли той беше толкова мрачен?

Фиона се съвзе от изненадата и се усмихна любезно.

— Мис МакФарлин? Добре дошла в...

Леко покашляне прекъсна Фиона и жената посочи зад нея.

Тя се обърна и в същия миг разбра, че се е озовала лице в лице с причината за бурите на Дугъл. Мис МакФарлин не беше просто хубава, момичето притежаваше спираща дъха красота. Мъничка като фея, тя имаше златисти коси, най-възхитителните светлосини очи, устни сладки и червени като череша и прав аристократичен нос, за каквото повечето дебютантки в Лондон биха убили.

Тя се поклони грациозно.

— Лейди Кинкейд, аз съм София МакФарлин. Дойдох да говоря с брат ви по много важен въпрос. Той тук ли е?

В нежния ѝ глас се долавяше колебание, но и решителност и Фиона осъзна, че зад деликатната ѝ външност се крие стоманена твърдост.

— Мис МакФарлин, страхувам се, че брат ми в момента е навън. Желаете ли да изпием по чаша чай, докато го чакаме? Той няма да се бави дълго — каза Фиона, но се надяваше той да се забави достатъчно дълго, за да прецени загадъчната си гостенка.

Час по-късно Дугъл се върна в къщата с ботуши пълни с вода. Подаде капещите си палто и шапка на Пъркинс, отметна мократа коса от очите си и се отправи към стълбите. Точно когато стигна до салона вратата се отвори и зет му излезе през нея.

— Дугъл! Точно ти си човекът, когото исках да видя — каза Джак с широка усмивка. — Толкова се радвам, че се върна.

Дугъл го изгледа подозрително.

— Защо?

Тъмносините очи на Джак блещукаха весело.

— Жаден ли си? Може би трябва да отидеш в салона да изпиеш един чай с Фиона и... госта ѝ.

Дугъл се намръщи. Не му се пиеше чай. Не искаше и Фиона да се опитва да го развеселява. Откакто бе пристигнал преди два дни, бе открил, че всичко му е безразлично. Нищо не можеше да му достави

радост — нито добрата храна, нито флиртът с красива жена, нито това, че вижда сестра си и племенника си. Нищо не можеше да разсее мрачното му настроение.

Единственото, за което можеше да мисли бе София МакФарлин и как изглеждаше тя, когато я видя за последен път. Както винаги тези мисли жегнаха сърцето му и го накараха да я прокълне отново.

— Моля те, извини ме пред Фиона. Искам да се изкъпя и преоблека преди вечеря — категорично каза той.

Това, което наистина желаше в момента бе да удави мислите си в гарафа от най-хубавия портвайн на Джак. Намръщено се обърна към стълбите, но след това чу от салона глас, сякаш донесен от вятъра.

Тя беше тук. Дугъл рязко спря, всяка негова клетка се напрегна от очакване, готовност и желание...

Той избута Джак и влезе в салона.

София седеше на ръба на дивана с чашка и чинийка в ръце и с лице насочено към Фиона, която я забавляваше с истории за малкия Джак. Когато Дугъл влезе София остави чашката и чинийката и скочи на крака, а лицето ѝ поаленя.

Той спря пред нея. Не бе очаквал някога да я види отново. През последните няколко дни си бе повтарял, че нещата му харесват точно такива каквито са и че е преодолял силното си желание към нея.

Сега знаеше, че се е лъгал. Искаше я точно толкова много, колкото и първият път, когато я видя. Желанието му беше като буен огън, който не отслабва.

Тя чувстваше същото. Виждаше го в очите ѝ, долавяше копнежа ѝ да пулсира в пространството между тях.

Фиона се изкашля деликатно.

Усетил, че сестра му ги гледа любопитно той се принуди да се поклони.

— Мис МакФарлин.

София направи бърз реверанс.

— Мистър МакЛийн.

Дугъл не можеше да откъсне очи от нея. Тя изглеждаше по-бледа отпреди и имаше леки кръгове под очите. Дали не я беше наранил, когато...

Той се обърна към сестра си.

— Фиона, трябва да поговоря с мис МакФарлин.

Тя се намръщи, а очите ѝ го предупреждаваха да бъде учтив.

— Тази вечер ще имаш достатъчно време за това. Поканих София да остане тук тази нощ и тя се съгласи.

Да остане? В същата къща, където е и той? Беше истински ад да се опитва да заспи предишните нощи, а сега като знаеше, че тя е тук, под същия покрив, нейното изкусително тяло...

— Не — думата едва се откъсна от устните му.

Фиона присви очи.

— Дугъл, тази къща е моя!

— И моя — добави категорично Джак.

Дугъл му отправи един пронизващ поглед.

Фиона сбърчи носле.

— Ако искам мис МакФарлин да остане, тя ще остане.

София вирна брадичка.

— Съжалявам, че посещението ми ви е неприятно, но аз вече приех любезната покана на сестра ви.

Дугъл стисна зъби. Ако тя останеше, може би нямаше да успее да я пусне. По дяволите всичко, това не беше честно!

Навън, сивото небе, започна да потъмнява отново и в далечината се чу тътенът на гръмотевиците.

София погледна през прозореца и лицето ѝ преbledня още повече.

— Не отново — промърмори Джак. — Вече ще се удавим.

— Дугъл — рязко каза сестра му, — внимавай!

— Внимавам — отвърна през стиснати зъби той.

София възкликна недоверчиво и Дугъл погледна към нея, а това бе грешка.

Гледката на плътните ѝ устни, присвити неодобрително срещу него — устните, които беше вкусил, които се притискаха към неговите, когато я беше взел на масата, докато ги заобикаляше топлината на лятната буря.

Тялото му незабавно се възпламени и той осъзна, че все още не може да разговаря с нея, не и докато всичките му сили бяха изчерпани от борбата с изгарящото го желание.

Обърна се кръгом и се забърза към вратата.

— Дугъл, къде отиваш? — попита Фиона.

Той ѝ отвърна, без да забавя крачка.

— Да пояздя.

— Но ти току-що се върна!

— Знам, по дяволите! — рязко отвори вратата той.

— Ще се върнеш ли за вечеря? — извика Фиона след него.

Брат ѝ дори не си направи труда да ѝ отговори, напусна къщата без шапка, като затръшна вратата след себе си.

Навъсен, не обърна внимание на събиращите се по небето буреносни облаци и след малко препускаше диво из полята сякаш всички демони от ада бяха по петите му.

— Ето те и теб!

Дугъл се обърна и откри, че сестра му идва забързано по коридора. Тя беше облечена в розова рокля, която обгръщаше леко закръглената ѝ фигура. Беше наддала няколко килограма след раждането, но Джак изглежда не забелязваше или не се интересуваше от това.

За миг, Дугъл завидя на Фиона и Джак. Те се обичаха по рядко срещан начин и се приемаха такива каквито са. Между тях нямаше никакви лъжи и имами.

Въздъхна, докато сестра му го оглеждаше от главата до петите.

— Целият си мокър! Вечерята е след половин час и въобще няма да успееш да се приготвиш навреме.

— Тогава започнете без мен. — Той свали капещото си палто си и го подаде на чакащия лакей.

Фиона погледна безучастния слуга, хвана ръката Дугъл и го поведе към празния салон. След това затвори рязко врата.

— Чакам те от часове и заслужавам някои отговори. Коя е София и защо тя е толкова важна?

— Преди да си започнала, обясни ми защо покани тази жена да остане тук.

Тя скръсти ръце, но предвид дребния ѝ ръст тази поза не беше особено застрашителна.

— Поканих мис МакФарлин, защото виждам, че между вас двамата има нещо.

— Нещо, което се постарях да избегна.

Фиона го оглеждаше заинтригувано известно време.

— Би ли ми обяснил какво означава това?

— Не.

Тя присви устни.

— Ами ако ти обещава да кръстя следващото си дете на теб?

Дугъл повдигна вежди.

— На Джак това няма да му хареса, нали?

На устните ѝ се появи усмивка.

— Да. Затова си помислих, че ще е прекрасен стимул за теб.

— Не вярвам, че ще го направиш.

— Ще го направя — каза твърдо тя.

Дугъл прекара ръка през влажното си лице.

— Фиона, мокър съм до кости. Ако искаш да се приготвя за вечерята, трябва да се преоблека.

Тя въздъхна.

— Добре. Така или иначе няма да ми кажеш нищо. — Отвори вратата и нареди на един от слугите: — Бях поръчала да се приготви вана в стаята на мистър МакЛийн. Моля те, погрижи се да стане веднага.

— Да, милейди — отвърна слугата, поклони се и се отдалечи.

— Дугъл, ще задържа гостите в библиотеката известно време, но побързай, защото вечерята ще изстине.

— Ще се изкъпя със светкавична бързина.

Докато яздеше през проливния дъжд той беше твърде ядосан, за да усети студа. Сега застанал далеч от топлия огън се чувстваше премръзнал до кости.

— Не знам дори защо опитах — тъжно заяви сестра му. — Това получавам, задето ми е жал за теб.

— Жал ти е за мен?

— Жал ми е — повтори тя твърдо. — Погледни се в огледалото. Никога не съм виждала толкова тъжно лице. Сега се приготви за вечерята и не се бави. — След тези думи тя се обърна и тръгна, а полата ѝ се понесе след нея.

Дугъл се изкачи по стълбището. Двама лакеи току-що приключваха с пълненето на голямата месингова вана до камината и когато си тръгнаха той щеше да се наслади на водата, от която се вдигаше пара.

В момента не искаше нищо друго, освен горещата вана да успокои болките в мускулите му. Усещаше всяка част от тялото си така, сякаш бе пребит и насинен. Погледна часовника и видя, че има само двадесет минути, за да се приготви. Крачейки към ваната, той издърпа шалчето си и започна да се съблича.

Сестра му го съжаляваше, помисли си тъжно. Не се нуждаеше от ничие съжаление. Може и да беше ядосан, но със сигурност не бе тъжен. Начинът, по който се стекоха обстоятелствата не го правеше нещастен. Тежестта в сърцето му идваше от чувството, че е предаден.

Издърпа ризата си през главата, освободи се от останалите си дрехи и се насочи към ваната.

Фиона беше чудесна сестра, въпреки че се опитваше да се бърка във всичко. Бе наредила да сложат ваната до камината, за да може да се наслади не само на топлата вода, но и на топлината от огъня.

Самата вана бе изключителна, достатъчно голяма, за да се съберат в нея двама души и толкова дълбока, че като седнеш водата да стига до врата ти.

Дугъл размърда схванатите си рамене и потръпна. София го караше да се чувства напрегнат като изопнатата струна.

През целия ден се чувстваше като обсебен от начина, по който го гледаше в салона — сякаш цялото й бъдеще зависеше от него и от никой друг, което беше пълна глупост, разбира се.

Защо го бе последвала? Какво искаше? Надяваше се да не я беше наранил като си тръгна така внезапно.

Стисна зъби. По дяволите, нейните чувства не бяха негов проблем. Решително остави тези мисли настрана и точно когато се приготви да стъпи във ваната някой почука силно на вратата. Преди да успее да отговори, тя се отвори и София влезе в стаята, като затвори бързо след себе си.

— Дугъл?

Роклята й беше в яркосиньо и сребристо и обгръщаше тялото й, така че да подчертае линията на бедрата й и прекрасната извивка на гърдите й. Дългата й коса бе вдигната нагоре и в къдриците й проблясваха диаманти. Брадичката й бе вирната високо и държеше сгънат лист хартия пред себе си като щит.

Когато го видя да стои гол до камината, устните й се разтвориха, очите й се разшириха, тя стреснато отстъпи назад и изпусна листа.

Силно изненадан Дугъл не можеше да помръдне от мястото си. Стоеше до ваната, напълно гол, с повдигнат във въздуха крак. Топлината от водата и огъня не можеше да се сравни с горещото вълнение, което се разля във вените му.

— Какво, по дяволите, искаш? — попита грубо той.

ГЛАВА 17

Мъжете са като скалите. Има моменти, в които няма да се помръднат, ако не ги побутнете лекичко.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

София затаи дъх при гледката на голия Дугъл пред камината. Отблясъците от пламтящия огън очертаваха мускулите на стомаха и бедрата му, проследяваха силните рамене и добре оформените му ръце. Предишният път се любиха в почти пълна тъмнина, като се изключат проблясъците на светкавиците, и по-скоро се докосваха и усещаха, отколкото виждаха един друг. Така че София беше съвсем неподготвена за мъжествеността на голото му тяло, както и за очевидната му възбуда, която буквално растеше пред очите ѝ.

Тази гледка ѝ отне способността да мисли, да диша, да направи каквото и да е друго, освен да го гледа.

Трябваше да се изчерви и да избяга, но не можеше. Сърцето ѝ биеше все по-силно, а пръстите ѝ тръпнеха от нуждата да докосне твърдите му мускули и да усети топлината на кожата му. Господи, той беше прекрасен. Всеки мускулест сантиметър.

Дугъл стоеше с разкрячени крака, сякаш я предизвикваше да спре да се взира в него.

— Е, — каза той провлачено, а гласът му бе достатъчно горещ, за да запали огън. — Какво правиш в стаята ми, мис София. Това ли беше намислила, когато подмами сестра ми да те покани да останеш тук. — Очите му се присвиха до тънки цепки. — Затова ли дойде? За да ме изкушиш и да ме направиш на глупак отново?

Тя облиза пресъхналите си устни и каза дрезгаво.

— Дойдох, за да поговоря с теб. Тази вечер ще бъдем с останалите гости и едва ли ще имаме време да говорим насаме.

— И не можа да изчакаш до сутринта?

— Първото нещо, което възнамерявам да направя утре сутрин е да си тръгна.

Очите на Дугъл проблеснаха.

— Какво, по дяволите, е толкова важно, че да не може да почака?

Погледът ѝ се спря върху мъжественото му тяло и устата ѝ се напълни със слюнка, от копнежа да докосне кожата му и да разбере дали е толкова топла, колкото изглеждаше. Да проследи мускулите му с върховете на пръстите си. Да се разтопи в прегръдките му и да усети устните му върху своите...

Той измърмори някакво проклетие и тръгна към нея.

Очите на София се разшириха, когато той спря пред нея и тя видя раздражението в зелените му очи.

— Какво искаш от мен? Какво?

Тя протегна ръката си и осъзна, че листа го няма. По дяволите, сигурно го бе изпуснала. Наведе се да го вземе, но в този миг очите ѝ се втрениха във възбудената мъжественост на Дугъл.

Беше само на инч разстояние — гладък, твърд, масивен. Ето какво ѝ бе доставило такова удоволствие. Тялото ѝ се напрегна и сякаш цялата изгаряше от желание да го докосне. Посегна с ръка и...

Дугъл стисна рамото ѝ и дрезгаво каза:

— София.

В този миг разбра какво иска той. Знаеше го с цялото си сърце. Идеята беше толкова неописуемо неприлична, че я караше още по-силно да желае да го направи.

Тя се наведе напред и бавно, съвсем бавно, докосна с устни върха му.

Дугъл си пое накъсано дъх, докато тя се отдръпна назад и взе хартията от пода. След това я вдигна насреща му неспособна да го погледне в очите. Какво имаше в този мъж, че я караше да забрави всякакво приличие?

След дълго мълчание Дугъл дръпна листа от ръцете ѝ. Разгърна го и извика:

— Документа? — Той бутна листа обратно в ръцете ѝ. — Не го искам!

Тя го погледна в очите.

— Нито пък аз.

Веждите му подскочиха нагоре.

— И защо не? Не беше ли това причината да ми се предложиш?

— Не исках това да се случи... не повече от теб.

— Не ти вярвам.

— Защо тогава съм тук и ти го връщам? — попита тя простиичко.

— Вина? — каза той, а очите му бяха потъмнели дотолкова, че изглеждаха черни.

— Не — отвърна тя тихо. — Чувствам много неща, но не и вина.

Очите му се отместиха от лицето ѝ към документа. Известно време той стоеше така с наведена глава, светлините от камината танцуваха по тъмнорозовата му коса, а ръката му стискаше измачкания лист.

След това повдигна глава.

— Не знам що за привличане е това между нас, но сме готови да пламнем за миг. — Той поклати печално глава. — Никога не съм преживявал подобно нещо.

Гърдите на София се стегнаха и тя се принуди да го погледне в очите, за да не се разсейва от нищо друго.

— Не знам какво е, но е малко плашещо.

Той се намръщи.

— Онази нощ, в библиотеката... нараних ли те?

В гласа му имаше толкова загриженост, че тя бързо поклати глава.

— Не. Разбира се, че не. Всъщност се чувствах доста... доста добре.

— Твърдеше, че не си невинна — в очите му се четеше обвинение. — Защо не ми каза?

Бузите ѝ почервеняха.

— Защото знаех, че ако ти кажа истината ще си тръгнеш. А те исках.

Той потърси лицето ѝ и когато накрая кимна, суровото му изражение бе заменено от слаба усмивка.

— Права си. Могла да разбере страстта достатъчно добре.

— Да, така е — каза тя пламенно.

Той се засмя тихо и очите му се смекчиха до наситено зелено.

— Изглеждаш изненадана.

— Беше прекрасно — каза тя простичко. — Дугъл, съжалявам, че се опитах да те измамя за къщата. Най-съкровената мечта на майка ми беше ние с Ред да живеем в нея. Той бе тръгнал за Единбург да продаде последните останали бижута, за да можем да платим за новия покрив, когато изгуби къщата от теб. — Тя направи безпомощен жест. — Опитвал се е да помогне, но не се е получило.

— А да ти е дошло на ум някога да ми обясниш всичко това?

Тя примигна срещу него.

— Би ли се отказал от правата върху къщата?

Усмивката му беше мрачна и красива и я накара да изпита отново копнеж по него.

— Вече никога няма да узнаеш, нали?

София поклати глава и направи грешката да отмести поглед от очите му. Откри, че се взира в мускулестите му рамене и в тъмно русите косъмчета по гърдите му, които се спускаха надолу и се стесняваха към интригуващия си край...

Тя скри очи с ръката си, а тялото ѝ запламтя. Чу тихия смях на Дугъл и усети топлите му пръсти да се сключват около китката ѝ и цялата ѝ ръка потрепери. Той я дръпна от лицето ѝ и изражението му беше станало сериозно, когато срещна погледа ѝ.

— Ти си една интригуваща смесица от невинност и чувственост. Никога не знам какво да очаквам от теб.

— Нито пък аз — промърмори тя и издърпа ръката си. Желаше го толкова силно, че се опияняваше от това чувство. Но вече знаеше добре какво може да ѝ струва това да се хвърли в пламъците. Всеки път, когато бяха заедно, ставаше все по-трудно и по-трудно да прави разлика между страст и любов.

Любов? Тази мисъл я разтърси. Откъде ѝ дойде на ум? Нима е възможно да е влюбена в Дугъл МакЛийн.

— Трябва да се избавим от това желание — каза той като и ѝ върна документа.

Тя го взе, без да мисли.

— Как?

Той я вдигна и се обърна, а роклята ѝ се спускаше през ръцете му. София се хвана за него, склучи ръце около врата му, а документът падна за пореден път на пода.

— Какво правиш? — попита тя задъхано.

— Това, което трябваше да направя в мига, в който влезе в тази стая. — Гласът му беше почти като ръмжене, но върху твърдите му устни трептеше слаба усмивка. Остави я да стъпи на краката ѝ близо до ваната и каза: — Събличай се.

Тя премигна.

— Какво?

Зелените му очи блестяха.

— Не можеш да се изкъпеш с дрехите.

— Да се къпя? Но вечерята...

— Проклетата вечеря може да почака. Никой от нас не слугува на светските правила, нали? — в очите му блестеше предизвикателство.

Нещо в нея пламна в отговор. Винаги се бе радвала на свободата, която ѝ бе дадена с необичайното ѝ възпитание. Тя ѝ бе позволила да живее в своя собствена къща без съпруг, както и да се впусне в игра с високи залози с мъжа, който сега стоеше гол пред нея.

Сякаш я приканваше да го последва, той ѝ се усмихна дяволито, преди да прекрачи ръба на ваната, да се отпусне в разплисканата вода и да протегне ръка към нея.

— Да ти помогна ли?

Тя усети почти болезнено желание да го последва. Но ако загубеше контрол и го допуснеше толкова близко до себе си, едва ли щеше да може да продължи да се бори с емоционалната връзка, която изглежда ставаше все по-силна всеки път, когато бяха заедно?

Знаеше, че заобиколена от топлата вода и силните прегръдки на Дугъл, няма да може да се контролира, нито да мисли и... щеше да остане само помитащата вълна на усещанията. София потръпна от сладостното предчувствие.

Водата се разплиска, когато Дугъл се изправи, гол и мокър, и я вдигна заедно с всичките ѝ дрехи.

— Дугъл!

Той я държеше над водата.

— Е? Ще се присъединиш ли към мен сега?

— Имам ли друг избор?

— Не. — Той седна и я настани в скута си.

Роклята ѝ плуваше във водата, сребрилата ѝ пола и се простираше над ръба на ваната, а фустата ѝ се носеше около нея. Топлата вода намокри дрехите ѝ и те прилепнаха към гърдите ѝ и подчертаха връхчета им.

Ръцете на Дугъл се стегнаха около нея и той я дръпна назад, докато главата ѝ се облегна на рамото му.

— Ето — каза с топъл глас до ухото ѝ, — вече си точно там, където трябва да бъдеш.

Засега. Това беше единственият начин, по който можеше да има мъж като Дугъл — щеше да бъде изцяло неин... до сутринта. Това беше всичко, което можеше да получи. Но може би то бе достатъчно. Тя току-що бе открила истината за същността си, бе научила какво значи истинска страст и че я бе потискала дълго в себе си. Може би утре това щеше да е всичко, което щеше да желае и тя.

Дугъл наклони брадичката ѝ и ѝ се усмихна.

— Да ти изтъркам ли гърба, любов моя?

— През дрехите? — тя вдигна ръка. Роклята ѝ беше мокра и прилепваше към нея, а струйките вода се стичаха обратно във ваната. Смях напираше на устните ѝ. — Дугъл, ти си смешен! Как ще се върна в стаята си така?

Той се ухили насреща ѝ и зъбите му проблеснаха на слабата светлина от огъня.

— Ще оставиш мокри следи.

— И прислужниците ще докладват на сестра ти.

— Фиона няма да се интересува.

София повдигна вежди.

— И сам не си вярваш.

— Докато съм щастлив, тя ще се радва заради мен.

София се обърна и го гледа известно време. Той беше опустошително красив, а очите му — тъмни и загадъчни. Устните му изглеждаха като издялани от гранит, а брадичката му свидетелстваше за силния му характер. Раменете му, над водата, бяха изопнати от мускули. Тя усещаше твърдостта му около себе си — в ръцете му, в корема му в краката му, в...

Очите ѝ се разшириха и тя се опита да се изправи, но Дугъл беше твърде бърз. Ръцете му се стегнаха около нея в мига, в който се опита да излезе от водата.

— Дугъл, пус...

Той я целуна. Не грубо като преди, а страстно. Устните му бяха топли и приятни. Целувката я възпламени цялата, отне ѝ способността да мисли, както и да усеща всичко друго, освен него.

Точно за това копнееше, от това се нуждаеше и ѝ бе липсвало. Опита се да развърже роклята си и промърмори недоволно, когато мократа панделка се стегна още повече.

Дугъл посегна към роклята ѝ и я развърза, след това обърна София, така че да го възседне. Тя се разтрепери, когато пръстите му откриха плътта ѝ под мократа материя.

Той я галеше, бавно, много бавно. Отново и отново я докосваше едва-едва, ласките му чертаеха огнени пътеки по кожата ѝ и предизвикваха сладостни тръпки по тялото ѝ. София простена и отпусна глава назад.

Ръката му се напрегна, но Дугъл не престана да я гали. Тя се раздвижи неспокойно и той увеличи натиска на пръстите си, с което я подлуди и засили жаждата ѝ. Всяко докосване усилваше копнежа ѝ за още, всяко потрепване я караше да жадува за освобождение.

Дъхът на Дугъл беше накъсан, гърдите му се издигаха и спускаха бързо, когато плъзна ръце под бедрата ѝ и я дръпна към себе си, а мъжествеността му напираше към нея. София въздъхна от удоволствие, когато той навлезе в нея.

Тя се люшкеше напред-назад, синята ѝ пола плуваше във водата, а ръцете ѝ силно стискаха раменете му. Той държеше с ръце талията ѝ и се надигаше насреща ѝ отново и отново.

Усещанията ставаха все по-силни, тя стенеше името му и почти не съзнаваше, че при повдигането и спускането на тялото ѝ топлата вода се разплискваше по пода, а зърната ѝ се триеха в мократа рокля.

Напрежението в нея се надигаше и нарастваше с всеки тласък. Устните на Дугъл се сключиха около зърното ѝ и тя се изви назад, докато вълните на наслада я заливаха и в нея избухна удоволствие, каквото не бе изпитвала досега.

София задъхано промълви името му и го прегърна още по-силно, докато бавно успокояваше дишането си.

Той я притисна плътно към себе си и тя усети, че все още е възбуден. След това Дугъл се изправи заедно с нея така, сякаш не тежеше повече от перце. Излезе от ваната, а водата от косата и мократа ѝ рокля се стичаха по килима. Остави я пред камината и топлите пламъци успокоиха треперенето ѝ.

София вдигна очи към Дугъл. Безгрижният развратник беше изчезнал, а мястото му бе заел мъж, решен да я съблазни. Ако имаше и капчица здрав разум, тя трябваше да си тръгне на мига.

Но след като беше опитала целувките му, знаеше, че никоя къща, колкото и красива или скъпа да е, не би могла да запълни сърцето ѝ. Искаше това. Искаше Дугъл.

Дори не бе осъзнала, че се опитва да развърже връзките на роклята си, докато ръцете му не покриха нейните.

— Позволи на мен — дълбокият му, богат глас погали ушите ѝ и я накара да потрепери.

Той бързо развърза връзките и свали мократа рокля от настръхналата ѝ кожа и я остави само по риза и чорапи.

Дугъл осъзна, че дори само един поглед към тази жена, може да го остави без дъх. Господи, тя беше красива. Мократа риза очертаваше извивките ѝ, прилепваше към гърдите ѝ и се спускаше по корема ѝ, по заоблените ѝ бедра и изящните ѝ крака. Дългата ѝ коса беше влажна и се виеше на тъмнозлатисти къдрици по раменете и врата ѝ.

А устните ѝ — зачервени и подути от целувките — го караха да онемее. Пищни и плътни, те проблясваха влажни и го изкушаваха да се осмели да ги опита още веднъж.

И той го направи. Докато бавно надигаше ризата от мокротото ѝ тяло, целуваше всеки сантиметър оголена кожа. Тя се държеше за него, гърдите ѝ се надигаха и спускаха бързо, устните ѝ се разтвориха, а желанието ѝ нарастваше заедно с неговото.

Накрая коленичи пред нея и свали чорапите ѝ, след това седна на петите си и се загледа в нея. Светлините от камината танцуваха по влажното ѝ тяло, галеха извивките му и прикриваха в сенки тайните му.

Сложи ръце на бедрата ѝ и я придърпа нежно към себе си. Тя застана на колене срещу него на плътния килим и гърдите ѝ се докоснаха до неговите. Пламнал, Дугъл се наведе да я целуне и плъзна ръка между бедрата ѝ.

Тя изстена и ръцете ѝ се стегнаха на раменете му. Той спусна ръка по гърба ѝ и я повали на килима, без да спира да я целува. Дръпна се назад само за да раздели бедрата ѝ и да се притисне отново към нея.

Обзет от силна страст, Дугъл я изпиваше с очи, докато обладаваше тялото ѝ. Наслаждаваше се на начина, по който отмяташе глава назад и затваряше очите си, когато стенеше името му при всеки следващ тласък, а после се извиваше насреща му обхваната от дива страст.

Той достигна върха с вик — див, като всяка една от бурите, който нравът му бе предизвикал. София също извика и се изви насреща му.

Двамата останаха да лежат, голите им тела се затоплиха от огъня, а той я целуна нежно и я притисна силно в прегръдките си. Дишането им бавно възстановяваше нормалния си ритъм, а въздухът беше натезал от аромата на страстта им. Имаше нещо възхитително интимно в това да я държи гола в обятията си, главата ѝ да е сгушена на рамото му, а краката ѝ да се преплетени с неговите.

Човек може да свикне с това, помисли си той, но изведнъж спря. Не можеше да си позволи да го е грижа за някого. Темпераментът му беше достатъчно опасен и без това. Сърцето му се сви, докато отпъждаше тези горчиви мисли.

Когато на вратата се чу тихо почукване, София се отдръпна, но Дугъл я задържа.

— Не влизай — каза той, — не съм облечен.

— Да, милорд. — Сухият глас на Пъркинс се чу през вратата. — Лейди Кинкейд поръча да ви напомня, че вечерята ще бъде сервирана всеки момент.

— Ще бъда готов след малко.

— Да, милорд. — Стъпките на иконома заглъхнаха.

София седна.

— Следващата стая, в която ще отиде, е моята!

— И ще си помисли, че сте се разминали по пътя към трапезарията. Ще почакаме да си отиде и ще те отведе в стаята ти, за да можеш да се преоблечеш и да слезеш. Ако някой каже нещо, отговори, че си се изгубила из къщата.

— Никой не би повярвал.

— Подобни неща се случват често. Лейди Дюрант веднъж закъсна цял час по тази причина.

София се засмя.

— Със сигурност ще ми е много приятно, да се правя на глупачка пред сестра ти.

Той я целуна по носа.

— Хайде да те отведем в стаята ти, преди тя самата да дойде да ни търси.

Дугъл уви София в халата си и я отнесе в стаята ѝ. След като се върна откри, че е изпуснала документа за собственост на къщата на пода.

Той го вдигна и се усмихна срещу измокрения от енергичното им къпане лист. Поклати глава при мисълта колко неприятности бе причинил, остави го да изсъхне и се облече за вечерята.

ГЛАВА 18

Не позволявайте на никого да казва, че мъжете са по-силни от жените. Представете си колко деца биха се родили на този свят, ако мъжете трябваше да се справят с родилните мъки.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

За София, вечерята премина като в мъгла. Косата ѝ, прихваната покрай главата, така че да не се виждат мокрите краища, ѝ създаваше неудобство. За щастие, когато се върна в стаята си, Мери вече бе отишла да вечеря в слугинското крило. В състоянието, в което се намираше не би могла да скрие истината от зорките очи на прислужницата си.

А сега, дори с цената на неимоверни усилия, не успяваше да държи очите си далеч от Дугъл. От него сякаш струеше чувственост и изглежда всички гости бяха напълно наясно с този факт.

На вечерята имаше осем души. Освен Джак и Фиона, присъстваха съдията и съпругата му, обсебената от конете мис Стантън, която не можеше да говори за нищо друго, освен за ездата този следобед, и един приятен джентълмен на име сър Реджиналд Барксдейл, който цяла вечер се взираше в София, сякаш беше озадачен от нещо.

Необвързаната мис Стантън не се опитваше да привлече вниманието на Дугъл, за разлика от мисис Кент — съпругата на съдията.

Съдия Кент — закръглен, с червендалесто лице и жизнерадостен смях, беше поне двадесет години по-възрастен от палавата си и жизнена жена.

Тя се държеше скандално — смееше се, не спираше да бърби и съвсем очевидно се опитваше да флиртува с Дугъл. Междувременно съпругът ѝ, сякаш не се интересуваше от нищо друго, освен от качеството на поднесената му храна и гледаше на случващото се на вечерята със снизходителност и търпение.

София изобщо не изпитваше толкова благородни чувства. Всеки път, когато мисис Кент вдигнеше големите си кафяви очи към Дугъл и му се усмихнеше, сякаш имаха някаква обща тайна, кръвта ѝ кипваше. Това, разбира се, беше нелепо. Той не беше неин, за Бога. В края на краищата тя само се възползваше от него.

Погледите им се срещнаха през масата и той вдигна чашата си с вино в мълчалив тост и отпи. Най-вече защото знаеше, че острият поглед на мисис Кент ги дебнеше, София не се сдържа и също вдигна чаша в безмълвен отговор на поздрава на Дугъл.

Той се усмихна, а фалшивата усмивка на мисис Кент замръзна.

Тя не беше от тези, които биха отстъпили пред друга жена и скоро шепнеше нещо на ухото на Дугъл. Бе хванала ръката му и се навеждаше към него така, че гърдите ѝ почти щяха да излязат от деколтето.

София се намръщи. Боже мили, не осъзнаваше ли тази жена, че се прави на абсолютна глупачка? Тя изглеждаше като...

— Мис МакФарлин.

София чу плътен глас до себе си, обърна се и видя сър Реджиналд. Той бе разговарял с мис Стантън за предимствата на различните пътеки за езда и сега бе намерил изход.

Усмихна ѝ се и каза:

— Не искам да бъда нахален, но не сме ли се срещали и преди?

Дугъл изсумтя подигравателно.

София му отправи един предупредителен поглед.

— Не — отвърна тя на сър Реджиналд. — Аз живея доста уединено в Шотландия и през последните дванадесет години почти не съм пътувала, така че се съмнявам да сме се срещали.

— Това е много странно. Убеден съм, че съм ви виждал и преди. Заради очите ви, те са твърде необикновени. — Сивият му поглед се

плъзна по нея и една виновна усмивка смекчи изражението му. — Съжалявам, ако съм ви смутил. Можем да говорим за нещо друго. Споменах ли, че имам маймунка? Тя е много интелигентно същество и винаги я вземем с мен, когато пътувам някъде.

Той продължи да говори в същия дух и София реши, че е много привлекателен мъж. Имаше приятно лице, пронизващи сиви очи, волева брадичка и добре оформени устни, но не притежаваше и частица от естествения магнетизъм на Дугъл.

— Знам къде сме се срещали! — внезапно заяви сър Реджиналд. — Във Виена. Бях на обиколка из Континента. Беше преди доста години, тогава трябва да сте била дете.

— Може би сте срещнал майка ми — аз много приличам на нея. Двамата с баща ми са пътували доста преди да се родя.

— Предполагам, че е възможно — каза той, но не изглеждаше напълно убеден.

— Сър Реджиналд — намеси се Дугъл в разговора им, противно на всички правила. — Може би бъркате Мис МакФарлин с някое видение. — Погледът му собственически се задържа за известно време върху нея. — На мен самия често ми се случва.

Лицето на София пламна. Фиона се задави с виното си и Джак я потупа по гърба, с очи вперени в Дугъл. Съдията се засмя, а съпругата му пронизваше София с остри като кама погледи. Мис Стантън, без да забелязва случващото се около нея, попита за солница.

София знаеше, че Дугъл се опитва да заяви правата си над нея. Бе само мимолетно увлечение за него и нищо повече и тя трябваше да го възприема по абсолютно същия начин. Но въпреки всичко, тази мисъл прободеше сърцето ѝ.

След като се оттеглиха в салона, Сър Реджиналд не се отдели от София и я забавляваше с истории от живота и пътешествията си. Когато и Фиона се присъедини към тях, Дугъл побърза да се отърве от досадното внимание на мисис Кент и се насочи към София.

Тя го видя, че приближава и в опит да покаже, че присъствието му не ѝ влияе, бързо каза на Фиона:

— Имате прекрасно колие.

Фиона засия, тънките ѝ пръсти погалиха големия диамант.

— Джак ми го купи, когато разбрахме, че съм бременна. Казах му, че е твърде скъпо, но той беше непреклонен.

— Може ли? — попита сър Реджиналд и вдигна монокъла си. Фиона се усмихна.

— Разбира се. — Свали колието, подаде му го и обясни на София. — Сър Реджиналд е нещо като експерт по скъпоценните камъни, особено по старинните.

Той вдигна очи от блестящия диамант и запротестира:

— Вие сте твърде великодушна към мен, мисис Кинкейд. Думата експерт предполага много повече усилия, отколкото аз съм готов да вложа. — Той подаде колието обратно на Фиона. — Прекрасно е.

— Благодаря ви. — Тя се усмихна закачливо. — Можете ли да кажете нещо повече? — Забелязала любопитния поглед на София, Фиона добави: — Това е нещо като игра между нас. — Аз се опитвам да го затрудня с различни бижута, които Джак ми подарява. Но сър Реджиналд все още не е допуснал грешка.

Той се засмя.

— Сигурен съм, че след време и това ще се случи.

София се усмихна. Въпреки, че му липсваше поразителната мъжественост на Дугъл, сър Реджиналд изглежда беше добър човек.

Фиона докосна колието си.

— Е, сър Реджиналд? Какво можете да кажете за новото ми бижу?

— Като за начало, то не е ново. Ако се съди по закопчалката, бих казал, че е поне на тридесет години. — Той сви устни и добави: — Не съм напълно сигурен, но според майсторската изработка и качеството на диамантите, най-вероятно е работа на Рандел и Бридж в Лондон.

— Отново сте прав! — възкликна Фиона.

Сър Реджиналд се поклонил с доволен вид.

Дугъл бръкна в джоба си, извади една кадифена торбичка и я подаде на сър Реджиналд.

— Кажете ни, какво мислите за тези. На София са.

— Бяха мои — поправи го тя.

Сър Реджиналд я погледна с повдигнати вежди.

— Изгубих ги в игра на карти с лорд МакЛийн — обясни София.

— Ах! — каза Сър Реджиналд и изражението му я накара да се изчерви.

— Няма значение как съм се сдобил с тях — каза Дугъл спокойно, — може би вие ще ни дадете оценка за истинска им

стойност.

— За мен ще е удоволствие. — Сър Реджиналд се насочи към масата наблизко и изсипа внимателно съдържанието на кадифената торбичка върху нея.

— Колко е красиво! — възкликна Фиона, когато финото златно колие с диаманти се плъзна на масата, последвано от гривна и няколко фиби.

— Пленително — промърмори Сър Реджиналд и вдигна огърлицата с присвити вежди. — Каква изящна изработка! — Той проследи с пръст нежния филигран, преди да погледне към София. — Ще имате ли нещо против да ги отнеса до лампата, за да ги разгледам на по-добра светлина?

Тя повдигна рамене.

— Трябва да попитате мистър МакЛийн. Негови са.

— Не — заяви Дугъл и тъмнозеленият му поглед изгори очите ѝ. — Те са ваши. Не бих взел нещо, което не ми принадлежи.

Диамантите ли имаше предвид той? Или документа за собственост? Или нещо друго?

Сър Реджиналд приближи бижутата към светлината и ги разгледа съсредоточено. Когато се обърна, между веждите му се беше появила бръчка.

— Мис МакФарлин, откъде ги имате?

— Бяха на майка ми.

Сър Реджиналд внимателно прибра бижутата обратно в торбичката.

— Изключителни са. Никога не съм виждал подобни. — Той отново се намръщи и стисна торбичката някак собственически. — Освен... — Очите му се присвиха и той потъна в мисли.

Фиона се усмихна на София.

— Изглежда най-накрая затруднихме горкия сър Реджиналд.

Той печално поклати глава.

— Изработката определено е италианска, но освен това не мога да кажа нищо друго. Това са изключително необикновени бижута. Всъщност, напомнят ми за една необикновена диадема, която видях веднъж в... — Сър Реджиналд погледна към София със замъглен поглед, сякаш не я виждаше.

Тя повдигна вежди.

— Да?

Той леко се изчерви и поклати глава.

— Съжалявам. Това колие и начинът, по който стоите с наклонена глава ме накараха да си спомня за един портрет, който видях веднъж... Но това е невъзможно, защото... — Той се засмя смутено. — Съжалявам, разсеях се.

— София влияе така на хората — каза Дугъл и протегна ръката си.

С очевидно нежелание сър Реджиналд му върна торбичката.

— Благодаря. — Дугъл я взе, хвана китката на София и я сложи в ръката ѝ.

— Но вие ги спечелихте!

— Те са ваши. Не бих могъл да ги използвам много.

— Колко галантно — промърмори сър Реджиналд, а погледът му се местеше от Дугъл към София и обратно.

МакЛийн се обърна и започна да разговаря със сестра си и бижутата останаха в София. Ако се опиташе да му ги върне, единственото, което щеше да се случи бе да предизвика сцена.

Сякаш усетил безпокойство ѝ, сър Реджиналд се опита да я въвлече в разговор. Но тя почти не го чуваше, всичките ѝ усилия бяха съсредоточени в това да се сдържа да не гледа към Дугъл. Всяко негово движение или дума предизвикваше тръпки по кожата ѝ. Въпреки че след последната им среща страстта ѝ бе задоволена, тя се чувстваше още по-неспокойна.

Погледна към Дугъл през спуснатите си мигли. Той излъчваше невероятна чувственост с тъмнорусата коса, която падаше по челото му и дълбоките лениви зелени очи. Тя си пожела да са сами, за да може да усети устните му със своите отново.

Но това нямаше да се случи.

В този момент мисис Кент се отдалечи от задрямващия си съпруг, увисна на ръката на Дугъл и се опита да обсеби вниманието му.

София чакаше точно такава възможност. Извини се на сър Реджиналд и тихо се оплака от главоболие на Фиона, която веднага ѝ предложи билков чай, но София отказа с думите, че най-добре би ѝ помогнал съня. След това с диамантите на майка си в ръка, потърси спокойствието на стаята си.

Сутринта щеше да си тръгне. Единственото, което щеше да отнесе със себе си бе мисълта, че Дугъл не я смята за крадла сега. И това е нещо, каза си тя и избърса една сълза търкулнала се от окото ѝ.

По-късно вечерта чу приближаващи се по коридора стъпки от мъжки ботуши. Те спряха пред вратата ѝ. София знаеше, че е Дугъл, усещаше присъствието му толкова ясно, сякаш го виждаше. Тя стаи дъха си и стисна очи с надеждата, че той ще си тръгне.

Не би могла да устои, ако той се опиташе да я съблазни и това само щеше да направи заминаването ѝ още по-трудно.

След известно време Дугъл тръгна към своята стая. Когато чу, че вратата му се затваря тя сложи една възглавница върху главата си и плака, докато заспа.

Утрото настъпи и София, с подути очи и облечена в роклята и пелерината си за пътуване, слезе по стълбите. Мери пъхтеше след нея с куфар и кутия за шапки в ръце.

Отпред в коридора Фиона говореше с иконома си. Когато видя София, тя прекъсна разговора и забърза към нея.

— Мис МакФарлин, не можете да си тръгнете!

— Страхувам се, че се налага да си тръгна.

— Но пътищата са почти непроходими.

— Успях да стигна до тук, сигурна съм, че ще успея и да се върна у до... — Но вече нямаше дом, така че се поправи. — Да се върна при баща ми.

Фиона изглежда не беше напълно убедена и зелените очи ѝ очи потъмняха от тревога.

— Разбирам, че вече сте решила, но трябва да останете поне за закуска.

Джак излезе от утринния салон и спря, когато видя София и слугинята ѝ.

Фиона му помахаша да се присъедини към тях и той се приближи.

— Джак! Моля те, кажи на Мис МакФарлин, че пътищата са непроходими.

— Пътищата са непроходими — отговори веднага той.

— И че тя трябва да остане поне още един ден.

— Трябва да останете поне още един ден — повтори той с весели искри в очите.

Фиона кимна.

— И че е повече от добре дошла тук.

— Сигурен съм, че тя го знае.

— И че ще се радваме, ако остане при нас най-малко още една седмица, и...

Джак се разсмя и хвана ръката на съпругата си.

— Фиона, любов моя, сигурен съм, че Мис МакФарлин е съвсем наясно, че ние двамата искаме да остане.

София се усмихна.

— Много съм поласкана, но наистина трябва да си тръгна. Напоследък има толкова много неочаквани бури, че пътищата може да станат и по-лоши.

Джак прихна да се смее, а Фиона погледна нагоре по стълбището.

— Повече няма да има — каза мрачно, преди да погледне отново към София. — Толкова съм разочарована, че си тръгвате — продължи тя и в гласа ѝ се усещаше истинска топлина.

— Аз също, но трябва да се връщам при баща си. Болен е. Дойдох само за ден и ще се разтревожи, ако не се прибера скоро.

— Предполагам, че не можете...

— Тя няма да ходи никъде.

София затвори очи, когато дълбок глас се разнесе от площадката над стълбището. Тялото ѝ предателски се стегна при звука му.

Дугъл слезе по стълбите и застана пред нея с предпазливо и напрегнато изражение.

— Фиона, Джак, ще имате ли нещо напротив да ме оставите да поговоря няколко минути насаме с мис МакФарлин?

— Ще опиташ ли да я убедиш да остане? — попита Фиона с надежда в гласа.

— Със сигурност — отвърна Дугъл, без да отмества мрачния си поглед от София.

— Чудесно — отвърна сестра му и хвана ръката на съпруга си. — Хайде, Джак. Вече съм гладна.

Той погледна строго Дугъл.

— Ще бъдем в утринния салон, ако ви потрябваме.

— Няма да ни потрябвате — рязко отвърна Дугъл.

— Джак, престани — скара му се Фиона. След това го повлече към утринния салон и затвори врата след тях.

Дугъл пристъпи напред и каза тихо:

— Трябва да поговорим. Сега.

София въздъхна.

— Мери, чакай ме тук — каза и се обърна към всекидневната. Вратата беше отворена, но вътре бе тъмно. Тя отиде до завесите и ги дръпна, преди да се обърне с лице към Дугъл.

Той затвори вратата.

— Изчезнал е.

— Изчезнал? Кой е изчезнал?

— Документът за собственост.

Тя премигна, докато се опитваше да възприеме тази информация.

— Но... той беше у теб!

— Знам. Беше в стаята ми, оставих го на стола пред камината.

— На стола? Но... защо?

Устните му потрепнаха.

— Някак си се беше поизмокрил доста.

Бузите на София поаленяха.

— О!

— Да. — Очите му се плъзнаха по нея горещи и завладяващи. — Трябва да го намерим.

Тя притисна треперещата си ръка към челото си и си пожела да бе успяла да поспи предишната нощ. Всичко около нея сякаш потъна в мъгла.

— Кога откри, че го няма?

— Тази сутрин. Снощи, преди вечерята си беше там. След това не обърнах внимание, но сигурно вече го е нямало. Аз спя леко и ако някой бе влязъл в стаята ми, докато съм там, щях да чуя.

— Не мога да повярвам. — Тя търкаше слепоочията така, сякаш да накара умът си да заработи.

— Най-вероятно е някой от хората в къщата, от слугите или гостите. Не съм съвсем сигурен, въпреки че...

Тя го погледна любопитно.

— Какво?

— Бях оставил кесия с монети на тоалетката, но тя не е докосната.

— Значи едва ли е някой от слугите.

— И аз мисля така. Но гостите? Трябва да останеш, докато открием кой е взел документа.

— Разбира се — каза тя и махна нетърпеливо с ръка. — Трябва да говорим с всички слуги и да разберем дали не са видели някого в коридора снощи, и... — София премигна.

— Какво има?

Тя отвори чантичката си.

— Чудя се дали и бижута не са изчезнали. Тази сутрин торбичката ми се стори по-лека.

— Бяха в различни стаи. Малко вероятно е...

Обърна надолу торбичката и върху ръката и се изсипаха няколко топчета.

— Няма ги, Дугъл. Изчезнали са всичките!

София изпрати Мери обратно в стаята заедно с багажа си. Нямаше да си тръгне, преди да разгадае тази мистерия.

Когато Дугъл предложи да не казват още на другите гости, че документа за собственост и бижутата ги няма, Джак го подкрепи веднага, а Фиона се съгласи неохотно, след като заяви, че нито един от гостите или слугите ѝ не е способен на кражба.

София не беше толкова сигурна.

Закуската премина в напрегната атмосфера. Всеки, който знаеше за кражбата бе замислен и най-вече София. Тя тайно оглеждаше другите гости. Сър Реджиналд се държеше любезно както обикновено, но доста се бе заинтересувал от бижутата миналата вечер. Това го правеше заподозрян номер едно, но документа? Кой би се интересувал от него?

Мисис Кент се засмя на нещо, което Дугъл бе казал и вниманието на София се насочи към палавата съпруга на съдията. Дали не бе взела документа, за да привлече вниманието на Дугъл? Тя със сигурност бе достатъчно безскрупулна, за да направи подобно нещо.

Мис Стантън разговаряше със сър Реджиналд за някакъв излет до близкото езеро, който включваше езда. Фиона погледна многозначително София, преди да каже колко приятно ще е всички да подишат малко свеж въздух следобед.

Съдията, естествено предпочете да подремне, вместо да се разхожда, а съпругата му изчака да разбере плановете на Дугъл, преди да се съгласи.

Когато София улови погледа на Дугъл, той наклони глава по посока на градината. Тя му кимна леко и за миг зелените му очи се озариха от усмивка.

София потрепери като си спомни за това, което се бе случило между тях във ваната. Дугъл беше невероятен любовник и се бе отнесъл с нея много нежно. Би ли ѝ обърнал толкова внимание, ако се намираха в Лондон, където имаше много свободни жени? Или щеше да е само поредната в списъка?

При тази мисъл тя присви устни и чу мис Стантън да я пита:

— Мис МакФарлин, да не би нещо да не е наред? Изглеждате разстроена.

Високият тон на мис Стантън беше причина разговорите да спрат и очите на всички да се обърнат към София.

— Да не ви прилоша, скъпа мис МакФарлин — попита язвително мисис Кент.

— Добре съм, благодаря. Само се замислих, че... че нямам костюм за езда. Не съм се сетила да си взема, така че няма да мога да пояздя днес. — Ако всички излязат на разходка, къщата спокойно можеше да бъде претърсена. Тя погледна към Фиона с надеждата да е разбрала мълчаливото ѝ послание.

Фиона плесна с ръце.

— Знам прекрасен поток, който е само на няколко километра оттук.

— На колко? — попита сър Реджиналд. — Не искам да съм много далеч от къщата, в случай, че завали отново.

— О, не е далеч — каза уклончиво Фиона. — Пътеката до там е чудесна. Има хубави сенки и спиращи дъха гледки.

— Това изглежда си заслужава — заяви мис Стантън. — Кой друг ще дойде?

Сър Реджиналд се усмихна.

— Ако смятате да го направите, мис Стантън, тогава и аз ще опитам.

— Вие сте добър човек. — Тя си наля още чай. — Изглежда времето най-накрая се оправи, така че денят ще е чудесен за езда.

София погледна навън през един от високите прозорци и видя, че денят започва със светлина и слънце.

— Неприятно ми е някой да пропуска ездата — рязко продължи мис Стантън. — Мис МакФарлин, чудя се, дали не бихте взели един от моите костюми за езда? Нося си три.

Жената беше най-малко осем инча по-висока от София и плоска като момче.

— Благодаря ви, но едва ли ще ми стане.

Мис Стантън кимна.

— Права сте. За съжаление.

Мисис Кент обърна големите си кафяви очи към Дугъл.

— А вие? Ще дойдете ли да поездите?

— Не. Трябва да напиша писмо до счетоводителя си в Лондон. — Дугъл я погледна хладно. — Вярвам, че имам одобрението ви?

Мисис Кент се изчерви.

— Разбира се.

— Тогава ще се видим след ездата.

Фиона се обърна към София със светнали очи.

— Съжалявам, че ще пропуснете забавлението, мис МакФарлин. Но ние няма да се бавим твърде дълго. Предполагам, не повече от два часа. — Тя се изправи. — Съгласни ли сте, след като закусим да отидем да се преоблечем в костюмите за езда и да се срещнем във фойето?

Всички кимнаха и тя плесна с ръце.

— Отлично!

— Може би, аз все пак няма да дойда — изведнъж каза мисис Кент, а погледът ѝ се местеше между София и Дугъл.

Дугъл повдигна рамене.

— Както решите. Аз мисля да се затворя във всекидневната. — Той я погледна в очите. — Сам.

Лицето ѝ се изчерви още по-силно.

— Мисис Кент, моля ви елате с нас — каза мис Стантън, докато мажеше масло върху хляба си. — Колкото повече сме, толкова по-

весело, както обичам да казвам.

Джак добави:

— Имаме хубава малка кобила, която ще е идеална за вас.

— Добре. — Тя стана и забърза към вратата. — Отивам да се преоблека.

Мис Стантън избърса пръстите си с кърпичката и също стана.

— И аз отивам. Какъв прекрасен излет ще си направим!

Скоро и Сър Реджиналд тръгна след тях.

Дугъл и София останаха сами и тя го погледна.

— След като заминат, ще претърсим стаите им.

— Не. Ти ще пазиш, докато аз претърся стаите им.

— Дугъл, аз...

— Няма да приема „не“ за отговор. — Той ѝ отправи една смущаващо привлекателна усмивка и стана. — Сега ме извини, но отивам във всекидневната да се правя, че пиша писмо до счетоводителя си, за да не реши мисис Кент да остане накрая. — С тези думи тръгна и остави София сама в утринния салон.

ГЛАВА 19

О, момичетата ми! Вашият път едва сега започва. Ако можеш да ви покажа сега, не бихте повярвали накъде може да ви поведе и как ще свърши всичко.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Веднага след като гостите заминаха София отиде във всекидневната.

— Ти ще претърсиш стаята на мис Стантън, а аз на сър Реджиналд — каза тя на Дугъл.

— Не. — Той пусна писалката и стана.

— Дугъл, няма да споря...

— Добре. — Той тръгна към нея. — Аз ще претърсвам. Ти ще стоиш тук и ще наблюдаваш дали някой няма да се върне по-рано.

София сложи ръцете си на кръста.

— Дугъл, това не е честно!

Той се наведе към нея, докато очите му не се доближиха до нейните.

— А това честно ли е?

Дугъл я повдигна и я целуна страстно. София направо се разтопи в ръцете му. Не можеше да се пребори с емоциите, които я обхванаха и обви ръце около врата му.

Изведнъж усети, че отново стои краката си, а Дугъл вече се отдалечаваше към стълбището.

— Наблюдавай да не се върнат. На някой може да му стане горещо или да падне и всички ще бъдат тук, преди да се усетим.

София стоя загледана с празен поглед в стълбището цяла минута, преди да се сети, че той я е целунал, за да я обърка. Проклятие! Ядосана на себе си, се приближи до прозореца и се настани там.

Времето минаваше. Часовникът отброяваше минутите. Пчели жужаха покрай стъклото. След половин час София вече не издържаше. Погледна за последен път празната алея и се качи горе.

Дугъл най-вероятно бе в стаята на мис Стантън, най-близката до площадката. Тя щеше да влезе в стаята на сър Реджиналд, защото той бе най-заинтригуван от бижута ѝ.

Застанала пред вратата, тя погледна нагоре-надолу по коридора и след това влезе.

Спалнята беше приятна, до едната стена имаше голям скрин и огромен гардероб на срещуположната, а леглото изглеждаше толкова широко, че на него спокойно можеха да се поберат четирима души. До него беше сложен умивалник с красиво изрисувани купа и кана.

Кинкейд определено знаеха как да глежат гостите си — всяка от спалните, които бе видяла София изглеждаше като истинско произведение на изкуството и комфорта.

Тя бързо огледа скрина. Не намери нищо интересно и очите ѝ попаднаха на куфара до краката на леглото. Голяма ключалка го държеше затворен и се наложи да използва една от фибите си, за да я отключи. Когато го отвори видя, че е пълен с дрехи. Но може би между тях бе скрито нещо. София бе наполовина заровена в куфара, когато от коридора се чу шум.

Сърцето ѝ запрепуска. Тя се обърна и се заслуша. Чу се стъпка, след това още една. София натъпка дрехите обратно. Един малък пакет падна на пода тя го взе бързо и го пусна в джоба си.

В този момент дръжката на вратата се завъртя.

Сърцето ѝ почти щеше да изхвъркне от гърдите. Тя затвори капака на куфара, легна на пода и се скри под леглото. Заради праха, който се вдигна, се наложи да стисне с пръсти носа си, за да не кихне.

Видя мъжки ботуши бързо да се движат през стаята. Те спряха в средата на спалнята, а след това се насочиха към гардероба. Вратата му се отвори и оттам започна да се чува тихо шумолене.

Дугъл! По дяволите, София не искаше да я намери скрита под леглото като изплашено дете. Щеше да остане да си лежи тихо и да излезе, когато си тръгнеше.

Тя чу, че затваря вратата на гардероба и се насочва към скрина. Разнесе се звън на стъкло и шум от други предмети, които разместваше. После той се приближи към куфара, който тя бе претърсила.

Дугъл започна да рови в него точно като нея. Тя си пожела да побърза, защото от лежането на твърдия под раменете започваха да я болят.

Той изведнъж спря; от коридора се разнесоха тежки стъпки и мек мъжки смях. Сър Реджиналд!

Дугъл натъпка дрехите обратно в куфара и го затвори точно преди вратата да се отвори. Господи, не допускаяй той да пропълзи под леглото, помолите се София. За нейно облекчение Дугъл се втурна през стаята и се скри зад завесите.

Вратата се отвори и сър Реджиналд влезе. София видя, че прашните му ботуши за езда са следвани от чифт по-малки дамски ботушки. След като затвори вратата, те застанаха един срещу друг. Тогава се разнесоха звуци от страстна целувка и женски стон.

Очите на София се разшириха. Какво можеше да направи сега?

Сякаш чул мислите ѝ Дугъл надникна иззад завесите. Русата му коса бе разрошена от ровенето в куфара, а очите му блестяха развеселено. Дявол да го вземе, той ясно виждаше коя е жената. Точно когато София се намръщи, той свали очи от двойката и погледът му попадна на нея под леглото.

Очите му се изпълниха с гняв. София се спря точно преди да свие виновно рамене. Той нямаше право да я обвинява за нищо. Въпреки че, ако беше останала да пази, всичко щеше да е наред и нищо такова нямаше да се случи, помисли си тя.

Изведнъж леглото увисна над главата ѝ, тъй като сър Реджиналд и партньорката му се свлякоха върху него.

Те започнаха да вдигат още повече шум, а дрехите, които събличаха, падаха на пода.

София скри лицето си и започна да се чуди какво би могла да направи. Не можеше да остане тук, но как да се измъкне? Погледна към вратата, но реши, че ще забележат, ако я отвори. Единственият прозорец бе затворен, а и беше на два етажа от земята, така че нямаше

да ѝ свърши работа, да не говорим, че трябваше да мине покрай Дугъл, за да стигне до него.

Плътният глас на Сър Реджиналд се разнесе.

— Язди ме, моя сладка Реджина!

Гласът на жената отговори:

— О, моя любов. Чувствам те толкова добре, толкова дълбоко в... Оооох!

Боже мили! Това беше мис Стантън! София погледна към Дугъл, за да види дали е изненадан. Той наблюдаваше двойката в леглото с повдигнати вежди. Погледна надолу към София и се усмихна леко, а в очите му проблясваха весели искри.

Изведнъж я обхвана желание да се разсмее. Притисна с ръка устата си като чу сър Реджиналд да нарежда на мис Стантън да използва камшика си.

София притисна и другата си ръка към устата, но и това не помогна. От устните ѝ се изплъзна тих кикот. За един смразяващ миг настъпи пълна тишина. След това сър Реджиналд каза дрезгаво:

— Няма нищо, мила моя Реджина! Язди ме, скъпа!

И те продължиха.

София се опитваше да сдържа смеха си, когато усети движение от едната си страна и Дугъл се плъзна под леглото при нея.

Тя прошепна:

— Как посмя...

— Те бяха обърнати на другата страна — отвърна той тихо. Зъбите му блестяха в полумрака.

Леглото над тях се разтресе, молбите на сър Реджиналд се смесиха със стенанията на мис Стантън. София си спомни безумието и страстта през първата нощ, когато тя и Дугъл се бяха любили. И после във ваната — копринената топлина и ръцете му, галещи мокрото ѝ тяло. Тя се размърда неспокойно, а Дугъл без предупреждение я привлече към себе си и я целуна.

Моментът беше влудяващо еротичен. Бяха в капан под леглото, в което се любеха двойка почти непознати и София не можеше да издаде и звук. Едва сподави стона си, когато ръката на Дугъл се плъзна по гърдата ѝ и я покри, а палецът му масажираше зърното ѝ и запрати сладостни вълни по тялото ѝ.

Дугъл беше доловил надигащата се у София възбуда, докато слушаше звуците разнасящи се над тях и изгаряше от желание да ѝ отвърне. Не можеха да стигнат толкова далеч, без да се издадат, но моментът беше твърде възбуждащ, за да го пропусне.

Най-накрая двойката над тях се укроти и тежкото им дишане изпълни стаята.

Сър Реджиналд се засмя тихо.

— Беше прекрасно, скъпа.

— Както винаги — отвърна тя задъхано, засмя се, по-скоро измърка, и стана от леглото.

Докато жената събираше дрехите си, София затаи дъх от страх да не ги открие с Дугъл, но нищо не се случи. Мис Стантън се изми, облече се и се приготви да си тръгва. През цялото време, тя и сър Реджиналд си говореха много непринудено и София реши, че връзката им продължава отдавна.

— Ето. Отново съм в приличен вид.

— Ти винаги изглеждаш добре — отговори той галантно.

— Моля те, Реджиналд, недей. — Въпреки съдържащия се в думите укор, тя ги изрече с развеселен тон. — Връзката ни продължава все още, защото никой от нас не ѝ отдава особено значение. Ако се опитаме да ѝ придадем някакъв смисъл, само ще объркаме нещата.

— Извинявай — каза веднага той. — Взе ли си шала? Беше на скрина.

Мис Стантън тръгна към скрина, но спря, за да вземе нещо от пода.

— Фиба. Чудя се как ли се е озовала тук?

Очите на София се разшириха. Това беше фибата, с която отвори куфара.

— Дай да видя. — Сър Реджиналд стана от леглото и отиде бос до мис Стантън.

— Хм. Не знам на кого може да е.

Мис Стантън я хвърли върху скрина и тя тихо иззвънтя.

— Не е ли на мисис Кент? Стори ми се, че се бяхте сближили преди МакЛийн да пристигне.

— Тя не носи такъв цвят фиби, косата ѝ е твърде тъмна.

София забеляза, че той не отрича, че е бил с мисис Кент.

— Тогава може би е на прекрасната мис МакФарлин. Изглеждаше много заинтересуван от бижутата ѝ.

— Да, така е.

— Колко заинтересуван? Достатъчно, за да ги откраднеш? — попита развеселено мис Стантън. — Знам, че обичаш лукса, Реджиналд. Човек трябва да живее.

— Не съм откраднал бижутата на мис МакФарлин — отвърна той, въпреки че не изглеждаше много разстроен от предложението ѝ. — Помислих за това, но в крайна сметка реших, че трябва да принадлежат на истинския си собственик.

— Щом така твърдиш — каза тя с недоверие. — Отивам в стаята си да си поръчам вана. Може би след вечеря, ще се присъединиш към мен за... една игра?

Той се разсмя.

— Реджина, ти си ненаситна. Това е едно от най-хубавите ти качества.

Настъпи тишина, докато двамата се целуваха. София погледна към Дугъл, който беше смръщил вежди замислено.

След миг мис Стантън напусна стаята, а сър Реджиналд явно изтощен от енергичните упражнения се свлече на леглото и скоро захърка.

Дугъл направи знак на София да почака, докато той се измъкне и отвори вратата. След като провери похъркващия сър Реджиналд, той ѝ махна да го последва. Вече в коридора, те затвориха тихо вратата.

Дугъл хвана ръката на София, придърпа я в стаята си и заключи вратата.

— Никога не съм си представяла мис Стантън и сър Реджиналд заедно! А ти?

— Не. — Все още облегнат на вратата, с очи вперени в София, той се намръщи.

— Какво има?

— Току-що се сетих нещо. И двамата знаеха, че бижутата са изчезнали. Не знам дали това означава нещо, но... — Той поклати глава. — Най-вероятно не означава нищо. Ще трябва да го обмисля.

— Мразя, когато си толкова загадъчен — сухо каза тя. — Намери ли нещо в стаята на мис Стантън?

— Само чифт мъжки обувки. Сега вече знам на кого са.

София седна на канапето до камината.

— Значи сега не сме по-близо, отколкото бяхме преди.

— Имаме да претърсим още стаи. — Той погледна часовника си.

— Но останалите ще се върнат скоро.

Тя кимна замислено.

— Дугъл, не мога да остана още дълго.

— Защо?

Защото бе открила, че започва да ѝ става трудно да си представя живота си без него. Защото всеки път, когато той влезеше в стаята, тя закопняваше за него. Защото се страхуваше, че животът ѝ без него ще бъде скучен и самотен.

— Защото баща ми ще се притеснява.

Дугъл повдигна рамене.

— Изпрати му съобщение и обясни какво се е случило. Той ще разбере.

— Не, няма да разбере. Но едно съобщение ще го успокои. Ще изпратя Ангъс утре у дома, но... Дугъл, дори да не намерим документа и бижутата, няма причина да оставам. Освен това, нито едно от тях не ми принадлежи в действителност.

Той я погледна мрачно.

Какво ли му минаваше през ума? София прехапа устни. Това, което наистина искаше да узнае, бе какво мислеше за нея? Дали я уважаваше и дали приемаше, че страстта им е дар?

Дълго си бе мислила, че щастието е в дома ѝ, но сега знаеше, че е скрито в собственото ѝ сърце. Всичко, което трябваше да направи е да го намери. И в някои моменти, в които се вглеждаше в Дугъл се питаше дали най-накрая не го е открила.

Но да мисли за бъдеще с Дугъл, бе загуба на време. Той не беше от мъжете, които се задържат дълго на едно място. Мъж като него постоянно се нуждаеше от нови вълнения, от шума на висшето общество около себе си или от пътешествия, за да бъде щастлив. Дали той все още вярваше в любовта? И как можеше една жена да зададе такъв въпрос, без да изглежда безнадеждно влюбена? Защото тя определено не беше. Бе само силно привлечена, но още няколко дни в присъствието на Дугъл щяха да я накарат да прекрачи ръба.

Колкото и неудобно да беше, след като искаше да знае какво изпитва той, трябваше да го попита.

Тя се прокашля.

— Дугъл, защо искаш да остана?

— Документът и бижутата изчезнаха.

— И?

Очите му се присвиха.

— И какво?

Обхвана я смущение, но успя да се съвземе.

— Искам да знам всички причини, поради които искаш да остана.

След дълго мълчание Дугъл ѝ отговори рязко.

— Харесва ми да правя любов с теб.

Отговорът му повиши пулса ѝ, но изпълни сърцето ѝ с болка и празнота.

— А има ли нещо друго? Някаква друга причина? — София го погледна в очите и по леденото му изражение разбра, че той знае какво точно иска да чуе.

Погледът му се отмести към прозореца. Тя не знаеше какво вижда там, освен съсипаната градина, но изражението му стана още по-твърдо.

Накрая отново я погледна.

— Не — отвърна кратко той. — Наслаждавам се на страстта ти и съм твърдо решен да намеря изчезналите неща. Какво друго може да има?

Гърлото на София се сви от разочарование. Но какво ли бе очаквала? Знаеше, че Дугъл е имал много връзки, защо си бе помислила, че тяхната е по-различна?

Без значение какъв щеше да е резултатът от отношенията им, тя не съжаляваше, че го е срещнала. Той беше всеотдаен и умел любовник и тя чувстваше благодарност поне за това.

Никога не бе разбирала колко е важно това, но след като го бе изпитала веднъж, знаеше, че не би се задоволила с връзка, в която липсва страст.

Когато се омъжеше искаше бракът ѝ да е изпълнен със страст, въпреки че не можеше да си представи да се люби с някой друг, освен с Дугъл.

Той хвана ръката ѝ и притисна устни към пръстите ѝ.

— Не гледай толкова отчаяно — каза и я привлече в прегръдките си. — Сега, мой малки шпионино, трябва да планираме следващата си атака.

— Стаята на съдията?

— Да. Трябва да намерим начин да го примамим заедно с неговата дейна съпруга далеч от къщата. — Дугъл плъзна пръст от рамото до върха на гърдата ѝ.

Разтреперана от усещането, тя успя да каже:

— Наистина ли мислиш, че ще намерим нещо?

Пръстите му се потопиха в ниското деколте на роклята ѝ, а очите му изгаряха лицето ѝ.

— Няма да разберем, докато не опитаме.

Преди да отговори, той я целуна и скоро се загубиха във вихъра на страстта.

Беше прекрасно, както винаги. Но след това, докато Дугъл спеше и топлата му ръка я обгръщаше, София усети, че сълзите ѝ потекоха, намокриха бузите ѝ и закапаха по възглавницата.

Мисълта да си тръгне беше по-болезнена, отколкото си бе представяла. Но не можеше и да остане. Щеше да открадне няколко мига в прегръдките на Дугъл, но това беше всичко.

Два дни. Два дни и тя щеше да си отиде и да започне с опитите да забрави Дугъл Маклийн.

ГЛАВА 20

Когато вятърът задуха от север и завалят студени дъждове, започвам да се питам в какви ли неприятности са се забъркали МакЛийн, че отново изливат гнева си в бури.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

София се измъкна от леглото на Дугъл и спря, за да го погледне още веднъж. Тъмнорусата му коса беше разрошена, гъстите му мигли хвърляха сенки върху бузите, а чувствените му устните се бяха разтворили в съня.

Тя протегна ръка, за да отметне нежно кичур коса от очите му и се усмихна, когато той се сгуши във възглавницата. Дугъл беше болезнено красив и докато гледаше големите му добре оформени ръце, не можеше да не си припомни как галеха гърдите ѝ и как се плъзгаха по гърба ѝ, докато се притискаше в него.

София потрепери и се принуди да извърне поглед. Копнееше да захвърли чувството си за самосъхранение и да се върне обратно под топлите завивки, но трябваше да помисли, а това бе нещо, което не можеше да направи в обятията на Дугъл.

Той беше сложен мъж, в един момент нежен, а в следващия взискателен. В миговете, когато очите им се срещаха, тя усещаше, че никога няма да пожелае да е с друг мъж. Но тогава си спомняше какъв е той и тази мисъл бе способна да я погуби.

С треперещи устни тя тихо се облече, отиде на пръсти до вратата и надникна навън.

В коридора нямаше никой. Погледът ѝ се спря върху Дугъл още веднъж и след това излезе от стаята.

Беше на половината път към стаята си, когато чу да се завърта дръжка на врата. Без да провери кой е, вдигна полите си и се затича.

Втурна се в стаята си, долепи буза до вратата и задъхано се опита да чуе нещо от коридора. Към нейната стая ли приближаваха тези стъпки или...

— Къде бяхте?

София подскочи и когато се обърна видя пред себе си Мери с ръце на кръста.

— Е? — подкани я прислужницата, като я оглеждаше от главата да петите.

София притисна ръка към сърцето си, което сякаш се опитваше да изскочи от гърдите ѝ.

Подозрителният поглед на Мери не се откъсваше от нея.

— И сте си изцапала роклята!

София се огледа. Цялата ѝ рокля отпред беше полепнала с прах, докато се криеше под леглото на сър Реджиналд.

— Ох. Търсех ъ... ъ... една обица, която падна под масата в ъ... всекидневната, а подът беше пращен.

— Хъммм — измърмори Мери с явно недоверие. — Това би обяснило праха по полата ви, но не и по корсета ви.

— Наложил се почти да легна, защото пръстенът се беше търкулнал чак от другата страна на масата.

— Пръстенът? Не казахте ли, че е била обица?

Проклятие!

— Има ли значение. Не си спомням точно.

Мери повдигна вежди и София въздъхна. Чувстваше се като дете, което са хванали с трохи по брадичката, докато търсят изчезнали бисквити.

— Мери, дали ще може да се изкъпя? — попита София, развърза панделката на врата си и започна да съблича роклята си.

Прислужницата се завтече да ѝ помогне, взе мръсната рокля и ѝ подаде пенъоара.

— Не искам да се оплаквам, мис, но се държите много странно откакто пристигнахме. — Тя отвори пенъоара, за да се облече София. — Истински късмет е, че не ви ударих по главата с лопатата за смет,

когато влязохте, защото ме уплашихте до смърт. След като в къщата има крадец трябва да сте по-внимателна.

— Откъде знаеш, че в къщата има крадец?

Мери повдигна едната си вежда.

— Бижутата ви са изчезнали, нали?

— Как научи? Не съм казала на никой.

— Чух от камериера на сър Реджиналд Барксдейл в слугинското крило. Той ме пита дали сте намерила изгубените бижута. Опитах се да му обясня, че не сте ги губила и че мистър МакЛийн сигурно ви ги пази, но момчето не искаше да ме чуе. Накрая икономката ми каза, че според нея той говори истината.

София се намръщи.

— Откъде камериерът на сър Реджиналд знае, че бижутата ми са изчезнали?

— Не знам, но той беше сигурен. Разпитваше ме това-онова за диамантите, откъде ги имате, дали знаете произхода им — Мери погледна обидено към София. — Беше ми малко неудобно, дори не знаех, че са изчезнали.

Тя трепна.

— Съжалявам, Мери. Трябваше да ти кажа, но с мистър МакЛийн се надявахме да открием кой ги е взел. Мислехме, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добри шансове имаме.

Прислужницата кимна леко успокоена.

— Разбирам. Нещо друго липсва ли?

— Документът за МакФарлин Хаус.

— Боже! И бижутата и документът са изчезнали? По едно и също време? — Мери подсвирна, след това вдигна прашната рокля. — Направо не знам накъде върви този свят. Човек не може да остави дори лист хартия без на някой да му дойде на ума да го открадне и... Мис? Какво е това? Беше в джоба ви.

София погледна малката торбичка в ръката на прислужницата и в ума ѝ проблесна бегъл спомен. Да. Сети се, че я бе взела от куфара в стаята на сър Реджиналд.

— Дай да видя.

Тя развърза връзката на малката розова сатенена торбичка и разгледа съдържанието. Вътре имаше списък с доста отметки на

къщите на графа на Уеър, а под него беше кадифената торбичка от бижутата на майка ѝ.

София я приглади между пръстите си. Сър Реджиналд. Най-накрая имаше доказателство, че той е откраднал бижутата. А документът? И за какво му беше списък на къщите на графа на Уеър? Имаше ли връзка между тези неща.

Предположи, че трябва да каже на Дугъл. Но всеки път, когато бяха заедно попадаха във властта на страстта, пламтяща между тях. И всеки път той отслабваше съпротивата ѝ все повече.

А тя не можеше да си позволи да губи повече, защото когато настъпеше моментът да си тръгне, нямаше да може да го направи. Съвсем скоро щеше да се влюби в него.

София прехапа устните си, за да не се разтреперят и се загърна по-плътно с пеньоара. Трябваше да сложи край на близостта с Дугъл, защото тя задълбочаваше чувствата, с които вече ѝ се налагаше да се бори. Въпреки че той беше прав, когато ѝ каза, че е приятно, а тя не можеше да се сети да е изпитвала по-голямо удоволствие, но все пак беше лоша идея.

Не можеше да спре да мисли за топлото му легло, до което повече нямаше да се приближи.

София затвори очи, за да спре болезнения копнеж, който я обхвана.

— Мис? Да не сте болна?

Тя с усилие отвори очите си.

— Добре съм. Само се бях замислила... — Прогони Дугъл от мислите си и ги насочи към кадифената торбичка, която стискаше в ръката си. Ставаше ѝ все по-трудно да се притеснява за бижутата и документа. Сякаш бяха изгубили значението си.

Забеляза притеснения поглед на Мери.

— Това беше в стаята на сър Реджиналд. Чудя се дали той няма да изчезне, ако забележи, че знам, че е откраднал бижутата ми.

— Не се притеснявайте за това. Той не би направил и крачка без високомерния си камериер Гилбърт. — Мери сбърчи нос. — С радост наблюдавах как напуска къщата тази сутрин.

— Знаеш ли къде отиде?

— Да. Той обясни, че се налага да отиде до Престънхол, недалеч от Единбург, и ще се върне на сутринта с някакво писмо.

София погледна списъка с имотите на графа на Уеър в ръката си. На втория ред пишеше Престънхол и името бе отбелязано с отметка отстрани.

— Каза ли какво ще прави там?

— Не. Той се прави на много важен, но аз забелязах, че е кисел, задето го ползват като куриер. — Мери се ухили самодоволно. — Точно това заслужава.

Дали сър Реджиналд не се опитваше да продаде бижутата на графа на Уеър? Или само беше решил да отиде там и потвърждаваше поканата си?

За съжаление не можеше да обсъди тези подозрения с Дугъл. Погледна към вратата и въздъхна.

— Отивам да занеса долу роклята ви, за да я почистят. И ще поръчам да донесат вода, за да се изкъпете.

— Благодаря ти. — Може би банята щеше да ѝ помогне да се почувства по-добре. Точно сега копнееше за тишина и спокойствие и да си възвърне душевното равновесие. Да се отърси от ужасната празнина, която я изпълваше.

Мери отвори вратата, а след това се поколеба.

— Мис? Колко дълго мислите, че ще останем тук? Ангъс няма търпение да се върне у дома.

— Ще тръгнем веднага щом намерим документа за собственост. Изпрати Ангъс утре сутрин при татко и да му предаде, че ще останем тук още ден-два.

Прислужницата кимна.

— Ще го направя, мис.

Щом вратата се затвори след нея, София закри из стаята. Веднага след като се изкъпеше и се облече щеше да изпрати съобщение на Дугъл да я чака във всекидневната при отворена врата. Това щеше да ги държи далеч от изкушението, за да могат да обсъдят как да разобличат сър Реджиналд.

Трябваше да действат бързо, защото той можеше да си тръгне веднага след като камериерът му се върне от тайнствената си мисия. Може би само това задържаеше сър Реджиналд още тук, като изключим чара на ентузиазирания мис Стантън.

София го разбираше, сега, след като беше изпитала силата на привлекателността на Дугъл.

Мисълта, че никога няма да го види отново, след като се върне в дома си ѝ се струваше тъжна и несправедлива и... Тя премигна, за да спре сълзите си и започна да крачи още по-бързо. Без Дугъл, животът губеше своя цвят и вкус. Но напоследък се чувстваше самотна дори и когато бе с него, защото искаше много повече от това, което той бе склонен да даде.

За него винаги щеше да е вълнуващо да открие какво го чака след следващия хълм, зад следващия завой и в следващата игра на карти. За нея щастието и спокойствието бяха в това да има дом, без значение къде се намира той.

Но сега, след като бе усетила що е истинска страст, как щеше да се върне към стария си живот? Как щеше да намери сили да напусне Дугъл МакЛийн?

Дугъл се стресна и се събуди. В стаята беше още светло, но нещо липсваше. Той примигна сънливо, като се опитваше да разбере какво не е наред и защо е в леглото посред бял ден.

София.

Повдигна се на лакът и огледа празното легло. Върху възглавницата все още имаше лека вдлъбнатинка, където бе лежала тя. Той сложи ръката си върху нея и сякаш долови топлината ѝ. Защо, по дяволите, не бе останала? Той въздъхна учуден от собствената си глупост и притисна лице в чаршафа, който още пазеше слаб аромат от парфюма ѝ.

София МакФарлин беше забележителна жена. Спомни си как се беше разгневил, когато я видя да се крие под леглото на сър Реджиналд. Сега, когато тя бе в безопасност, той усети, че се усмихва. Никоя друга жена не беше храбра като неговата София.

Усмивката му избледня. Неговата София? Откъде се беше появила тази мисъл? Той разбира се ѝ се наслаждаваше. Тя бе красива и привлекателна, и смела колкото три жени. И успяваше да разпали желанието му само с един поглед изпод гъстите си мигли.

Припомняйки си страстта, която току-що бяха споделили, у него отново се надигна първичен глад, от който почти го заболя.

Никога не бе изпитвал такова желание към жена. Може би това не беше само страст, но и... Той се намръщи. Какво можеше да е?

Възхищаваше ѝ се. И бе загрижен за нея. И... какво още? Не беше възможно да я обича. Никога не би се влюбил в жена като София, толкова дълбоко привързана към дома си. Знаеше, че тя обича МакФарлин Хаус толкова, че не би пожелала да живее никъде другаде. А от това можеше да се съди колко много означаваше фактът, че му даде документа за собственост.

Разсеяно плъзна ръка по възглавницата и си припомни мекотата на кожата ѝ и копринената ѝ коса. Тя беше повече от красива. В нея имаше нежност, присъствието ѝ създаваше някакъв уют, който можеше да накара един мъж да мечтае за неща като топло легло, тихи вечери около запалена камина, спокоен дом...

По дяволите! Изправи се рязко. Знаеше какво би се случило, ако се привърже прекалено много — това щеше да отслаби още повече и без това слабия му на моменти самоконтрол. Не можеше да си го позволи.

София го бе попитала за причините да иска тя да остане с него. Много добре бе разбрал какво го питаше, защото ясно личеше по изражението ѝ — тя искаше да знае дали той изпитва нещо към нея.

Почти щеше да каже нещо, за което после да съжالياва, когато погледна през прозореца зад нея. През мокрото от дъжда стъкло видя красивата градина на сестра си, разрушена от бурния му характер. Розите бяха съсипани, откъснатите им листенца бяха разпръснати по пътеките, някои от клоните на дърветата висяха счупени. Красивата ограда на Фиона беше наклонена на една страна, а тъмната пукнатина показваше къде я е ударила мълнията.

Гледката болезнено му напомни, защо не бива да се привързва към София повече, отколкото вече си е позволил.

Намръщен той спусна краката си от леглото и разтърка лицето си изпълнен със силно желание да избяга и да не поглежда никога повече назад.

Усмихна се горчиво. Последните дни тази мисъл му бе идвала на ум милиони пъти, но винаги бе следвана от друга — че иска да остане поне още минута. Още час. Още ден. Виждаше София за последен път и не искаше това да свършва. Слаб глупак!

От коридора долетя мъжки глас последван от женски смях. Зарадван от възможността да си почине от неканените мисли, Дугъл се

заслуша внимателно. Сър Реджиналд разговаряше с мисис Кент. Този човек определено обичаше да флиртува.

Дугъл стана и се изми, след това погледна часовника си — беше три следобед. Умираще от глад, защото бе пропуснал обяда. А София дали вече бе яла? Надяваше се да е така, защото напоследък изглеждаше толкова бледа...

По дяволите, тя беше достатъчно голяма, за да се погрижи за себе си. Справяла се е съвсем добре и сама, преди да се срещнат, щеше да се справя и занапред.

Той не се съмняваше, че един ден някой селяк щеше да я ухажда, докато тя се предаде. Без съмнение глупакът щеше да прекара остатъка от живота си като благославя небесата за добрия си късмет.

Обхвана го раздразнение. Грабна ботушите си и ги нахлузи. Би трябвало да се радва, че София няма да повехне без него. Но вместо това усети изгарящо негодувание към въображаемия селяк и толкова силна омраза, каквато не бе изпитвал досега. Надяна чиста риза през главата си и я запаса в панталона, след това облече червената си жилетка. В празния коридор спря пред стаята на София. Наведе се към вратата. Не се чуваше нищо, после чу звуци от плискаща се във вана вода.

София. Гола и мокра. Водата се стича по кожата ѝ, по врата и раменете ѝ и гали пищните ѝ заоблени гърди. Русата ѝ коса се потапя във водата, мокрите кичури прилепват към раменете ѝ и се къдрят около деликатната ѝ шия...

— По дяволите.

Плискането спря.

— Дугъл? — каза тя колебливо.

Дугъл се изправи, кръвта зашумя в ушите му. Посегна към дръжката, но после спря. Не биваше да го прави. Трябваше да върви.

Но цялото му тяло копнееше за нещо друго. Той си спомни София във ваната в стаята си, как полата ѝ плуваше около нея, а мократа коприна прилепваше към гърдите и очертаваше твърдите им връхчета.

— Странно, мислех, че Фиона те е настанила в синята стая.

Дугъл се обърна и видя Джак облеган на отсрещната стена да го наблюдава развеселено.

— Какво, по дяволите, искаш? — грубо попита той.

— Сестра ти беше изненадана, че не дойде на обяд. Помисли си, че може би си болен.

— Добре съм, както виждаш. Само подремнах малко.

— На мен това ми е достатъчно — заяви Джак. — За твое съжаление обаче, Фиона ще иска да го чуе от собствената ти уста.

Дугъл последва зет си като вземаше по две стъпала наведнъж. Фиона беше във фоайето и говореше с икономката. В момента, в който видя брат си, забърза към него.

— Къде беше?

— Поспах.

Тя се намръщи, а зелените ѝ очи го наблюдаваха внимателно.

— Дугъл искам да говоря с теб. Джак, имаш ли нещо против да ни оставиш насаме?

Джак изглежда Дугъл отгоре до долу.

— Ще му се караш ли?

— Няма.

— Ще го накажеш?

— Няма.

— Ще го изгониш от къщата ни?

— Няма.

— Тогава мисля да се оттегля. — Джак погледна весело към Дугъл. — Бъди внимателен, когато подслушваш по ключалките, друже. Някои от тях са доста ръждясали и е възможно да се нараниш. — След тези думи той се насочи към библиотеката, където без съмнение го очакваше бутилка портвайн...

— Не му обръщай внимание и ела във всекидневната. — Фиона се обърна и той я последва. Тя затвори вратата. — Намери ли нещо, докато претърсваше?

— Не.

Раменете ѝ увиснаха.

— Щеше ми се да беше открил. Обедът премина ужасно. Сър Реджиналд ми зададе хиляди въпроси за София. Мисля, че подозира нещо.

— Че сме претърсили стаята му?

— Не, че между вас двамата има нещо. Мисис Кент специално отбеляза, че никой от вас не присъства на обяда.

Дугъл не отговори.

Фиона въздъхна.

— Трябва всички да сме слепи, за да не забележим, Дугъл. В мига, в който София влезе в стаята ти изглеждаш привлечен от нея като нощна пеперуда от пламък. Ако беше някой друг бих казала, че си е изгубил ума. Но тъй като става дума за теб, предполагам, че е само игра. — Тя го погледна многозначително. — Така ли е?

Не, не беше. Но и не можеше да направи София своя завинаги.

— Това не е твоя работа.

Фиона сложи ръка на рамото му.

— Дугъл, ясно е, че мис МакФарлин те привлича. Надявах се, тази връзка да е нещо различно за теб, но досега не съм видяла никакво доказателство, че е така.

— Откъде знаеш какво изпитвам към Со... мис МакФарлин?

Фиона го погледна с укор.

— Ако те е грижа за нея, може би щеше да внимаваш повече за репутацията ѝ.

Думите ѝ го приковаха на място и преобърнаха стомаха му. Сестра му бе права. Той беше толкова зает да преследва София, че бе забравил да се погрижи за репутация ѝ и за безопасността ѝ, иначе тя никога не би се озовала под леглото на сър Реджиналд.

Това беше толкова нетипично за него и съвсем ясно показваше какви проблеми можеш да си създадеш като се занимаваш с невинни девойки.

Жегна го съжаление. Беше ли постъпил лекомислено? Трябваше да признае, че е така. Но просто не можеше да спре. Тя събуждаше желанията му дори с дишането си и го полудяваше като младеж влюбен за първи път.

— Дугъл, слушаш ли ме? Трябва да спреш да преследваш София.

Знаеше, че Фиона е права. Все още отчаяно се опитваше да избяга от кипящите в себе си емоции, тръгна с тази мисъл към вратата и каза:

— Ще си помисля.

— Дугъл!

Той се обърна към нея.

— Знам, че двамата със София искате да намерите документа за собственост и бижутата, но ти трябва да пазиш репутацията ѝ. Тя е

прекрасна и добра жена и заслужава всички възможности, които може да ѝ предостави животът, включително и добър брак.

Дугъл потърка очите си с ръка. Когато ги отвори, сестра му го гледаше изумено.

— Ти имаш чувства към нея!

Брат ѝ се намръщи.

— Няма значение какво чувствам. Не мога да си позволя да се привържа към нея, Фиона — каза той мрачно.

— Трябва да спреш да се самообвиняваш, Дугъл. Всички бяхме разгневени, когато Калъм почина. Не го знаеш, но не си единственият, който предизвика бурите.

— Аз бях.

Тя въздъхна.

— Не смяташ ли да ѝ кажеш какво изпитваш?

— Не — отвърна Дугъл и около тях се възцари тишина. — Но си права, че съм егоист. Исках да я задържа тук и... — Той поклати глава, а сърцето му се изпълни със странна болка.

— Какво си направил? — попита тя меко.

Гърлото му изведнъж се сви и той преглътна, преди да успее да каже:

— Трябваше да я изпратя в дома ѝ веднага, но не исках да си отиде.

Фиона се приближи още една крачка и тихо каза.

— Защо, Дугъл? Защо не искаш да я пуснеш?

Защото я обичам.

Тази мисъл се стовари върху него с тежестта на милиони тухли. За миг не можеше нито да диша, нито да мисли. Обичаше я. Господи, кога се бе случило това? И какво, по дяволите, трябваше да направи сега?

След като откриеха документа и бижутата, тя щеше да потегли към дома, който толкова обичаше. А той щеше да се върне в Лондон и... нищо.

Но това бе за предпочитане, пред вината, която щеше да изпитва всеки път, когато започнеше да ревнува или да се ядосва и бурите се появяха.

Проклето да е ненаситното му сърце!

Фиона сложи ръка върху рамото му.

— Дугъл, сигурно има, нещо, което можеш да...

— Няма. — Той стисна ръката ѝ. — Трябваше да си тръгна в мига, в който тя пристигна, но знаех, че я виждам за последен път. Последният път, в който си позволявах да я видя.

Тя въздъхна и раменете ѝ увиснаха.

— Дугъл, толкова съжалявам.

— Аз също. — Той прегърна бързо сестра си и без да може да продума повече, напусна стаята. Почти беше прекосил големия салон, когато икономът го настигна.

— Извинете, милорд.

Дугъл се обърна.

— Да?

— Имам съобщение за вас. От мис МакФарлин.

Дугъл дълго гледа сгънатата бележка, преди да я отвори.

„Чакай ме във всекидневната в пет. Трябва да говоря с теб.“

Беше я подписала с изящна завъртулка, която докосна сърцето му.

— Ще отговорите ли, милорд?

Дугъл скри бележката в джоба си, а пръстите му се спряха върху мястото, където беше написано името ѝ.

— Кажи на мис МакФарлин, че не си могъл да ме намериш.

— Разбира се, милорд.

Дугъл тръгна към конюшнията. Една бърза езда щеше да засили решителността му, а след като се върнеше щеше да уведоми София, че любовната им авантюра е приключила.

Това бе всичко, което трябваше да направи.

Стъпките му натежаваха все повече, както и душата му. Знаеше, че колкото и да язди, няма да се почувства по-добре. Въпросът беше дали някога щеше да успее?

Отговорът дойде от сърцето му и беше не. В унисон с настроението му, черни облаци започнаха да се събират на хоризонта — зловещи и тежки, но странно тихи.

ГЛАВА 21

Ако една жена може да накара един мъж да полудее от любов — това вече е истинска магия.

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

София крачеше из всекидневната. Вечерята бе след час, така че Дугъл сигурно щеше да се върне скоро от езда. Трябваше да му каже за закъснялото си откритие от стаята на сър Реджиналд. Защо ли бе отишъл да язди по това време? Беше влудяващо.

Тя спря до прозореца и погледна навън. Тъмни облаци бяха надвиснали над хоризонта, но нямаше вятър. София потрепери и се извърна, усещаше приближаващата буря, а въздухът сякаш беше зареден с напрежение.

Някакъв шум в коридора привлече вниманието ѝ. Може би Дугъл се бе върнал? Отиде до вратата и надникна навън.

Видя сър Реджиналд, който тъкмо подаваше шапката си на един лакей. Беше облечен с палто и панталони за езда и бели ботуши украсени със златни пискюли. Изглеждаше като истинско въплъщение на модата.

Дали да не опита да научи нещо повече? По дяволите, искаше ѝ се да бе успяла да поговори с Дугъл. Прехапа устни и се отдръпна от рамката на вратата, така че сър Реджиналд да не може да я види.

В същия момент от вратата на слугинското крило се появи мъж и забърза към него. Това ли беше камериерът му Гилбърт? Дребен и сбръчкан, а в маниерите му се долавяше доста високомерие. Той се поклони на господаря си.

— Ето те и теб — каза нетърпеливо сър Реджиналд. — Е? Отнесе ли съобщението?

— Да, милорд, негова светлост ви написа писмо. — Гилбърт погледна отвисоко невъзмутимия лакей. — Да ви изчакам ли в спалнята ви, за да...

— Не, не, дай ми го още сега!

Камериерът явно разочарован, че е лишен от възможността да разиграе планираната драма подаде малкия плик.

Сър Реджиналд нетърпеливо го отвори и бързо прегледа писмото.

— Чудесно — каза той и го прибра в джоба си. — Благодаря ти, Гилбърт. Това е всичко засега.

Камериерът се поклони отново.

— Да ви приготвя ли дрехите за вечеря?

— Да, моля те. Извади ми жилетката в синьо и сребристо.

— Да, милорд — съгласи се той, поклони се за пореден път и си тръгна с мисълта, че са се възползвали несправедливо от него.

Сър Реджиналд остана на мястото си още известно време, с ръка пъхната в джоба, където бе прибрал писмото и замислено присвити вежди. Накрая се огледа сякаш, току-що се бе събудил от сън и щом осъзна, че все още стои в коридора забърза към стълбището.

София не можеше да го остави да се измъкне, беше сигурна, че писмото е доказателство за коварството му и съдържа споразумение между него и графа на Уеър за продажбата на бижутата ѝ. Само ако успееше да го вземе, щеше да докаже всичко. Импулсивно пристъпи напред.

— Сър Реджиналд?

Той се стресна, когато чу гласа ѝ, но се усмихна любезно и се поклони.

— Мис МакФарлин! Как сте днес?

С усмивка, тя му кимна да я последва.

— Вие сте точно човека, когото исках да видя. Трябва да ви помоля за една голяма услуга.

— Разбира се — отвърна той галантно. — На ваше разположение съм за всичко, което пожелаете.

— Бях сигурна, че мога да разчитам на вас! — Тя посочи към всекидневната. — Да влезем ли? Молбата ми е от лично естество.

Ако успееше да се доближи достатъчно до него, можеше да вземе писмото от джоба му. Сърцето ѝ се разтуптя бързо при тази мисъл.

Той повдигна вежди, но каза:

— Мога да бъда много дискретен.

— Убедена съм, че е така. — Зачуди се как да се промъкне достатъчно близо, за да бръкне незабелязано в джоба му? — Имам нужда от мнението ви по много важен въпрос отнасящ се... до...

— Изчакайте един момент, за да мога да затворя вратата — каза. — Така ще сте по-спокойна. — Отиде до вратата и демонстративно погледна навън, за да се убеди, че наблизко няма никой, който да ги види.

София се намръщи, щом се сети, че той вероятно мисли, че тя се опитва да флиртува с него. Изглежда сър Реджиналд имаше доста високо мнение за себе си, макар че... Това може би щеше да ѝ помогне да вземе писмото. Можеше да се престори, че флиртува с него и да го разсее. Дугъл щеше да се удиви от смелостта ѝ. Тя самата също, като се замислеше.

Обърна се, приглади роклята си и като стегна колана под гърдите си, се намръщи. Когато поръча тази рокля, тя ѝ се струваше по последна мода, но тук се бе оказала печално старомодна. Роклите на мисис Кент бяха от много по-фини материи, с доста изрязани деколтета, а обувките ѝ съвсем различен модел.

Вероятно можеше да свали малко деколтето си. Дръпна роклята бързо надолу. Така е по-добре, помисли тя. Но в същия момент деколтето се върна на мястото си.

София се намръщи и дръпна роклята отново. Този път имаше по-голям успех — от деколтето се показваха не само гърдите ѝ, но и дантелата на ризата ѝ.

Тя прехапа устни. Това със сигурност бе достатъчно пикантно. Изпъна рамене и вдигна глава, при което откри, че се взира в отражението на очите на сър Реджиналд в прозореца срещу себе си.

О, боже! Той беше видял как оправя роклята си. Бузите ѝ пламнаха. Но нямаше какво да направи, така или иначе трябваше да се изправи пред него сега или по-късно на вечеря. По-добре да е сега, когато нямаше никой друг наоколо, особено Дугъл с орловия му поглед.

София се усмихна, обърна се с лице към сър Реджиналд и направи бърз реверанс.

— Благодаря ви, че сте толкова любезен да ме изслушате.

Той наклони главата си в отговор, а очите му не се отделяха от нея.

— Винаги съм на вашите услуги, мис МакФарлин, за каквото и да е. — Погледът му се разходи по нея и спря за момент върху деколтето ѝ. — Сега, дори повече от всякога.

Бузите ѝ пламнаха още повече, станаха по-горещи и от въглените в камината. Тя сви пръсти към дланите си, за да не посегне и да издърпа деколтето си обратно.

— Имам нужда от мнението ви по един личен въпрос.

Погледът му се изостри.

— Кажете?

— Да. — Тя пристъпи напред, хвана краищата на колана си и започна да ги прекарва през пръстите си. — Сър Реджиналд, вие сте човек, който разбира от мода.

Той не се сдържа и се напери.

— Бих казал, че се считам за познавач — погледът му отново се плъзна по фигурата ѝ. — Особено що се отнася до женската мода. Мога да кажа, че харесвам стила ви много повече от този, на всички тук, присъстващи дами. Съвсем скромно — очите му се плъзнаха по лицето и косата ѝ и отново се спряха върху бюста ѝ, — и дяволски красиво.

Тя успя да се усмихне, докато се бореше с желанието да се покрие. За да сложи край на неудобния момент, отиде до прозореца и се загледа навън с невиждащи очи.

— Времето тук е толкова непредсказуемо, нали?

— Винаги е така, когато МакЛийн са наоколо.

Тя се обърна, за да го погледне.

— Чул сте слуховете за проклятието?

— Чувал съм ги и им вярвам. — Той се приближи към нея. — А вие?

Джобът, който се опитваше да достигне София беше, от другата му страна, по дяволите.

— Мислите ли, че някой МакЛийн може да е ядосан сега?

Той погледна над главата ѝ към събиращите се облаци и между веждите му се появи бръчка.

— Да — каза тихо. — Някой от тях е разгневен в момента.

Хладен вятър разклащаше короните на дърветата наоколо, тревата приличаше на бушуващ океан, а небето бе покрито с облаци. София си спомни ужасната буря в нощта, когато играха карти и я разтърси дълбок трепет. Потърка ръцете си, за да преодолее тръпките полазили тялото ѝ. Сър Реджиналд я наблюдаваше развеселено. Тя забеляза погледа му и спусна ръце надолу.

— Не вярвам в проклетия.

— Както кажете, скъпа. — Той скръсти ръце върху гърдите си и ѝ се усмихна. — Простете ми, ако греша, но вие като че ли имахте нещо друго на ум. Ще го споделите ли с мен? Ще бъда щастлив да ви помогна... с всичко, което е по силите ми.

След такова предложение... Така или иначе вече бе рискувала, щеше да продължи докрай. София се повдигна на пръсти, обви ръка около врата му и го целуна. Докато той стоеше застинал от изненада, тя достигна джоба му.

Писмото беше в ръцете ѝ! Скри го в собствения си джоб и пусна сър Реджиналд.

— Толкова много съжалявам! Не знам какво ме прихвана...

Сър Реджиналд хвана главата ѝ, наведе се и я целуна в отговор.

София изведнъж се изплаши. Не бе очаквала той да постъпи така!

Опита да го отблъсне, но той го прие за покана и започна да я целува още по-страстно. Тя се опита да извърне лице. Целувките на сър Реджиналд не приличаха на тези на Дугъл. Нямахше го вълнението, нямахше ги топлите тръпки, танцуващи по гърба ѝ, а само досадно притискане на устни към нейните и... Боже мили, това езикът му ли беше?

Улови китките му и освободи главата си.

— Сър Реджиналд! — възмути се задъхано тя.

Той погледна зачервеното ѝ лице.

— Не сте никак лесна, нали, любов моя?

— Не съм ваша любов и ме пуснете веднага — заяви тя с леден глас.

Той се засмя тихо и ръцете му се стегнаха около нея.

— Значи ще се правите на свенлива? На мен ми харесва. Обичам преследването.

— Сър Реджиналд, пуснете ме!

— Вие ме целунахте първа, любов моя.

— Това беше грешка.

— Не, не беше. — Той се усмихна за миг. — Намирам, че сте очарователна, между другото.

— А аз ви намирам за ужасно досаден. Ако не ме пуснете, не отговарям за това, което може да ви се случи.

Той посрещна думите ѝ със смях.

— Вие сте огнена малка палавница, нали? Бих се обзаложил, че ще ви хареса...

Тя заби силно крака си в извивката на ходилото му.

Сър Реджиналд изскимтя и я пусна с изкривено от болка лице.

София се втурна покрай него, но той сграбчи ръката ѝ и я дръпна обратно към себе си.

— Започвате да ме дразните! — изпъшка той.

Тя се засили напред и го блъсна срещу канапето.

В един миг сър Реджиналд стоеше срещу нея, а в следващия лежеше с глава върху килима зад канапето и крака във въздуха.

София хвана полите си и се затича към вратата. Беше само на няколко крачки от нея, когато тя се отвори и на прага се появи Дугъл.

Беше облечен в костюма си за езда и София не можа да не сравни елегантността му с натрапчивото облекло на сър Реджиналд, с натруфеното му палто за езда и ботушите със златни пискюли, които още се размахваха във въздуха.

Дугъл присви очи срещу мъжа, преди да прониже с поглед София.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той с глас по-студен и от бучка лед.

Прозорецът се разтресе от разразилата се току-що буря.

София хвана ръката на Дугъл и го дръпна обратно към вратата. Трябваше да се махнат преди сър Реджиналд да е разбрал, че е откраднала писмото му.

— Ела да проверим кога ще бъде сервирана вечерята. Вече съм гладна и...

Дугъл освободи ръката си, без да сваля поглед от сър Реджиналд, който тъкмо се изправяше. Косата му бе разрошена, шалчето му измачкано, а палтото и ризата му размъкнати. Всеки момент щеше да започне да оправя дрехите си и да открие, че джобът му е празен.

София каза на един дъх:

— Дугъл, няма какво повече да видиш тук. Сър Реджиналд и аз само поговорихме. — Тя бързо погледна сър Реджиналд. — Нали така, милорд?

Той я погледна, докато оправяше измачканото си шалче.

— Да — отвърна през зъби. — Само поговорихме.

— И сега искам да се преоблека за вечеря. — Тя се опита да мине покрай Дугъл, но ръката му се стегна около нейната.

— Няма да ходиш никъде. Не и докато не разбере какво се е случило тук.

Сър Реджиналд започна да оправя палтото и маншетите си.

Паникьосана, София се завъртя към Дугъл.

— Моля те, трябва да...

От шума, долитащ от коридора стана ясно, че са пристигнали нови гости. През глъчката дочу някой, когото много добре познаваше.

— Ред! — София освободи ръката си. — Дугъл, трябва да разбере защо баща ми е тук.

Той я погледна в очите. За миг тя се изгуби в зелените им дълбини. Видя желанието в тях, примесено с нарастващ гняв.

Той я пусна.

— Върви. Поздрави баща си. Аз ще остана тук, за да разменя няколко думи със сър Реджиналд.

Добре. Щом иска да се оправя със сър Реджиналд. Тя кимна, и сладостна тръпка премина през нея, когато собственическият поглед на Дугъл я опари.

Той се дръпна встрани и по този начин блокира пътя към вратата на сър Реджиналд.

В големия салон, Ред балансираше несигурно на чифт патерици и гледаше раздражено. Когато се приближи към него София забеляза, че погледът му е прикован яростно към отсрещната страна на салона.

Там стоеше възрастен джентълмен, облечен по отдавна отминала мода. Очите му бяха бледо сини, а на главата си носеше напудрена перука с къдрици, спускащи се около слабото му сбръчкано лице.

Невероятен брой сребърни синджири и порцеланови копчета украсяваха червено-кафявата му жилетка със сребриста дантела. Палто от фина коприна висеше на слабите му рамене, а копринените му панталони до под коленете бяха допълнени от раирани чорапи и смешни обувки с висок ток.

Старият мъж вдигна бастуна си със сребърна дръжки и го насочи към Ред.

— Ти — извиси глас той като актьор в пиеса, — казах ли ти никога да не се връщаш в Англия.

— Аз и не се върнах — рязко отвърна Ред. — Поне докато моята малка Софи не пожела да се установим, след като майка ѝ почина.

Възрастният мъж удари с бастуна си и продължи с глас, преливащ от емоции и обреченост.

— Моята Беатрис нямаше да умре, ако се намираше тук в Англия, а не в някоя студена странноприемница в чужда страна. Ще те държа отговорен за смъртта ѝ, МакФарлин.

Неговата Беатрис?

— Грижих се за нея, грижих се добре — сопна се Ред и пристъпи напред, без да обръща внимание на протестите на въртящия се около него Ангъс. — Беатрис ме обичаше. — След това допълни, неохотно. — Тя обичаше също и вас, но вие бяхте прекалено упорит да я приемете такава каквато е.

София гледаше възрастния мъж зашеметено.

— Вие... вие сте моят дядо!

Ред се обърна към нея.

— Софи! Тревожих се до смърт за теб, момичето ми, така че дойдох...

София го заобиколи, без да сваля поглед от възрастния мъж.

— Вие ли сте моят дядо?

Старецът се загледа в нея, като поразен от мълния.

Ред издаде презрителен звук и каза.

— Да. Уеър е твой дядо, въпреки че по-безполезен глупак от него не съм срещал.

— Ти... ти... ти...! — Старецът закуцука напред с бастуна си, а бледото му лице пламтеше от гняв. — Вече открадна дъщеря ми, МакФарлин. Но няма да ти позволя да ме държиш далеч от внучката ми, да знаеш.

София погледна решително баща си.

— Ти ми каза, че е мъртъв.

Ред процеди през зъби:

— Какво значение има и без това в цяла Англия няма да намериш по-тесногръд и дребнав човек.

— Поне не съм непрокопсаник — отвърна старецът.

Баща ѝ тръгна срещу него, но София застана помежду им.

— Ред, недей.

Баща ѝ изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в пламъци и отсече:

— Дойдох да те взема, Софи. Нареди на Мери да донесе нещата ти и да тръгваме.

— Не мога да си тръгна сега, Ред. Документът за собственост и бижутата ми изчезнаха, трябва да ги намеря.

— Изчезнали? Къде, по дяволите, са изчезнали?

— Не знам. Мислех, че... — Тя насочи ясните си сини очи към стареца, който я гледаше със смесица от удивление и възхита. — Извинете ме, но мога ли да приема, че вие сте графът на Уеър?

Възрастният мъж изви устни в слаба усмивка.

— Да.

— У вас ли са бижутата и документът за собственост на дома ми?

Той бръкна в джоба си, извади диамантите и ѝ ги подаде.

Тя ги пое смаяно.

— Ред, мисля, че е време да ни представиш.

Баща ѝ изскърца със зъби.

— Софи, това е дядо ти, мъжът, който коравосърдечно обърна гръб на майка ти, когато тя беше едва седемнадесетгодишна.

Графът подсмръкна.

— Моята Беатрис избяга от къщи. Тя не уважаваше положението си. — Той погледна към София и очите му се смекчиха. — Изглеждаш точно като нея.

— Благодаря ви. Толкова е... толкова е хубаво да се запознаем. Винаги съм искала да имам дядо. — Тя се обърна към всекидневната и през рамото на Дугъл погледна към сър Реджиналд. — Вие сте му казал, че съм тук!

Той кимна.

— Надявам се, нямате нищо против, че взех бижутата ви назаем, за да ги изпратя на графа.

Възрастният мъж обърна глава, а по лицето му се изписа радост.

— А, ето те и теб момчето ми. Реджиналд е мой кръщелник — каза той на София.

Тя гледаше объркано.

— Все още не разбирам нищо.

Сър Реджиналд започна да обяснява:

— В лондонската къща на графа има портрет на вашата майка. Когато ви видях за първи път бях убеден, че ви познавам отнякъде, но не можех да си спомня от къде. След като видях бижутата вече знаех. За да бъда сигурен му ги изпратих. Той ми отговори още днес. — Сър Реджиналд бръкна в джоба си. — Проклятие! Къде е писмото?

София го извади от джоба си.

— У мен е.

Сър Реджиналд повиши глас изумено.

— Взела сте го от мен? Когато се...

— Да — каза тя и се изчерви. — Мислех, че сте продал бижутата ми и в плика е разписката. Нуждаех се от доказателство, така че си го взех.

— Като ме целунахте?

Навън отекна гръмотевица.

— Целунала си го? — поиска обяснение Дугъл.

— Само веднъж.

— Всъщност, два пъти — добави сър Реджиналд тихо.

Дугъл го удари, при което контето прелетя разстоянието до стената и се свлече на пода.

— Боже, това беше добър удар! — извика Ред. — МакЛийн, ще ми се да ви видя в истински бой.

— Да — съгласи се графа. — Има доста силен ляв удар.

— Вие пък какво разбирате от бокс? — грубо попита Ред.

— Гледал съм всички големи срещи в миналото...

Силен гръм се разнесе и последвалата го светкавица изпрати ярки отблясъци в големия салон.

— Достатъчно — каза твърдо Дугъл, като забеляза бледото лице на София. След това изгледа графа. — А вие защо сте тук? Очевидно не харесвате много МакФарлин.

— Дойдох за моята внучка.

— Няма да я вземеш — отсече Ред. — Тя не е предмет, глупак такъв!

Графът се зачерви.

— Не съм го и помислял. Проклет да си, МакФарлин, тук съм, за да поправа грешките си! — Той погледна София. — Скъпа моя, бях луда глава като млад, бях изпълнен с гордост. Затова реагирах остро, когато Беатрис избра баща ти. Оставих я без цент и си казах, че точно това заслужава. Но после тя избяга... — Гласът на стареца потрепери. — Толкова много ми липсваше. Не знаех колко много я обичам, докато не я изгубих.

София кимна бавно.

— Сигурна съм, че и вие също сте й липсвал.

Ред престъпи напред.

— Тя плачеше всяка нощ, докато успееш да заспи. Цяла година!

Цялото тяло на графа като че ли се отпусна на бастуна.

— Опитвах се да я намеря, да ви открия, но вие никога не оставахте достатъчно дълго на едно и също място. Изпратих хора във Франция, Италия и навсякъде, където ми мина през ума, но всичко беше напразно.

Настъпи дълго мълчание.

Ред се намръщи.

— Опитал сте да ни намерите?

— Да. За да се извиня. — Устните на графа затрепериха. — Но никога не получих тази възможност. — Той извади кърпичка и избърса очите си. — Гордостта е ужасно нещо — въздъхна.

Ред кимна мълчаливо.

Графът закуцука към София.

— Бих дал всичко, което притежавам, за да мога кажа на дъщеря си колко съжалявам за високомерието си. Но тъй като не мога да го направя, моля да ми дадете шанс да го докажа. Не бях добър баща, но ще направя всичко възможно, да бъда добър дядо.

Ред изсумтя.

— Колко красиви думи. Но вие ще направите със Софи това, което се опитахте да сторите с Беатрис. Да я държите под ключ и да я лишите от истински живот.

— Аз само я защитавах! — сви презрително устни графът. — И мога да го направя доста по-добре от вас. Сър Реджиналд току-що призна, че е компрометирал София, а не виждам да му търсите отговорност. Но аз ще го направя. — Той погледна твърдо към Сър Реджиналд, който бавно се изправяше на крака. — Вие, сър, ще се ожените за моята внучка!

— Не, няма да се ожени — тихо възрази Дугъл.

Всички погледи се обърнаха към него.

— Ако някой трябва да се ожени за София, то това съм аз.

Сър Реджиналд потърка подутата си челюст.

— Убеден съм, че мистър МакЛийн има далеч по-голямо право от мен да претендира за ръката на прекрасната мис МакФарлин. Той е влюбен в нея.

Всички погледи отново се впериха в Дугъл, но той виждаше само София.

Тя направи крачка към него с разширени очи.

— Дугъл?

Това беше моментът на истината.

— Любов моя, мислех, че мога да се преборя с чувствата си, но съм се лъгал. Никога не съм предполагал, че съм от мъжете, които биха се оженили, но сега... мисля, че си струва риска.

Ред се ухили насреща му.

— Да, момче, така е. Наистина си струва.

Дугъл продължи да гледа София.

— Не мога да ти обещаая нищо. Не мога дълго да се застоявам на едно място, нито смятам, че съм от мъжете, от които би излязъл добър съпруг.

— Точно като мен — отбеляза Ред.

— И като мен — заяви графът.

Дугъл погледна към по-възрастните мъже.

— Така ли?

Ред поклати глава.

— Нашият брак невинаги беше лесен и няма да твърдя, че не съм допускарал грешки, и двамата сме правили. Но се справяхме заедно с трудностите. — Погледът му се смекчи. — Ако обичаш София и тя те обича, нещата ще потръгнат.

Графът кимна със замъглени очи.

— Аз също обичах съпругата си. Тя почина, когато Беатрис беше на тринадесет. Предполагам, че затова я задушавях с грижите си и не исках да се отдалечава и на крачка от мен. От загубата на Мери ме заболя повече, отколкото мога да изразя с думи, но ако мога бих се върнал назад, за да поправа грешките си.

— Дугъл? — попита София и той я погледна. — Да не би да искаш да кажеш... че ме обичаш?

Думите ѝ се врязваха в сърцето му, както здрав конец се врязва в пръст.

— Да, София. Обичам те. Обичам те повече, отколкото бих могъл да изкажа. Мислех, че привързаността към теб ще ме направи слаб и ще изгубя напълно контрола над проклятието. Сега — Дугъл погледна през прозореца към бушуващата навън буря и се усмихна печално. — Сега разбирам, че ако те няма в живота ми, всичките ми усилия биха изгубили смисъла си.

Тя се приближи към него със сияещо лице.

— Аз също те обичам. — Хвана ръката му и се усмихна. — И в сърцето ми, вече сме женени.

София стоеше пред него, с високо вдигната глава, златистите ѝ коси искряха, а очите ѝ блестяха от любов. И той осъзна, че е права. Сърцата им бяха направили своя залог още първия път, когато я бе видял да слиза по стъпалата в МакФарлин Хаус.

— София, знам колко е важен за теб домът ти. Не мога да ти обещавам, че ще живеем там през цялата година, но съм готов да опитам.

Тя се усмихна, но след миг усмивката ѝ помръкна.

— Но ние така и не открихме документа за собственост.

Дугъл бръкна в джоба си и го извади, при което очите ѝ се разшириха.

— Но как... къде...

— Предположих, че ако повярваш, че документът е откраднат, ще останеш.

— А бижутата?

— Бяха откраднати същия ден от сър Реджиналд. Случайност, която беше в моя полза.

София замълча. След това нежната ръка ѝ се склони около неговата и той разбра какво трябва да направи.

Застана на едно коляно пред нея и каза:

— София МакФарлин, въпреки че съм голям глупак и откраднах от теб и те лъгах, както и ти открадна от мен и ме лъга, би ли се съгласила да се омъжиш за мен? За да ме държиш далеч от неприятности, ако не за друго.

Тя изхълца от смях, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Само ако ти, Дугъл МакЛийн, ме искаш. След всичко, което направих, за да запазя МакФарлин Хаус, сега осъзнавам, че без хората, които обичам, не е нищо повече от една празна сграда. Моят дом е там, където си ти, в твоето сърце.

Дугъл вдигна София на ръце и я целува дълго. След това през смях я пусна обратно на краката ѝ.

— Ела, любов моя, да намерим сестра ми. Тя прекара по-голямата част от следобед да ми обяснява какъв глупак съм. Трябва да ѝ покажа, че е сгрешила.

— И се нуждаеш от помощта ми, за да го направиш?

— Ще ми направиш голяма услуга, ако ме държиш за ръка и изглеждаш невероятно щастлива.

София се засмя.

— Мисля, че ще се справя.

Шумната компания продължи споровете в коридора. Ред и графът на Уеър не спираха да си разменят упреци, а сър Реджиналд почувства, че трябва да обясни какво недоразумение се бе случило между него и София, въпреки че всички го разубеждаваха.

Когато влязоха в трапезарията, Дугъл се замисли дали бащата и дядото на София ще поискат да останат заедно с тях в МакФарлин Хаус.

Но щом погледна в усмихнатите очи на София, той осъзна, че това е без значение. Докато тя беше до него, животът му щеше бъде истинско приключение.

Кой мъж би могъл да иска повече?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.